

epravo.cz

MAGAZINE

ČESKY/ENGLISH

2/2007

JUSTIČNÍ AREÁL
NA MÍČÁNKÁCH

OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 4
STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ PRO PRAHU 4
OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 5
STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ PRO PRAHU 5
OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 6
STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ PRO PRAHU 6
OBVODNÍ SOUD PRO PRAHU 7
STÁTNÍ ZASTUPITELSTVÍ PRO PRAHU 7

ROZHOVOR S NÁMĚSTKEM
EKONOMICKÉ SEKCE MSP ČR
MGR. ING. FRANTIŠKEM STEINEREM, PH.D.

DEVELOPERSKÉ PROJEKTY

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HAVEL & HOLÁSEK

Justice nejen nezávislá, ale též i vstřícná

obsah

editorial

- 2 Právo na právo (Jaroslav Vaško)

názory

- 5 Justice nejen nezávislá, ale též i vstřícná (Tomáš Sokol)

aktuálně (aktuality ze světa práva)

- 6 Pracovní pohotovost dle nového zákoníku práce
7 Souběh smluvní pokuty a úroku z prodlení
8 Odstoupení od dohody o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování
8 Výpověď
10 Jednání ve shodě
10 Dohoda o provedení práce
13 Lze započítat pohledávku, jejíž promlčení dlužník namítnul u soudu?

- 14 Smrt zaměstnance a její vliv na peněžité práva zaměstnance a zaměstnavatele
14 Překročení oprávnění vyplývajících z udělené prokury a jeho právní důsledky
16 Obchodní tajemství a jeho zákonné znaky
19 Jak upravuje nový zákoník práce pružnou pracovní dobu?
19 Zákaz konkurence
20 Prevenční povinnost zaměstnance
23 Směnečné rukojemské prohlášení
23 Převody majetku v jednočlenné společnosti s ručením omezeným na společníka
25 Liberace zaměstnavatele v případě škody na zdraví zaměstnance

rozhovor

- 26 Náměstek ekonomické sekce MSp ČR Mgr. Ing. František Steiner, Ph.D

téma vydání

- 30 Developerské projekty

z právní praxe

- 39 Motorové vozidlo v obraze práva
44 Právní odpovědnost, práva pacientů a kvalita ve zdravotnictví
50 Jsou odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu podle § 88 tr. ř. ústavně konformní?
57 Zamyšlení nad dvěma otázkami jednoho případu

judikatura

- 60 Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

profil

- 69 Advokátní kancelář Havel & Holásek

knížní novinky

- 86 Domáci
92 Zahraniční
96 Pojištění vozidla

lifestyle

- 98 Nový Mercedes-Benz Třídy C
104 Nové projekty Hochtief Development
106 Central Park Praha přináší do Prahy zcela nový koncept bydlení
108 Unikátní rezidenční projekt Statenický mlýn

- 110 Trendy estetické medicíny
114 Palác Flóra slaví čtvrté narozeniny
116 Internet Golf Tour 2007 presented by Nespresso
118 Pohádkové Maledivy
122 news (in English)

epravo.cz
MAGAZINE

Vydává: EPRAVO.CZ, a.s., IČ: 26170761 • Sídlo redakce: Pařížská 22, 110 00 Praha 1 • Telefon: 224 811 590 • Fax: 224 811 595 • www.epravo.cz • e-mail: info@epravo.cz
Šéfredaktor: Mgr. Jaroslav Vaško (jaroslav.vasko@epravo.cz) •
Obchodní a marketingové oddělení: Jakub Karas, obchodní ředitel (jakub.karas@epravo.cz) •

Grafický design a zpracování: IMPAX, spol. s r. o. • Tisk: Grafotechna Print, s. r. o. • Registrace: MK ČR E 17011 pod č.j. 11769/2006 ze dne 31. 8. 2006, ISSN 1802-1492 • Fotografie na obálce: Boris Stojanov • Vychází 4x ročně, přetisk povolen jen se souhlasem redakce.

Právo na právo

V PRÁVNÍM STÁTĚ MÁ KAŽDÝ PRÁVO NA OCHRANU SVÝCH PRÁV. UVEDENÉ ASI NIKDO ZPOCHYBŇOVAT NEBUDE. JINOU VĚCÍ JE VŠAK REALIZACE PRÁV KAŽDÉHO JEDNOTLIVCE.

vykonávaly v dané věci pro stát konkrétní úkony. Nicméně stát musí být oním garantem systémovosti, to zejména pak v oblasti správního řízení, kde tuto roli soudy plnit nemohou.

Obávám se však, že na tuto roli stát zcela rezignoval, a to přes veškerá proklamativní prohlášení, která pochopitelně uvádějí opak. Základem je, mnohokrát opakované, že stát je pro občany, nikoli naopak, jak tomu vesměs je. Všichni tvrdí, že prioritou je služba občanům, prakticky však tam, kde to funguje, je to spíše pouze vzhledem k osobním kvalitám zástupců státu a systému navzdory. Z praktických zkušeností si dovoluji tvrdit, že pravděpodobnost, že někdo ze státních zaměstnanců bude oceněn za přístup, ulehčující život občanům, je výrazně nižší než pravděpodobnost, že někdo ze státních zaměstnanců bude potrestán za jednání, které činí totéž. Tímto zdánlivým protimluvem myslím to, že je vždy nejjednodušší vysvětlit, proč něco nejde (někdy pochopitelně něco skutečně nejde), oporou pro takový postup bývá i obecně závazný právní předpis, který stanoví, co je vyloučeno a jaká je „až“ sankce za případné porušení. Možnost co vše „lze“ ovšem již tak zvýrazněna není – logicky, být ani nemůže, neboť to je právě věcí příslušných orgánů, pohybovat se v oblasti svého uvážení. Ono uvážení ovšem bývá problém, protože pokud je postup orgánu vůči účastníkovi negativní, je to vesměs vždy v zákonném rozsahu a není možné vytýkat skutečnost, že bylo učiněno takové rozhodnutí, nebyly-li překročeny meze správního uvážení. Naopak pokud správní orgán zaujme vůči účastníkovi „vstřícnější přístup“, musí být pochopitelně mnohem opatrnější z hlediska odůvodnění a příslušný úředník musí mít mnohem větší sebedůvěru takovéto rozhodnutí, jsou-li pro ně důvody, přijmout. Prakticky se pak ale naskytá otázka, proč by to onen úředník dělal. Jediná odpověď, domnívám se, je ta, že pokud by tak neučinil, je-li přesvědčen o tom, že by tak učinit měl, musel by se za sebe stydět. Je to hodně, nebo málo, nevím, to si musí zhodnotit každý sám. Každopádně jako velice zajímavou si dovolím ocitovat část textu odůvodnění jednoho rozsudku, kdy žalobce argumentoval zněním pokynu D a příslušný finanční úřad se bránil argumentací, že pokyn D není součástí obecně závazných právních předpisů. Nejvyšší správní soud pak uvedl, že „*pokynem D ... správní orgán sám sobě v rámci pravomocí stanovených mu zákonem a bez toho, aby se jakkoliv dotkl zákonem zaručených práv soukromých osob, stanovil pro abstraktně definovaný okruh případů pravidla přísnější, než která na něj klade zákon. Tato přísnější pravidla jsou finančními úřady nepochybně všeobecně dodržována a pracovníci těchto úřadů považují za nezbytné tak činit. ... Jestliže se takováto praxe vytvořila, správní orgán se od ní nemůže v jednotlivém případě odchýlit, neboť takovýto jeho postup by byl libovůlí, která je v právním státě nepřijatelná.*“ Myslím, že výše uvedené je odůvodnění slušnosti pomocí práva a dodávat cokoliv by bylo nadbytečné. ■

MGR. JAROSLAV VAŠKO, ŠÉFREDAKTOR

Uplatňování svých práv je věcí každého s tím, že tento buď svého práva využije či nikoliv. Pokud nevyužije, je to pochopitelně jeho chyba a těžko pak může někoho vinit z toho, že svých práv nevyužil.

Nicméně, pokud je řečeno a, mělo by být řečeno i b. Pokud výše uvedené akceptujeme, a to, domnívám se, že ano, neměli bychom pominout otázku náročnosti výkonu takovýchto práv jednotlivce. Všichni si sice teoreticky jsou rovni, fakticky však nikoliv – někdo má více znalostí, někdo má ostřejší lokty, někdo více peněz, někdo je rovnější, někdo je z těch, kteří spolu kamarádí, někdo disponuje kombinací uvedeného. Je pak zcela jasné, že faktická práva mohou být značně rozdílná. Jedinou cestou je pak, domnívám se, úroveň „dosažitelnosti“ práva přizpůsobit tomu nejslabšímu. Způsobů, jak toho docílit je více, otázkou je pak jejich efektivita. Základní cesty asi budou dvě, navzájem ovšem zcela neslučitelné. Jedna, na jejímž základě jsou veškerá řízení maximálně zjednodušena, ovšem za cenu jejich délky, což byla donedávna cesta občanského soudního řízení, od které lze však již zaznamenat odklon. Druhou cestou je pak systém, který potřebným osobám poskytne určitou podporu či servis, který jim umožní vyrovnat se s náročností konkrétního řízení.

Může být sporné, jak takováto „podpora“ v praxi vypadá a funguje, v rámci řízení před soudem nějak ano (v rámci civilního řízení je možno žádat o ustanovení právního zástupce, v rámci trestního řízení pak je naopak v některých případech i povinnost mít advokáta), v rámci správního řízení rozhodně ne, otázkou ale zůstává, zda současný stav je výsledkem koncepce či antikoncepce státu.

Otázku podpory účastníků řízení (nebo alespoň neházení jim klacků pod nohy) by měl, domnívám se, po systémové stránce řešit stát. Jakákoliv iniciativa dalších subjektů je chvályhodná, nelze ji ale považovat za postačující. S tím samozřejmě nemusí být v rozporu, pokud by příslušné nestátní subjekty

Nespresso. What else ?

NESPRESSO.

Káva, tělo a duše.

Více jak 2000 zlepšení

Mercedes-Benz E Energy za 1.199.000 Kč včetně DPH

► Nová generace Třídy E disponuje přímým a přesnějším řazením, upraveným podvozkem se systémem DIRECT CONTROL a silnějšími motory o výkonu až 314 k, díky nimž okusíte zcela nový požitek z jízdy.

► Pro ještě vyšší bezpečnost je nově integrován systém PRO-SAFE®, který dokáže reagovat dříve, než dojde k nehodě.

► Navíc je možné získat nový Intelligent Light System, díky kterému se vaše

světlomety automaticky přizpůsobí aktuální jízdni situaci, a tak vám umožní získat na cestách přehled.

► Přijďte si pro jedinečný požitek z jízdy díky více jak 2000 zlepšením.

Justice nejen nezávislá, ale též i vstřícná

A ni nedopatřením nesdílím názor, který jsem si nedávno přečetl a podle něhož jsou soudy a soudci svojí podstatou dodavatelé, kteří mají své odběratele, jimž dodávají své služby. Na druhou stranu je patrné, že v některých směrech by justice mohla být vůči svým „odběratelům“ vstřícnější.

Soudy opakovaně judikovaly, že časová kolize dvou jednání, jichž by se měl zúčastnit jeden advokát, nemusí být důvodem pro odročení některého z těchto jednání a je povinností advokáta, aby si zajistil substituci. Česká advokátní komora ovšem toto přesvědčení zcela nesdílí, a to zejména pokud jde o povinnost advokáta zajišťovat substituci. Advokát takovou povinnost zcela jistě nemá a zejména, žádný jiný advokát nemá povinnost se substituce ujmout. Jde i o značný problém faktický. Jít za kolegu k soudu neznamená jen podepsat substituční doložku a včas a umytý být u soudu. Ve složitějších případech se substitut musí dost náročně seznámit s podstatou sporu či obhajoby, v níž má vystupovat. To stojí čas a ten občas (spíše obvykle) znamená i peníze. A do toho všeho klient obvykle nesouhlasí se substitucí jako takovou, lhotejino kdo a po jaké přípravě se věci ujme. Takže nastane i problém v ryze lidské rovině.

Tohle všechno dohromady vytváří permanentní patovou situaci. Pokud totiž advokát požádá o odročení, uvede z jakého je to důvodu, např. kolize s jiným soudním jednáním, přiměřeným způsobem kolizi prokáže a sdělí soudu, že substituce není možná a pokud i za této situace soud jednání neodročí, advokát se prostě k jednomu ze soudních jednání nedostaví. Obvykle následuje stížnost ale prokáže-li advokát ČAK, že skutečně učinil vše proto, aby k této situaci nemuselo dojít, a že také podrobně informoval soud, pak se s velkou pravděpodobností z pohledu ČAK nedopustil kárného provinění. V praxi pak tento poněkud suše podávaný problém bývá kolorován přípisem soudu, který sděluje, že žádost o odročení neakceptuje. Někdy s poznámkou, že advokátů je v advokátní kanceláři dost a je věcí dotčeného advokáta, aby si zajistil pro jednání, které koliduje, zástupce. Dokonce už jsem zažil i argument, podle něhož je v České republice dost

advokátů na to, aby se dala sehnat substitute. Přitom, jak výše uvedeno, lze poměrně jednoduše zjistit, že povinnost zajistit či přijmout substituci, žádný advokát nemá. Vyhovět dalšímu „nápadu“ totiž aby si toho prostě advokát tolik nebral, by důsledně vzato znamenalo, že takto uvědomělý kolega převezme jednu, maximálně dvě věci, čímž pravděpodobnost jejich kolize bude minimální, z pohledu soudu bude nekonfliktní, avšak pravděpodobně zemře hladu.

Ve skutečnosti ale nejde o problém advokáta, ale o problém klienta, který si svého advokáta vybírá podle nejrůznějších kritérií a obvykle bývá přesvědčen, že jeho výběr je ten nejlepší na světě a nikdo jiný jeho věc nemůže jeho práva lépe prosazovat. A také mu často, obvykle po značném vnitřním boji svěřuje intimity, které by jinde a jinému nikdy neřekl. Takže má dost důvodů být ze substituce nervózní. Většinou bezdůvodně, ale proč mají tenhle psychický diskomfort snášet? Kvůli tomu, že si vybrali advokáta, o kterého je zájem, takže má hodně práce?

Chápu samozřejmě, že soudy pracují pod tlakem a vím také, že v některých případech je odročování pod rozličnými záminkami součástí taktiky. A pochopitelně samostatnou kategorií jsou věci vazební. Nicméně, jestliže advokát skutečně přesvědčivě doloží, že by měl být na dvou místech současně, měla by tato argumentace být akceptována. A nikoliv kvůli němu, ale kvůli jeho klientovi, tak řečenému odběrateli.

Zažil jsem spoustu handrkování o termín jednání, ale taky řadu vstřícných soudců, se kterými se člověk vždy dohodne. A taky soudce, který dopředu zavolal s tím, že nač se pak dohadovat o odročení, když se můžeme o termínu dohodnout předem. Takže jde jen o to chtít. Anebo muset, protože život si většinou poradí i tam, kde se právníci dohodnout nedokáží. Klient prostě zajde k lékaři a protože tak od třicítiky nahoru není úplně zdravý skoro nikdo, většinou se najde něco, pro co lze lege artis vystavit potvrzení, že je soudy neschopen.

Nepochybuji o tom, že mezní a v podstatě neřešitelné situace budou v téhle oblasti existovat vždy. Současně ale zcela zodpovědně tvrdím, že v současné době je minimálně polovina z nich, ne-li více, výsledkem neochoty soudců a možná také nepochopení toho, že soudy jsou tu proto, aby problémy řešily. A ne přidělavaly. ■

JUDR. TOMÁŠ SOKOL

Aktuálně – aktuality ze světa práva

Pracovní pohotovost dle nového zákoníku práce

Jedním z institutů pracovního práva, který doznal v důsledku přijetí nového zákoníku práce (tj. zákona č. 262/2006 Sb.) významných změn, je pracovní pohotovost. Tento článek si proto klade za úkol zrekapitulovat stávající úpravu pracovní pohotovosti účinnou od 1. ledna tohoto roku.

Právní úpravu pracovní pohotovosti zakotvuje ustanovení § 95 zákoníku práce. Její definici je však třeba hledat jinde, a to v ustanovení § 78 odst. 1 písm. h) zákoníku práce. Jak z tohoto ustanovení vyplývá, pracovní pohotovostí se rozumí doba, v níž je zaměstnanec připraven k případnému výkonu

práce podle pracovní smlouvy, která musí být v případě naléhavé potřeby vykonána nad rámec jeho rozvrhu pracovních směn. Pracovní pohotovost může být jen na jiném místě dohodnutém se zaměstnancem, odlišném od pracoviště zaměstnavatele.

Již z výše uvedené definice plyne důležitá změna, kterou s sebou nový zákoník práce přinesl. Pracovní pohotovost může být nadále pouze na místě odlišném od pracoviště, např. v bydlíšti zaměstnance. Držet pracovní pohotovost na pracovišti tedy již nová právní úprava nepřipouští.

V této souvislosti je vhodné poukázat na rozdíl v pojmech „pracoviště zaměstnavatele“ a místo výkonu práce, které je podstatnou součástí každé pracovní smlouvy. Tyto dva pojmy nelze automaticky brát jako synonyma, zvláště pak v případě, je-li místo výkonu práce sjednáno širěji, kupř. jako jedna obec (např. je za místo výkonu práce označena Praha). Je-li v pracovní smlouvě skutečně dohodnuto místo výkonu práce

naznačeným způsobem, je samozřejmé, že se zaměstnanec nemusí v pracovní pohotovosti zdržovat mimo něj.

Pracovní pohotovost může zaměstnavatel na zaměstnanci požadovat jen v případě, že se na tom se zaměstnancem dohodne. Na rozdíl od kupř. práce přesčas proto zaměstnavatel není oprávněn pracovní pohotovost zaměstnanci jednostranně nařídít.

Za dobu pracovní pohotovosti přísluší zaměstnanci odměna. Jde konkrétně o odměnu ve výši 10 % průměrného výdělku zaměstnance. Působí-li u zaměstnavatele odbory, je možné, že kolektivní smlouva stanoví odměnu v jiné výši.

Uvedená odměna nicméně přísluší zaměstnanci pouze za situace, když v průběhu pracovní pohotovosti nebude pro zaměstnavatele vykonávat žádnou práci. Za výkon práce v době pracovní pohotovosti totiž namísto odměny přísluší zaměstnanci mzda (resp. plat).

V případě, že výkon práce v době pracovní pohotovosti přesáhne stanovenou týdenní pracovní dobu, jedná se samozřej-

mě o práci přesčas. Do pracovní doby se naopak pracovní pohotovost nezapočítává v případě, nedojde-li v jejím průběhu k výkonu práce.

Půjde-li o práci přesčas, bude zaměstnanci příslušet vedle dosažené mzdy (resp. platu) i příplatek za práci přesčas. Namísto příplatku se ovšem může zaměstnavatel se zaměstnancem dohodnout na tom, že zaměstnanci poskytne v rozsahu práce konané přesčas náhradní volno.

Jen pro doplnění uvádím, že zaměstnanci, kterému náleží mzda, náleží příplatek za práci přesčas nejméně ve výši 25 % průměrného výdělku. Pobírá-li zaměstnanec namísto mzdy plat, náleží mu za hodinu práce přesčas část platového tarifu, osobního a zvláštního příplatku připadající na 1 hodinu práce bez práce přesčas v kalendářním měsíci, ve kterém práci přesčas koná, a příplatek ve výši 25 % průměrného hodinového výdělku jde-li o dny nepřetržitého odpočinku v týdnu, činí příplatek částku ve výši 50 % průměrného hodinového výdělku. ■

Souběh smluvní pokuty a úroku z prodlení

Jak smluvní pokuta, tak úrok z prodlení představují majetkové sankce postihující jednu a tutéž skutečnost – prodlení dlužníka se splněním peněžitého závazku (tj. se zaplacením určité finanční částky, např. kupní ceny). Zejména právním laikům by se proto mohlo zdát, že smluvní pokuta i úrok z prodlení představují jedno a totéž, pouze jinak pojmenované. Jak ale každý právník ví, opak je pravdou.

Oproti smluvní pokutě jako jednomu ze zajišťovacích prostředků splnění závazku, jehož aplikaci si musejí smluvní strany výslovně písemně ve smlouvě ujednat (proto onen přídomek „smluvní“), představuje úrok z prodlení zákonnou sankci (tzv. příslušenství pohledávky) pro případ prodlení dlužníka s placením peněžitého plnění.

Zatímco tedy právo na úrok z prodlení vzniká věřiteli automaticky ze zákona již tím, že dlužník v době splatnosti neuhradí příslušnou peněžní částku, právo na smluvní pokutu je podmíněno předechozí dohodou věřitele s dlužníkem. Bez této dohody právo na smluvní pokutu věřiteli nevznikne.

Smluvní pokuta se od úroku z prodlení liší i v jiných věcech, než jen ve způsobu vzniku. Zatímco výši smluvní pokuty ponechává zákon výlučně na dohodě smluvních stran s tím, že se musí dohodnout buď přímo na konkrétní výši nebo na způsobu jejího určení, výši úroku z prodlení stanoví zvláštní právní předpis. Smluvní strany se od tohoto zvláštního právního předpisu (kterým je nařízení vlády č. 142/1994 Sb.) mohou odchýlit pouze v případě obchodních závazkových vztahů a to ještě jen za určitých podmínek.

Smluvní pokuta navíc (bez odlišné dohody smluvních stran) vylučuje nárok na náhradu škody vzniklé z téhož porušení povinnosti, což neplatí o úroku z prodlení.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že smluvní pokuta a úrok z prodlení představují dva odlišné právní instituty (smluvní pokuta jako zajišťovací prostředek a úrok z prodlení jako zákonný důsledek prodlení).

V praxi se však běžně stává, že v důsledku jednoho prodlení s plněním peněžitého závazku vzniká věřiteli právo jak na smluvní pokutu, tak na úrok z prodlení z dlužné částky. Navíc díky tomu, že výše smluvní pokuty i úroku z prodlení může být stanovena procentem z dlužné částky (např. 0,5 % denně z dlužné částky), nebývá zcela zřejmé, zda lze po dlužníkovi v prodlení naráz požadovat obě tyto majetkové sankce.

Pravdou zůstává, že ani občanský, ani obchodní zákoník se otázkou tzv. souběhu smluvní pokuty a úroku z prodlení blíže nezabývá. Žádný z těchto kodexů tak neobsahuje „návod“ jak postupovat, když k souběhu těchto majetkových sankcí skutečně dojde. Judikatura Nejvyššího soudu však nakonec dospěla k názoru, že sjednali-li si smluvní strany pro případ prodlení se splněním peněžitého závazku (např. úhrady kupní ceny) smluvní pokutu, je ta smluvní strana, která takto zajištěný peněžitý závazek poruší a dostane se do prodlení, povinna zaplatit druhé smluvní straně sjednanou smluvní pokutu i úrok z prodlení.

Jinými slovy zákon nevylučuje, aby porušení téže povinnosti bylo sankcionováno hned dvakrát – smluvní pokutou i úrokem z prodlení. Této skutečnosti by si měl být proto vědom každý dlužník, který se ocitne v prodlení se zaplacením peněžní částky, jejíž úhrada je zajištěna právě smluvní pokutou. Na tuto situaci částečně pamatuje obchodní zákoník, který v případě soudního sporu o zaplacení smluvní pokuty umožňuje soudu, s vědomím dvojího sankcionování téhož, výši smluvní pokuty snížit. ■

Odstoupení od dohody o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování

Byla-li se zaměstnancem uzavřena dohoda o odpovědnosti k ochraně hodnot svěřených zaměstnanci k vyúčtování (dále jen „dohoda o odpovědnosti“), za které se považují hotovost, ceniny, zboží, zásoby materiálu nebo jiné hodnoty, které jsou předmětem obratu nebo oběhu, s nimiž má zaměstnanec možnost osobně disponovat po celou dobu, po kterou mu byly svěřeny, odpovídá v plné výši za schodek vzniklý na těchto hodnotách. Dohoda o odpovědnosti smí být uzavřena nejdříve v den, kdy zaměstnanec dosáhne 18 let věku.

K platnosti dohody o odpovědnosti se nevyžaduje provedení inventarizace, i když by tak měl zaměstnavatel ve svém vlastním prospěchu učinit.

Dohoda o odpovědnosti zavazuje obě smluvní strany po celou dobu trvání pracovního poměru. Zákoník práce ovšem zaměstnanci umožňuje za trvání pracovního poměru od dohody o odpovědnosti odstoupit a tedy způsobit její zánik. Kdy a za jakých podmínek tak může zaměstnanec učinit, upravuje ustanovení § 253 odst. 1 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.).

Zaměstnanec může předně od dohody o odpovědnosti odstoupit, vykonávali pro zaměstnavatele jinou práci. Od

dohody může odstoupit i v případě, převáděl-li jej zaměstnavatel na jinou práci, a to bez ohledu na skutečnost, zda tak zaměstnavatel plní povinnost stanovenou zákonem (§ 41 odst. 1 zákoníku práce) nebo tak činí na základě svého vlastního uvážení (§ 41 odst. 2, 4 a 5 zákoníku práce) či žádosti zaměstnance (§ 45 zákoníku práce).

Zaměstnanec může od dohody odstoupit i v jiných případech, než jen při změně druhu práce. Důvodem pro odstoupení je i převedení zaměstnance na jiné pracoviště na základě žádosti zaměstnance dle § 45 zákoníku práce či jeho přeložení dle § 43 zákoníku práce.

Zaměstnanci vzniká právo od dohody o odpovědnosti odstoupit též za situace, jestliže zaměstnavatel v době do 15 kalendářních dnů od obdržení jeho písemného upozornění neodstraní závady v pracovních podmínkách bránící řádnému hospodaření se svěřenými hodnotami.

Při společné odpovědnosti může zaměstnanec od dohody o odpovědnosti také odstoupit, jestliže je na pracoviště zařazen buď jiný zaměstnanec nebo ustanoven jiný vedoucí nebo jeho zástupce.

Odstoupení musí být oznámeno zaměstnavateli písemně. Zákoník práce však nepostihuje nedostatek písemné formy neplatností, a proto je odstoupení platné i v případě, je-li učiněno pouze ústně. Otázkou ovšem zůstává, nakolik průkazné takové odstoupení v případě sporu bude. Z tohoto důvodu lze písemné odstoupení velmi doporučit. I když to zákon výslovně neukládá, lze stejně tak doporučit, aby s ohledem na přezkoumatelnost opodstatněnosti odstoupení byl v odstoupení uveden i samotný důvod, který zaměstnanec k zániku dohody vedl. Dohoda o odpovědnosti zaniká dnem, kdy bylo odstoupení od dohody doručeno zaměstnavateli. ■

Výpověď

JE MOŽNÉ DÁT ZAMĚSTNANCI VÝPOVĚĎ, POKUD OPAKOVANĚ PODÁVÁ NEUSPOKOJIVÉ PRACOVNÍ VÝSLEDKY?

Výčet jednotlivých výpovědních důvodů, pro které může dát zaměstnavatel zaměstnanci výpověď z pracovního poměru, obsahuje ustanovení § 52 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.). Jde o úplný výčet výpovědních důvodů, což znamená, že zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď jen z důvodu v zákoně výslovně uvedeného. Výpovědní důvody práce proto nelze (a to ani po dohodě se zaměstnancem) jakkoliv měnit, vylučovat jejich použití či naopak doplňovat o nové.

Odpověď na položený dotaz je kladná. Jak vyplývá z § 52 písmena f) zákoníku práce (které je téměř totožné s ustanov-

ením § 46 odst. 1 písm. e) zákoníku práce z roku 1965), zaměstnavatel může dát zaměstnanci výpověď pro neuspokojivé pracovní výsledky. Musí jít ovšem o takové neuspokojivé pracovní výsledky, které nejsou zaviněny zaměstnavatelem (např. tím, že by zaměstnanci nezajistil odpovídající pracovní prostředí) a pro které zaměstnanec nesplňuje požadavky zaměstnavatele pro řádný výkon dohodnuté práce. Upozorňuji však, že neuspokojivé pracovní výsledky je nutno odlišovat od „porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci“, tedy od výpovědního důvodu uvedeného v písmenu g) stejného zákonného ustanovení.

Před tím, než lze dát zaměstnanci výpověď pro neuspokojivé pracovní výsledky, musí být splněny následující zákonné podmínky.

Zaměstnavatel musí předně písemně vyzvat zaměstnance k tomu, aby neuspokojivé pracovní výsledky odstranil. Zaměstnavatel musí zároveň stanovit zaměstnanci k odstra-

nění vytýkaných neuspokojivých pracovních výsledků přiměřenou dobu. Zákoník práce se blíže nezmiňuje o tom, jak dlouhá by tato přiměřená doba vlastně měla být. Při jejím stanovení proto zaměstnavatel musí vycházet z okolností konkrétního případu.

Písemná výzva musí být určitá a srozumitelná a musí v ní být mimo jiné uvedeno, v čem zaměstnavatel neuspokojivé pracovní výsledky zaměstnance spatřuje. Netřeba zdůrazňovat, že písemná výzva musí být zaměstnanci doručena, jinak nemá žádné účinky.

Další podmínkou je, aby zaměstnanec obdržel písemnou výzvu k odstranění neuspokojivých pracovních výsledků v průběhu posledních 12 měsíců před doručením výpovědi.

Pokud zaměstnanec výzvě vyhoví a v přiměřené době neuspokojivé pracovní výsledky, které mu zaměstnavatel vyčetl, odstraní, výpovědní důvod logicky odpadá a zaměstnavatel jej tak nemůže použít.

Otázkou zůstává, jak se zachovat, pokud zaměstnanec

sice v přiměřené době vytýkané neuspokojivé pracovní výsledky odstraní, ale kupř. za dva měsíce k nim začne opět docházet. Bude-li se jednat o stejné neuspokojivé pracovní výsledky, k jejichž odstranění byl již zaměstnavatelem v průběhu posledních 12 měsíců písemně vyzván, domnívám se, že by bylo spravedlivé, aby zaměstnavatel mohl dát zaměstnanci přímo výpověď bez nutnosti jakékoliv další předchozí výzvy.

Závěrem si pouze v krátkosti dovoluji upozornit na to, že výpověď musí být dána písemně a musí být zaměstnanci doručena, jinak je neplatná. Výpovědní důvod musí být ve výpovědi skutkově vymezen tak, aby jej nebylo možno zaměnit s jiným důvodem. Důvod výpovědi nesmí být dodatečně měněn. Dále poukazuji na ustanovení § 53 zákoníku práce, v němž je popsáno, kterým zaměstnancům a za jakých okolností nesmí zaměstnavatel výpověď dát. ■

Jednání ve shodě

Definice pojmu jednání ve shodě je zakotvena v ustanovení § 66b zákona č. 513/1991 Sb., obchodního zákoníku. Dle odstavce prvního komentovaného ustanovení je jednáním ve shodě jednání dvou nebo více osob (i) uskutečněné ve vzájemném srozumění (ii) s cílem nabýt nebo postoupit nebo vykonávat hlasovací práva v určité osobě nebo disponovat jimi (iii) za účelem prosazování společného vlivu na řízení nebo provozování podniku této osoby anebo volby statutárního orgánu nebo většiny jeho členů anebo většiny členů dozorčího orgánu této osoby nebo jiného ovlivnění chování určité osoby.

Abychom mohli určité jednání více osob označit jako jednání ve shodě, musí takové jednání vykazovat všechny výše zmíněné znaky s tím, že jeho účelem musí být prosazování společného vlivu osob jednajících ve shodě v dané společnosti. Vzájemným srozuměním jednajících osob přitom právní teorie definuje jako „faktické vědomé jednání za účelem dosažení společného cíle“.

K tomu, aby šlo o jednání ve shodě ve smyslu ustanovení § 66b obchodního zákoníku, není třeba, aby jednající osoby byly vázány nějakou smlouvou, ať již smlouvou o výkonu hlasovacích práv či jí podobnou. Jednáním ve shodě však na druhou stranu není ani takové faktické jednání spočívající kupř. ve shodném způsobu hlasování na valné hromadě společnosti bez předchozí domluvy.

V odstavci druhém a třetím komentovaného ustanovení stanovil zákonodárce řadu vyvratitelných právních domněnek o jednání ve shodě.

Není-li prokázán opak, má se za to, že osobami, jež jednají ve shodě, jsou zejména:

- a) právníká osoba a její statutární orgán nebo jeho člen, osoby v jejich přímé řídicí působnosti (dle příslušného

vnitřního organizačního předpisu právnické osoby), člen dozorčího orgánu, likvidátor, správce konkursní podstaty, vyrovnací nebo nucený správce anebo jakýkoliv okruh těchto osob,

- b) ovládající osoba a jí ovládané osoby (k pojmu ovládající a ovládaná osoba viz § 66a odst. 2 obchodního zákoníku),
- c) osoby ovládané stejnou ovládající osobou,
- d) osoby tvořící koncern (k pojmu koncern viz § 66a odst. 7 obchodního zákoníku),
- e) společnost s ručením omezeným a její společníci nebo pouze její společníci,
- f) veřejná obchodní společnost a její společníci nebo pouze její společníci,
- g) komanditní společnost a komplementáři nebo pouze její komplementáři,
- h) osoby blízké (k pojmu osoba blízká viz § 116 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku), nebo
- e) investiční společnost a jí obhospodařovaný investiční fond či penzijní fond nebo pouze jí obhospodařované fondy.

Z odstavce čtvrtého komentovaného ustanovení plyne, že osoby jednající ve shodě musí plnit povinnosti z toho vyplývající společně a nerozdílně.

Důvodem, proč obchodní zákoník upravuje jednání ve shodě je to, že v některých případech vyvolává takové jednání právem předvídané důsledky. Jako příklad lze uvést dikci ustanovení § 66a odst. 4 a 5, dle něhož jsou osoby jednající ve shodě, které společně disponují většinou hlasovacích práv na určité osobě, resp. které disponují alespoň 40 % hlasovacích práv na určité osobě, ovládajícími osobami. Neméně významným důsledkem jednání ve shodě je dále i to, že jednají-li všichni společníci společnosti s ručením omezeným ve shodě (viz shora uvedené písmeno e), neplatí zákaz výkonu hlasovacích práv, který by jinak některé či všechny z nich stíhal dle § 127 odst. 5 obchodního zákoníku. ■

Dohoda o provedení práce

Na kolik hodin maximálně se může dle nového zákoníku práce uzavřít dohoda o provedení práce? Existují nějaká další omezení ve vztahu k uzavření dohody o provedení práce opakovaně se stejným zaměstnancem?

Dohoda o provedení práce je společně s dohodou o pracovní činnosti součástí tzv. dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr.

Jak vyplývá z ustanovení § 75 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.), nesmí být rozsah práce, na který se dohoda o provedení práce uzavírá, větší než 150 hodin v kalendářním roce. Oproti zákoníku práce platnému ještě v minulém roce tak došlo k navýšení rozsahu práce vykonávaného na základě dohody o provedení práce o 50 hodin.

Dále je vhodné upozornit na to, že do rozsahu práce (tedy do výše uvedených 150 hodin ročně) se započítává také doba práce konaná zaměstnancem pro zaměstnavatele v témže kalendářním roce na základě jiné dohody o provedení práce.

Z výše uvedeného pravidla plyne, že pokud již jednou uzavřel zaměstnavatel se zaměstnancem v kalendářním roce dohodu o provedení práce kupř. na 100 hodin, může ji s tímtož zaměstnancem uzavřít i znovu, avšak maximálně na práci v rozsahu zbylých 50 hodin. Nejde však o nic nového – stejné restriktivní opatření obsahoval i předchozí zákoník práce. ■

D.A.S.

pojišťovna právní ochrany, a.s.

Vaše cesta k právu!

Sjednáním pojištění právní ochrany získáte jistotu, že při prosazování či obhajobě svých práv dosáhnete i vůči kapitálově a prestižně silnějším subjektům rovnoprávnějšího postavení, a to bez rizika, že by vás váš právní spor finančně vyčerpal.

info 800 10 55 10

www.das.cz

www.locelot.cz ☎ 800 20 30 50

Najděte
s v o j i
t v á ř v
nové di
menzi
bydlení

L'Ocelot žije!
P Á R T Y
na konci června

sledujte www.locelot.cz,
kde můžete získat pozvánku

Bonus
výhradní prodejce

Ocel

Ocelářská

Ocelot

L'Ocelot

Lze započítat pohledávku, jejíž promlčení dlužník namítnul u soudu?

Započtení je jedním ze způsobu zániku závazků (dluhů). Jeho podstatou je bezhotovostní vyrovnání vzájemných pohledávek věřitele a dlužníka. Započtení je možné provést buď jednostranně (tedy i proti vůli druhé strany), nebo na základě dohody obou stran.

Zatímco dohodou lze započítat téměř jakékoliv pohledávky (vyjma pohledávek nezletilých dětí na výživné), jednostranně umožňuje zákon započítat pouze některé pohledávky.

Právní úpravu započtení vzájemně se kryjících pohledávek obsahuje především občanský zákoník. Obchodní zákoník obsahuje pouze některá zvláštní ustanovení, která se přednostně použijí pro zápočet pohledávek plynoucích z obchodních vztahů.

Z dotazu není zřejmé, zda se jedná o pohledávky vzniklé z obchodních či občanských vztahů a tedy, který ze zákonů se má při započtení použít.

Občanský zákoník (konkrétně § 581 zákona č. 40/1964

Sb., občanského zákoníku) v této souvislosti uvádí následující pravidlo – kromě toho, že nelze započíst pohledávky promlčené, nelze započíst ani ty pohledávky, kterých se nelze domáhat u soudu.

Vznesl-li tedy dlužník v průběhu soudního řízení důvodně námitku promlčení, stává se předmětná pohledávka promlčenou pohledávkou, které se nelze domáhat u soudu. Takovou pohledávku by proto nebylo možné bez odpovídající dohody s dlužníkem započítat.

Půjde-li o pohledávku z obchodních vztahů, je třeba odpověď na položený dotaz hledat v ustanovení § 358 a násl. obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.).

Z ustanovení § 358 obchodního zákoníku vyplývá, že k započtení jsou způsobilé jen takové pohledávky, které lze uplatnit u soudu. I obchodní zákoník proto tímto pravidlem vylučuje jednostranný zápočet pohledávky, jejíž promlčení dlužník relevantním způsobem namítnul.

Z uvedeného pravidla však zákonodárce připouští následující výjimku – započtení nebrání, jestliže je pohledávka promlčena, avšak k promlčení došlo teprve potom, co se pohledávky, které se měly vzájemně započítat, staly způsobilými k započtení.

To znamená, že došlo-li k promlčení pohledávky (a k vznesení námitky promlčení) až potom, co se vzájemně se kryjící pohledávky staly splatnými, lze i nadále takovou promlčenou pohledávku platně započítat, a to i jednostranně. ■

Smrt zaměstnance a její vliv na peněžítá práva zaměstnance a zaměstnavatele

Je jenom logické, že smrtí zaměstnance pracovní poměr zaniká.

Tato skutečnost ostatně plyne i z ustanovení § 48 odst. 4 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.). To ale bez dalšího neznámá, že ve stejný okamžik zanikají i veškerá práva a povinnosti, které obě strany pracovního poměru dosud vázaly.

Jakým způsobem je třeba vypořádat peněžítá práva zesnulého zaměstnance a jeho zaměstnavatele upravuje ustanovení § 328 zákoníku práce.

Úvodem je třeba předeslat, že, jak z komentovaného ustanovení vyplývá, peněžítá práva zaměstnance jeho smrtí nezánikají. To je důležitý rozdíl oproti peněžítým právům zaměstnavatele, která, jak bude uvedeno dále, až na zákonem stanovené výjimky, naopak smrtí zaměstnance zanikají.

Vraťme se nyní zpět k peněžítým právům zesnulého zaměstnance. V praxi půjde zpravidla o mzdová a platová práva (např. právo na vyplacení mzdy či platu, které se stalo splatným až po smrti zaměstnance). Vedle nich se ale může jednat i o právo na náhradu škody dle § 265 a násl. zákoníku práce (hradí-li se škoda v penězích) či o právo na náhradu mzdy za nevyčerpanou dovolenou.

Jde-li o mzdová a platová práva z pracovního poměru či z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, zákoník práce stanoví, že smrtí zaměstnance přechází do výše odpovídající trojnásobku jeho průměrného měsíčního výdělku

postupně na jeho manžela, děti a rodiče, jestliže s ním žili v době smrti ve společné domácnosti.

Uvedeným pravidlem se tak zákoník práce vymyká úpravě dědického práva obsažené v občanském zákoníku. Předmětem dědictví se totiž tato práva stávají až ve chvíli, kdy není žádná z výše uvedených osob. Jinak se dědí pouze ta mzdová a platová práva, která přesahují trojnásobek měsíčního výdělku zaměstnance.

Jestliže tedy činil průměrný měsíční výdělek zaměstnance částku 20 000 Kč a zaměstnavatel mu na dlužné mzdě dluží částku 70 000 Kč, stává se předmětem dědictví částka 10 000 Kč. Zbýlých 60 000 Kč jako částka odpovídající trojnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance, resp. právo na její vyplacení, přechází způsobem výše uvedeným postupně na manžela zesnulého zaměstnance, jeho děti a rodiče, jestliže s ním žili v době smrti ve společné domácnosti.

Ostatní peněžítá práva zaměstnance, například shora zmíněné právo na náhradu škody v penězích, se stávají předmětem dědictví.

Pokud se podíváme na daný problém v obráceném gardu, tedy očima zaměstnavatele, pak zjišťujeme, že ve většině případů peněžítá práva za zaměstnancem smrtí zaměstnance zanikají. Jak vyplývá z druhého odstavce komentovaného ustanovení, po smrti zaměstnance nadále trvají pouze následující peněžítá práva zaměstnavatele:

- práva, o kterých bylo pravomocně rozhodnuto,
- práva, která byla zaměstnancem před jeho smrtí písemně uznána co do důvodů i výše, a konečně
- práva na náhradu škody způsobené zaměstnancem úmyslně.

Závazky, které těmto právům zaměstnavatele odpovídají, se smrtí zaměstnance stávají předmětem dědictví a zaměstnavatel se jejich zaplacení proto musí domáhat na dědicích zesnulého zaměstnance. ■

Překročení oprávnění vyplývajícího z udělené prokury a jeho právní důsledky

Prokura představuje zvláštní druh plné moci, jejíž rozsah je vymezen přímo zákonem, konkrétně pak ustanovením § 14 obchodního zákoníku (tj. zákona č. 513/1991 Sb.). Jak z daného ustanovení vyplývá, prokurista je oprávněn ke všem právním úkonům, k nimž dochází při provozu podniku. Bez výslovného oprávnění zahrnutého v prokure však prokurista nesmí zcizovat a zatěžovat nemovitosti. Problémem zůstává, že obchodní zákoník v současnosti nijak

neupravuje následky překročení oprávnění prokuristy zahrnutého v prokure.

Může být tudíž sporné, zdali jednání prokuristy, kterým takové oprávnění překročí, zavazuje též podnikatele, za kterého prokurista jedná. Vezměme si jako příklad zřízení zástavního práva k nemovitosti ve vlastnictví podnikatele prokuristou bez toho, že by měl výslovně v prokure uvedeno, že je k takovému smluvnímu zatížení nemovitosti oprávněn. Byla by takto uzavřená zástavní smlouva platná?

Odpovědí na tento dotaz se mimo jiné při své rozhodovací činnosti zabíral i Nejvyšší soud ČR, a to kupř. v rozsudku ze dne 29. ledna 2004, sp. zn. 21 Cdo 2207/2003 (rozsudek je volně dostupný na adrese www.nsoud.cz).

V uvedeném rozhodnutí Nejvyšší soud vychází z toho, že prokura představuje zvláštní druh plné moci. Odkazem na ustanovení § 1 odst. 2 větu druhou obchodního zákoníku tak Nejvyšší soud dovodil, že následky excesu prokuristy je třeba

posoudit podle obecné úpravy zastoupení uvedené v občanském zákoníku (tj. v zákoně č. 40/1964 Sb.).

S ohledem na výše uvedenou úvahu je tedy nutno hledat odpověď na položený dotaz nikoliv v obchodním zákoníku, ale v občanském zákoníku, konkrétně pak v takovém ustanovení občanského zákoníku, které upravuje překročení oprávnění zmocněnce vyplývající z plné moci. Tímto konkrétním ustanovením je zejména § 33 odst. 1 občanského zákoníku.

Jak vyplývá z ustanovení § 33 odst. 1 občanského zákoníku, překročil-li zmocněnec (tj. v tomto případě prokurista) při jednání své oprávnění vyplývající z plné moci (zde z prokury jakožto ze speciální plné moci), je zmocnitel (tedy podnikatel, který prokuru udělil) vázán, jen pokud toto překročení schválil. Neoznámí-li však zmocnitel osobě, se kterou zmocněnec jednal, svůj nesouhlas bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení dozvěděl, platí, že překročení schválil.

Z výše uvedeného proto plyne následující řešení nastolené otázky. Jednáním prokuristy, kterým došlo k excesu z proku-

ry, je podnikatel vázán ve dvou případech.

Jednak je podnikatel vázán překročením oprávnění prokuristy obsaženého v prokure tehdy, jestliže překročení oprávnění vyplývající z udělené prokury výslovně schválil.

Vzhledem k ochraně dobré víry osoby, se kterou v zastoupení podnikatele prokurista jednal, je dále podnikatel z takového jednání vázán také tehdy, jestliže svůj nesouhlas s jednáním prokuristy neoznámil druhé straně bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění z prokury dozvěděl.

S výše uvedeným pak bezprostředně souvisí i otázka platnosti smlouvy uzavřené v důsledku výše popsaného excesu prokuristy. Nejvyšší soud k tomu uvádí následující: „nelze úspěšně dovozovat, že je bez dalšího neplatná taková smlouva, kterou uzavřel za podnikatele jeho prokurista, jestliže překročil svá oprávnění vyplývající z udělené prokury, aniž by bylo zjištěno, že svůj nesouhlas s jednáním prokuristy oznámil druhé straně bez zbytečného odkladu po tom, co se o překročení oprávnění z prokury dozvěděl.“ ■

CELOSVĚTOVÁ NOVINKA alternativa liposukce

Zcela neinvazivní a bezbolestný zákrok k odstranění lokalizovaného tuku.

Nejnovější ultrazvuková technologie je založena na kombinované duální terapii vysoce intenzivního ultrazvuku a ultrazvukové drenážní masáže.

Ultracontour
by MedixSysteme

Ústav lékařské kosmetiky, Vyšehradská 49, Praha 2 - EMAUZY, recepce - objednávky: 221964211, 221964111,
e-mail: prijem@ulk.cz, www.ulk.cz

Obchodní tajemství a jeho zákonné znaky

Podle ustanovení § 17 obchodního zákoníku (zákona č. 513/1991 Sb.) je předmětem práv náležejících k podniku i obchodní tajemství. Obchodní tajemství je proto nedílnou součástí podniku a navíc tvoří součást obchodního majetku podnikatele.

Obchodní zákoník definuje obchodní tajemství tak, že je tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Pojmové znaky obchodního tajemství jsou proto následující:

- musí se jednat o skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem. Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího soudu ČR, „skutečnostmi obchodní povahy je třeba rozumět např. seznamy zákazníků, nákupní prameny, seznam zástupců, bilance, obchodní plány, vzorky, vzorkové kolekce, cenové kalkulace, obrat jednotlivých prodejen, náklad časopisu, skutečnostmi výrobní povahy jsou nepatentované vynálezy, knihy receptů, modely, výsledky pokusů, zvláštní výrobní metody apod.“

- musí mít alespoň potenciální (materiální či nemateriální) hodnotu. Vyrazení obchodního tajemství proto musí mít alespoň potenciální negativní dopad na hospodářský výsledek podnikatele, jemuž náleží.

- nesmí být v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. To znamená, že skutečnosti tvořící obchodní tajemství nesmí být zveřejněny například ve veřejně přístupném registru, mohou být však dostupné kupř. v odborných kruzích.

- mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel utajení odpovídajícím způsobem zajišťuje. Podnikatel tedy musí učinit taková opatření (ať již smluvní, materiální či organizační), z nichž je zřejmé, že usiluje o utajení skutečností tvořících obchodní tajemství a tímto je chrání před neoprávněným sdělením, zpřístupněním nebo využitím jinou osobou.

Aby se určitá skutečnost mohla stát obchodním tajemstvím, musí naplňovat všechny zákonné znaky shora uvedené. Jakmile se tak stane, poskytuje obchodní zákoník podnikateli ochranu proti porušení nebo ohrožení práva na obchodní tajemství, a to zejména v rámci ochrany proti nekalosoutěžnímu jednání.

Obchodní tajemství je zákonem chráněno od samého počátku svého vzniku. Jakmile určitá skutečnost přestane zákonné znaky obchodního tajemství kumulativně naplňovat, přestává být obchodním tajemstvím a není nadále jako obchodní tajemství ze zákona chráněna.

Z výše uvedeného tedy plyne následující shrnutí. Odpověď na otázku, jestli určitá skutečnost (např. informace obsažená v listině) tvoří obchodní tajemství podnikatele, záleží na tom, zda naplňuje všechny zákonné znaky obchodního tajemství. Ačkoliv si to někteří podnikatelé stále neuvědomují, ke kladnému závěru proto nepostačuje pouze, pokud předmětnou informaci či údaj ve smlouvě výslovně za obchodní tajemství označí, resp. když k jejich nevyrazení smluvně zaváží druhou smluvní stranu povinností mlčenlivosti. ■

DOVOLTE NÁM NASADIT
VYSOKOU LAŤKU

VAŠEMU INTERNETOVÉMU ŘEŠENÍ

Nízká očekávání nevedou k vítězství. Nejvyšší laťky zdolává jen pár vyvolených. Spolupracujte s úspěšným týmem MEDIA FACTORY a vaše internetové prezentace, webdesign a online aplikace dosáhnou těch nejlepších výsledků.

SONY

Full HD

1080

Léto ve vysokém rozlišení

HDR-SR7

HDD
HARD DISK DRIVE

Digitální kamera se záznamem ve vysokém rozlišení na HDD, české menu, CMOS 3,06 Mpx, Carl Zeiss Vario-Sonnar T*, 10x optický zoom, kapacita 60 GB, 2,7", 16:9 dotykový LCD displej, foto 6 Mpx, noční snímání Super NightShot, optický stabilizátor obrazu SteadyShot, MS Duo PRO, Multi AV výstup, HDMI, i.LINK výstup, USB, Slow Rec (rychloběžný záznam 200 snímků/s), dálkové ovládání.

HDR-SR5

HDD
HARD DISK DRIVE

Digitální kamera se záznamem ve vysokém rozlišení na HDD, české menu, CMOS 2 Mpx, Carl Zeiss Vario-Sonnar T*, 10x optický zoom, kapacita 40 GB, 2,7", 16:9 dotykový LCD displej, foto 4 Mpx, noční snímání Super NightShot, stabilizátor obrazu SteadyShot, MS Duo PRO, Multi AV výstup, HDMI, i.LINK výstup, USB, Slow Rec (rychloběžný záznam 200 snímků/s), dálkové ovládání.

Sony Centrum

elvia^{pro}

Jakým způsobem upravuje nový zákoník práce pružnou pracovní dobu?

Úvodem lze říci, že „nový“ zákoník práce, tedy zákon č. 262/2006 Sb., obsahuje srozumitelnější úpravu pružné pracovní doby než jeho předchůdce (tedy než zákoník práce z roku 1965 platný ještě v minulém roce).

Jak vyplývá z § 85 odst. 1 zákoníku práce, pružné rozvržení stanovené týdenní pracovní doby může zaměstnavatel uplatnit jak při rovnoměrném, tak i nerovnoměrném rozvržení pracovní doby zaměstnance.

Zákoník práce nieméně obsahuje jisté limity ve vztahu k naplnění týdenní pracovní doby (ať již stanovené týdenní pracovní doby nebo pracovní doby kratší). Jestliže je uplatněno pružné rozvržení pracovní doby při rovnoměrném rozvržení, musí být týdenní pracovní doba naplněna („dodržena“) v každém týdnu. V případě, že je ale zaměstnanci rozvržena pracovní doba nerovnoměrně, musí být průměrná týdenní pracovní doba naplněna nejdéle ve čtyřtýdenním vyrovnávacím období.

Základním znakem pružné pracovní doby je její rozdělení ve dvě.

Při pružném rozvržení pracovní doby si zaměstnanec volí

sám začátek, případně i konec pracovní doby v jednotlivých dnech. Začátek a případně i konec pracovní doby si však zaměstnanec nevolí čistě dle svého vlastního uvážení, ale v rámci časových úseků stanovených zaměstnavatelem. Tímto způsobem se určuje tzv. volitelná pracovní doba.

Mezi dva úseky volitelné pracovní doby je vložen časový úsek, v němž je zaměstnanec povinen být na pracovišti. Tento časový úsek, který určí výlučně zaměstnavatel sám, označuje zákon jako tzv. základní pracovní dobu.

Uvedené dva časové úseky, tedy základní a volitelnou pracovní dobu, je třeba zkombinovat, a to následujícím způsobem. Zaměstnavatel je povinen určit volitelnou pracovní dobu na začátek a konec základní pracovní doby tak, aby celková délka směny zaměstnance nepřesáhla 12 hodin.

Zákoník práce dále stanoví, za jakých podmínek se pružná pracovní doba nedá aplikovat. Pružné rozvržení pracovní doby se tak neuplatní zejména při pracovní cestě zaměstnanců, při nutnosti zabezpečení naléhavého pracovního úkolu ve směně, jejíž začátek a konec je pevně stanoven, nebo bránil jejímu uplatnění provozní důvody. Pružné rozvržení pracovní doby nelze dále použít ani v době důležitých osobních překážek v práci, po kterou zaměstnanci přísluší náhrada mzdy nebo platu podle § 192 zákoníku práce nebo peněžité dávky podle předpisů o nemocenském pojištění. V takových případech platí pro zaměstnance předem stanovené rozvržení týdenní pracovní doby do směn, které je zaměstnavatel pro tento účel povinen určit.

Bližší rozvedení pružné pracovní doby může být součástí vnitřního předpisu vydaného zaměstnavatelem. ■

Zákaz konkurence

Slyšeli jste, že jednatelé společnosti s ručením omezeným podléhají zákazu konkurence? Co se tímto zákazem v praxi rozumí a jaké důsledky z něho jednatelům vyplývají?

Zjednodušeně řečeno se zákazem konkurence rozumí způsob, kterým se omezuje možnost v zákoně uvedených osob vykonávat takovou podnikatelskou činnost, kterou se mohou dostat do rozporu se zájmy „své“ společnosti. V případě společnosti s ručením omezeným je tak účelem zákazu konkurence zabránit zejména jednání společnosti s ručením omezeným v tom, aby zneužil svého postavení ve společnosti v její neprospěch.

Sluší se uvést, že zákaz konkurence není aktuální jen u společnosti s ručením omezeným, ale i u akciové společnosti. Obdobně jako u společnosti s ručením omezeným, kde jsou zákazem konkurence podřízeni kromě jednatelů též členové případné dozorčí rady, i u akciové společnosti se zákaz konkurence vztahuje na členy představenstva a dozorčí rady. Podle vůle společníků, resp. zakladatelů s.r.o. vyjádřené ve společenské smlouvě se navíc u společnosti s ručením omezeným může zákaz konkurence vztahovat i na její společníky.

Jaká konkrétní jednání zákaz konkurence u společnosti s ručením omezeným nedovoluje, uvádí ustanovení § 136 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.). Nevyplývají-li ze společenské smlouvy nebo stanov další omezení, jednatel nesmí:

- a) podnikat ve stejném nebo obdobném oboru podnikání společnosti ani vstupovat se společností do obchodních vztahů,
- b) zprostředkovávat nebo obstarávat pro jiné osoby obchody společnosti,
- c) účastnit se na podnikání jiné společnosti jako společník s neomezeným ručením nebo jako ovládající osoba jiné osoby se stejným nebo podobným předmětem podnikání, a
- d) vykonávat činnost jako statutární orgán nebo člen statutárního nebo jiného orgánu jiné právnické osoby se stejným nebo s obdobným předmětem podnikání, ledaže jde o koncern.

Zjednodušeně řečeno lze tedy říci, že cílem zákazu konkurence je zabránit jednání (resp. členu dozorčí rady, případně společníkovi) společnosti s ručením omezeným v takovém jednání na úkor společnosti, kterým by k prospěchu svému zneužíval informace a vědomosti nabyté ve funkci. Obchodní zákoník tak zakazuje těmto osobám, aby obchody společnos-

ti uzavíraly samy, aby je zprostředkovaly nebo aby se účastnily (jako společníci či členové příslušného orgánu) na podnikání konkurenční právnické osoby (typicky obchodní společnosti).

Je zřejmé, že porušení zákazu konkurence má pro danou osobu negativní důsledky. Ty jsou popsány v ustanovení § 65 obchodního zákoníku.

Společnost s ručením omezeným, jejíž jednatel, člen dozorčí rady nebo společník porušil zákaz konkurence, po něm může jako sankci požadovat, aby vydal prospěch z obchodu,

při kterém k porušení zákazu konkurence došlo, případně aby na ni převedl tomu odpovídající práva.

Uvedené oprávnění však společnost pozbývá, pokud se ho vůči osobě, která zákaz konkurence porušila, nedovolá v zákonné lhůtě. Zmíněná zákonná lhůta je tříměsíční a počíná běžet ode dne, kdy se společnost o porušení zákazu konkurence dozvěděla. Nejpozději však právo společnosti zanikne uplynutím jednoho roku od jeho vzniku. Záleží přitom, která z těchto lhůt uplyne dříve. ■

Prevenční povinnost zaměstnance

Jak vyplývá z ustanovení § 249 zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.), zaměstnanec je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, majetku ani k bezdůvodnému obohacení. Hrozí-li škoda, je povinen na ni upozornit nadřízeného vedoucího zaměstnance. Zjistí-li zaměstnanec, že nemá vytvořeny potřebné pracovní podmínky, je povinen oznámit tuto skutečnost nadřízenému vedoucímu zaměstnanci.

Je-li k odvrácení škody hrozící zaměstnavateli neodkladně třeba zákroku, je zaměstnanec povinen zakročít. Tuto povinnost nemá, brání-li mu v tom důležitá okolnost nebo jestliže by tím vystavil vážnému ohrožení sebe nebo ostatní zaměstnance, popřípadě osoby blízké.

Výše uvedené je možno shrnout následujícím způsobem. Stejně jako zaměstnavatel má i zaměstnanec určité prevenční povinnosti. Zaměstnanec je předně povinen chovat se tak, aby ke škodám (nejen) na pracovišti nedocházelo. Pokud již škoda hrozí, má povinnost o ní zaměstnavatele uvědomit a případně proti ní i zakročít. Tyto prevenční povinnosti lze tak pro lepší pochopení rozdělit na povinnosti oznamovací a povinnosti zakročovací.

V případě, že zaměstnanec svým prevenčním povinnostem nedostojí, musí počítat s nepříznivými následky, které mu z toho důvodu hrozí.

Po zaměstnanci, který vědomě neupozornil nadřízeného vedoucího zaměstnance na škodu hrozící zaměstnavateli nebo nezakročil proti hrozící škodě, ačkoliv by tím bylo zabráněno bezprostřednímu vzniku škody, může zaměstnavatel požadovat, aby se podílel na náhradě škody, která byla zaměstnavateli způsobena, a to v rozsahu přiměřeném okolnostem případu, pokud jí není možné nahradit jinak.

Při určení výše náhrady této škody se přihlédne zejména k okolnostem, které zaměstnanci bránily splnění prevenční povinnosti, a k významu škody pro zaměstnavatele. Dle ustanovení § 258 zákoníku práce však v těchto případech nesmí zaměstnavatel po zaměstnanci požadovat náhradu škody ve

výši, která by přesáhla částku rovnající se trojnásobku průměrného měsíčního výdělku zaměstnance.

Lze si snadno představit, že zaměstnanec při plnění svých prevenčních povinností (klasicky během odvrácení hrozící škody) způsobí zaměstnavateli nějakou jinou škodu, např. na majetku zaměstnavatele, který k odvrácení hrozící škody použije. Na tuto eventualitu zákoník práce pamatuje a přímo stanoví, že zaměstnanec neodpovídá za škodu, kterou způsobil při odvrácení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozícího životu nebo zdraví. Musí si však při tom počínat způsobem přiměřeným okolnostem a nesmí tento stav sám úmyslně vyvolat.

Podobně se může stát, že při plnění svých prevenčních povinností vznikne škoda zaměstnanci samotnému. Může to být jak škoda věcná, tak i škoda na zdraví. Zpravidla půjde o škodu, za kterou bude zaměstnanci odpovídat zaměstnavatel.

Aby tomu tak skutečně bylo, stanoví § 266 zákoníku práce u věcné škody následující pravidlo. Zaměstnavatel odpovídá za věcnou škodu, kterou utrpěl zaměstnanec při odvrácení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí hrozící životu nebo zdraví, jestliže škoda nevznikla úmyslným jednáním zaměstnance a zaměstnanec si počínal způsobem přiměřeným okolnostem. To se vztahuje i na účelně vynaložené náklady vynaložené při této činnosti zaměstnancem. Stejně právo na náhradu škody má i zaměstnanec, který takto odvracel nebezpečí hrozící životu nebo zdraví, jestliže by za škodu odpovídal zaměstnavatel.

Zaměstnavatel je povinen nahradit zaměstnanci věcnou škodu, která mu takto vznikla, v plné výši. Prokázeli ale zaměstnavatel, že škodu zavinil také poškozený zaměstnanec (např. svou nedbalostí), jeho odpovědnost se poměrně omezí.

Utrpěl-li zaměstnanec při odvrácení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví pracovní úraz, je logické, že za něj zaměstnavatel odpovídá. Této své odpovědnosti se navíc zaměstnavatel nemůže až na následující výjimku zprostit. Touto výjimkou by byla situace, pokud by zaměstnanec vyvolal stav hrozící škodou sám svým úmyslným jednáním. Samotný rozsah nároků na náhradu škody na zdraví upravuje § 369, resp. § 375 zákoníku práce. ■

Telefon, kapesní počítač,
fotoaparát a GPS navigace!

HP IPAQ HW6915 Mobile Messenger
12 990 Kč vč. DPH

S velkým displejem, klávesnicí a obrovským množstvím funkcí můžete pracovat kdykoliv a kdekoliv. Kromě telefonování získáte přístup na Internet a email. Naplánujete si své aktivity do kalendáře, který vám pak bude vše důležité připomínat. Na cestách vás GPS navigace provede jistě k cíli.

- Intel® PXA 270 416MHz
- 3,0" TFT QVGA displej
- 128MB flash paměť
- GPRS/EDGE/GSM
- GPS navigace
- integrovaný fotoaparát
- Bluetooth
- WiFi 802.11b
- Microsoft Windows Mobile 5.0 Pocket PC s Phone Edition

- 22%

www.hpmarket.cz/epravo

SLEVA
22%!

- 16%

DOMÁCÍ PC S MONITOREM A S TISKÁRNOU ZDARMA
17 999 Kč vč. DPH

PC HP COMPAQ DX2300

- Originální Windows Vista Home Basic
- Procesor Intel Core 2 Duo E4300
- 1 GB RAM
- 250 GB HDD
- DVD±RW
- 3 roky záruka
- dvěta pomocných listů

ŠIROKOUHLÝ MONITOR L2045w

- Úhlopětka 20,1"
- Nativní rozlišení 1680x1050px
- Kontrast 600:1, jita 300 n/s
- Vybavené nastavitelný, otočný na výšku
- 3 roky záruka

HP DESKJET D2360

- Barevná inkoustová tiskárna
- Různé možnosti, od světlých, ostrých domácnostních dokumentů až po realistické barevné fotografie.

Jak program funguje?

- máte-li zájem o některou z těchto nabídek, volejte 261 108 108 nebo
- vstupte do katalogu na www.hpmarket.cz/epravo
- vyberte požadované zboží a vložte do košíku
- vytvořte svou registraci, trvá cca. 2min.
- vyberte způsob dopravy: osobní odběr nebo doprava kamkoliv po ČR
- vyberte způsob platby: dobírka nebo bankovní převod

- 13%

HP PAVILION DV6301EU

17 490 Kč vč. DPH

Bezkonkurenční výkon ve stylovém designu upoutá pozornost stejně jako super kvalitní zobrazení filmů a fotek na LCD displeji s BrightView. Pro vaše pohodlí je dálkové ovládání i bezdrátová síť. Rychlá vypalovačka je samozřejmostí.

- Originální Windows Vista Home Basic
- AMD Sempron 3500+
- 1 GB RAM
- 80GB HDD
- DVD vypalovačka
- Displej 15,4 BrightView
- Bezdrátová síť WiFi 802.11 b/g
- Dálkové ovládání

+ ZDARMA originální nálepka dle výběru

Více informací na www.hp.cz

HP PHOTOSMART M537

3 390 Kč vč. DPH

Váš průvodce na dovolenou zachytí všechny podstatné okamžiky v super kvalitě optiky Pentax.

- Rozlišení 6 milionů bodů
- Zoom 24x (5x optický, 8x digitální)
- Velký displej 6,35cm

ZDARMA

- 1GB SD paměťová karta pro uložení až 1700 kvalitních fotek

- 11%

Volejte 261 108 108
Nakupujte na www.hpmarket.cz/epravo

**Vše potřebné
Máte pod palcem**

SMIS

Jedinečný systém v celé Evropě. Pomocí sms získáte kterýkoli Vámi vybraný článek, rozsudek, případně celodenní přístup ke všem informacím právní databáze LexisNexis CZ. Nic Vás neomezuje. Máte svůj čas pod kontrolou. Jednoduše, komfortně, věcně, aktuálně a bez reklam!

Navštivte www.lexisnexus.cz

Časopisy: Daně a finance - Ekologie a právo - Právo pro podnikání a zaměstnání - Soudce
Státní zastupitelství - Trestní právo - Zdravotnictví a právo - Sběrka soudních rozhodnutí a stanovisek NS
Sběrky rozhodnutí ústavního soudu - Sběrku soudních rozhodnutí a stanovisek Evropského soudu

Portály: Databanka judikatury - www.judikatury.cz Archiv časopisů - www.lexisnexus-online.cz
Judikáty Evropského soudu pro lidská práva - www.evropskysoud.cz

Směnečné rukojemské prohlášení

Směnka je listinným cenným papírem, jehož obsah je tvořen zpravidla více směnečnými prohlášeními. Jedním z těchto prohlášení je i tzv. rukojemské prohlášení.

Jak vyplývá z ustanovení čl. I. § 30 zákona směnečného a šekového (zákon č. 191/1950 Sb.), zaplacení směnky může být pro celý směnečný peníz nebo pro jeho část zaručeno směnečným rukojemstvím. Lze se zaručit jak za zaplacení směnky cizí, tak i vlastní (viz čl. I. § 77 odst. 3 zákona směnečného a šekového).

Směnečným rukojmím (tzv. avalistou), tedy osobou, která se zaručuje za zaplacení směnečného dluhu, se může stát kdokoli, tedy jak třetí osoba nebo i ten, kdo se už na směnku dříve podepsal.

Směnečné ručení vzniká připojením rukojemského prohlášení na směnku nebo na její přívěsek. Rukojemské prohlášení může být připojeno i na opis směnky.

Rukojemské prohlášení může být napsáno na rubu i na líci směnky, resp. jejího opisu. O pouhém podpisu rukojmího na líci směnky platí, že zakládá směnečné rukojemství, nejde-li o podpis směnečníka nebo výstavce směnky.

Rukojemství se vyjadřuje slovy „jako rukojmí“, „per aval“ nebo jinou doložkou stejného významu. Směnečný rukojmí jej musí vlastnoručně podepsat. Účinky rukojemského prohlášení, tedy vznik, změnu nebo zánik ručení, nelze vázat na

žádnou podmínku. Stane-li se tak, je rukojemské prohlášení jako celek neplatné.

V rukojemském prohlášení je dále třeba uvést, za koho (tedy za jakého směnečného dlužníka, tzv. avaláta) se přejímá. Pokud se tak nestane, neznamená to neplatnost směnečného prohlášení. V takovém případě se má za to, že směnečný rukojmí ručí za směnečný závazek výstavce směnky. Závazek směnečného rukojmího je naopak platný i tehdy, je-li závazek, za který se zaručil, neplatný z jiného důvodu než pro vadu formy.

Podobně jako výstavce nebo indosant může taktéž směnečný rukojmí pomocí doložky „bez útrat“, „bez protestu“ (nebo jiné doložky stejného významu) na směnku napsanou a podepsanou zprostit jejího majitele povinnosti, aby k zachování postihových práv dal učinit protest pro nepřijetí nebo neplacení. Uvedená doložka je však účinná pouze vůči směnečnému rukojmímu, nikoliv i vůči dalším osobám, které směnku podepsaly.

Směnečný rukojmí je vázán jako ten, za koho se zaručil (tedy jako avalát). Zaplatí-li za něj směnečnému věřiteli směnku, nastává klasický důsledek splnění rukojemského závazku – směnečný rukojmí nabývá práv za směnky proti avalátovi. Jinými slovy směnečný rukojmí se vůči avalátovi stává jeho „novým“ věřitelem. Vedle toho však směnečný rukojmí nabývá stejného postavení i vůči těm osobám, které jsou avalátovi směnečně zavázány, tj. proti směnečným dlužníkům toho, za něhož se zaručil. ■

Rukojemské prohlášení může být napsáno na rubu i na líci směnky, resp. jejího opisu.

Převody majetku v jednočlenné společnosti s ručením omezeným na společníka

Obchodní zákoník umožňuje, aby byla společnost s ručením omezeným založena jen jednou osobou. Stejně tak je možné, aby se kdykoliv po vzniku společnosti spojily všechny obchodní podíly v ruku jediného společníka. V obou uvedených případech označujeme takovou společnost o jediném společníkovi jako jednočlennou společnost.

Povaha jednočlenné společnosti s sebou přináší jistá specifika, která u společností o dvou či více společnících nenalezneme. Jedním z těchto specifíků je i úprava uzavření smlouvy mezi společností a jediným jejím společníkem, jestliže záro-

veň jedná jejím jménem. Jde přitom o záležitost, která není v praxi neobvyklá.

Je vůbec možné, aby jediná osoba v postavení jednatele společnosti a zároveň jejího jediného společníka jednala v téže věci jak sama za sebe, tak i jménem společnosti jako její statutární orgán?

Odpověď na tuto otázku dává ustanovení § 132 odst. 3 obchodního zákoníku (zákon č. 513/1991 Sb.). Jak vyplývá z jeho znění, smlouvy uzavřené mezi společností a jediným společníkem této společnosti, pokud tento společník jedná rovněž jménem společnosti, musejí mít formu notářského zápisu nebo písemnou formu a listina musí být podepsána před orgánem pověřeným legalizací.

Jak ale tomuto pravidlu rozumět a jaký dopad má uvedený zákonný požadavek pro praxi?

Předně je třeba říci, že obchodní zákoník umožňuje, aby jménem jednočlenné společnosti jednal a uzavíral s ní jménem svým i jejím smlouvy její jediný společník v postavení jednatele. Jedná se tak vlastně o neomezené jednání společníka jménem společnosti.

V případě, že se jediný společník jako jednatel společnosti

rozhodne uzavřít mezi sebou a společností nějakou smlouvu (např. smlouvu kupní, darovací apod.), stanoví zákon přísný požadavek na její formu. Každá taková smlouva totiž musí být uzavřena buď písemně nebo přímo ve formě notářského zápisu. (tj. „před notářem“).

Dalším formálním požadavkem, který komentované zákonné ustanovení přináší, je pak nutnost podpisu smlouvy před orgánem pověřeným legalizací. Tento požadavek se logicky uplatní pouze u smluv, které nemají formu notářského zápisu. Legalizací se rozumí úřední ověření podpisu a provádí ji kromě notáře i např. krajský úřad či obecní úřad s rozšířenou působností. Nutno ovšem upozornit, že smlouvu je třeba podepsat až na místě, tedy přímo před příslušným pracovníkem provádějícím legalizaci podpisu. Nestačí pouhé uznání podpisu na smlouvě za vlastní.

Závěrem je vhodné se krátce zmínit i o problému s tímto úzce souvisejícím. Tímto je míněno tzv. opatření proti konfliktu zájmů upravené v ustanovení § 196a obchodního záko-

níku. Jeho dikce se použije i pro účely společnosti s ručením omezeným.

V této souvislosti jistě stojí za to upozornit zejména na odstavec třetí zmíněného zákonného ustanovení. Pro účely tohoto článku je především nutné poukázat na to, že pokud společnost (nebo jí ovládaná osoba) nabývá majetek od jednatele za protihodnotu ve výši alespoň jedné desetiny jejího základního kapitálu (tj. u řady společností s ručením omezeným za úplatu – zpravidla kupní cenu – již ve výši 20 000 Kč a více), případně na něj majetek této hodnoty převádí, musí být hodnota dotčeného majetku stanovena na základě posudku znalce jmenovaného soudem. Další související zákonný požadavek, tj. aby tento převod majetku, jestliže k němu dojde do 3 let od vzniku společnosti, schválila valná hromada, postrádá s ohledem na zvláštnosti jednočlenné společnosti zamýšlenou kontrolní funkci. To proto, že v případě jednočlenné společnosti se valná hromada nekoná a její působnost vykonává přímo její jediný společník. Ten by tak fakticky dával souhlas sám sobě. ■

Liberace zaměstnavatele v případě škody na zdraví zaměstnance

Jak vyplývá z ustanovení § 366 a násl. zákoníku práce (zákon č. 262/2006 Sb.), zaměstnavatel odpovídá zaměstnanci za škodu vzniklou pracovním úrazem, jestliže škoda vznikla při plnění pracovních úkolů nebo v přímé souvislosti s ním. Zaměstnavatel dále odpovídá zaměstnanci i za škodu vzniklou nemocí z povolání a to v případě, že zaměstnanec před jejím zjištěním pracoval u zaměstnavatele za podmínek, za nichž vzniká nemoc z povolání, kterou byl postižen.

Zaměstnavatel odpovídá za výše uvedenou škodu na zdraví zaměstnance objektivně, tedy bez ohledu na zavinění. Škodu na zdraví je proto zaměstnanci, případně pozůstalým, povinen nahradit i tehdy, jestliže dodržel povinnosti vyplývající z právních a ostatních předpisů k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci. Uvedené pravidlo však neplatí ve všech situacích. Zaměstnavatel totiž neodpovídá za škodu na zdraví v případě, že se této své odpovědnosti zcela nebo zčásti zproští.

Kdy a za jakých podmínek se zaměstnavatel zproští odpovědnosti za škodu na zdraví zaměstnance uvádí ustanovení § 367 zákoníku práce. Jak je z jeho obsahu patrné, zaměstnavatel se může odpovědnosti za škodu na zdraví zprostit buď zcela, nebo zčásti.

Zaměstnavatel se může zcela zprostit odpovědnosti za škodu na zdraví ve dvou případech.

Je tomu jednak tehdy, prokáže-li, že škoda vznikla výhradně tím, že postižený zaměstnanec svým zaviněním porušil právní, nebo ostatní předpisy (např. technické normy, dopravní předpisy nebo předpisy o požární ochraně) anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci (dané nadřízenými pracovníky zaměstnance). Uvedený liberační důvod však platí pouze za předpokladu, že zaměstnanec byl s těmito předpisy nebo pokyny řádně seznámen a jejich znalost a dodržování byly soustavně vyžadovány a kontrolovány.

Zaměstnavatel se dále zcela zproští odpovědnosti za škodu na zdraví v případě, byla-li škoda výlučně způsobena v důsledku opilosti postiženého zaměstnance nebo v důsledku zneužití jiných návykových látek a zaměstnavatel nemohl takové škodě zabránit.

Podobně jako v případě úplného zproštění odpovědnosti za škodu se lze částečně zprostit odpovědnosti za škodu ve dvou případech.

Zaměstnavatel se předně zproští odpovědnosti zčásti, pro-

káže-li, že škoda vznikla v důsledku skutečností uvedených v předchozích odstavcích (tj. buď z důvodu zaviněného porušení předpisů či pokynů zaměstnavatele nebo v důsledku opilosti zaměstnance) a že tyto skutečnosti byly jednou z příčin škody.

Zaměstnavatel se dále zproští odpovědnosti za škodu zčásti i tehdy, prokáže-li, že si zaměstnanec počínal v rozporu s obvyklým způsobem chování takovým způsobem, že je zřejmé, že i když neporušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, jednal lehkomyšlně, ačkoliv si musel vzhledem ke své kvalifikaci a zkušenostem být vědom, že si může způsobit újmu na zdraví. Aby se proto daný liberační důvod uplatnil, musí být současně splněny tři podmínky – (i) lehkomyšlné jednání zaměstnance, (ii) rozpor tohoto jednání s obvyklým způsobem chování a (iii) vědomí zaměstnance, že si tímto jednáním může přivodit újmu na zdraví. Za lehkomyšlné jednání přitom nelze považovat běžnou neopatrnost zaměstnance a jednání vyplývající z rizika práce.

Zproští-li se zaměstnavatel odpovědnosti zčásti, určí část škody, kterou nese zaměstnanec, podle míry jeho zavinění. V posléze uvedeném případě (tedy v případě škody způsobené lehkomyšlným jednáním zaměstnance) však vždy musí zaměstnavatel nahradit zaměstnanci alespoň jednu třetinu škody.

Při posuzování, zda zaměstnanec porušil právní nebo ostatní předpisy anebo pokyny k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci, se zaměstnavatel nemůže dovolávat všeobecných ustanovení, podle nichž si má každý počínat tak, aby neohrožoval zdraví své a zdraví jiných.

Závěrem je vhodné upozornit na následující výjimku, která vylučuje jakoukoliv možnost liberace zaměstnavatele za škodu na zdraví zaměstnance. Tuto výjimku upravuje ustanovení § 368 zákoníku práce. Dle zmíněného ustanovení se zaměstnavatel nemůže zprostit odpovědnosti (ani zcela, ani zčásti) v případě, kdy zaměstnanec utrpěl pracovní úraz při odvracení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozící životu nebo zdraví, to vše za předpokladu, že zaměstnanec tento stav nevyvolal úmyslně. Jedná se o ochranu zaměstnance, kterému vznikla škoda na zdraví při plnění tzv. zakročovací povinnosti (tj. povinnosti zakročit proti hrozící škodě) zakotvené v ustanovení § 249 odst. 2 zákoníku práce. ■

RUBRIKU ZPRACOVAL MGR. TOMÁŠ SUM, ADVOKÁT V PRAZE

A portrait of Mgr. Ing. František Steiner, Ph.D., a man with short brown hair and a light beard, wearing a dark suit, a light blue striped shirt, and a dark patterned tie. He is looking slightly to the right of the camera with a neutral expression. The background is a blurred outdoor setting with a stone building and greenery.

Rozhovor: náměstek ekonomické sekce MSp ČR

Mgr. Ing. František Steiner, Ph.D

Pane náměstku, na ministerstvu jste zodpovědný za ekonomiku a hospodaření resortu. Lze krátce popsat stávající situaci a definovat nejslabší a nejsilnější místa?

Musím bohužel říci, že přidělené prostředky do rozpočtu kapitoly ministerstva spravedlnosti v roce 2007 zůstávají ve své podstatě od roku 2005 na stejné úrovni, zatímco rostou jak ceny mandatorních výdajů, tak úkoly ministerstva, které nejsou samozřejmě finančně neutrální. Situace je proto poměrně napjatá a musí se operativně řešit. Za největší nešvar považuji, že předechozí vedení ministerstva nasmlouvalo řadu akcí, aniž by je dostatečně pokrylo rozpočtem ministerstva, ať již jde o poradenské smlouvy, investiční akce nebo například změnu advokátního tarifu, kdy na základě této změny značně vzrostly náklady ministerstva na advokáty ex offo. Situaci nepomohly ani zásahy vlády do rozpočtu ministerstva, ať již jeho snížením v průběhu roku nebo zmražením a zkrácením rezervních fondů. Z těchto důvodů bude financování ve 2. pololetí roku 2007 poměrně náročné.

Například platy soudců odpovídají jejich platům v roce 2006, investiční výstavba je utlumena na minimum, dochází k přehodnocování nákladů.

Zároveň nelze hovořit o dalších úkolech ministerstva bez zajištění finančních prostředků s tím spojených, například zřízení detenčního ústavu.

Co bych ale naopak rád vyzdvihl, je jakýsi „silný duch“ současného resortu spravedlnosti a všech složek, kdy si všichni uvědomují současnou situaci a vzájemná spolupráce je v tomto rozpočtově komplikovaném období nezbytná.

Nicméně snažíme se nevzdávat projektů, které z hlediska zvýšení efektivity justice považujeme za dlouhodobě nezbytné. Jako příklad bych uvedl projekt eJustice, který se skládá z mnoha dílčích úkolů, z nichž jsou v tuto chvíli realizovány například insolvenční rejstřík, elektronický spis, elektronický platební rozkaz, trestní rejstříky nebo formuláře pro obchodní rejstřík. Vyvíjíme maximální úsilí, aby tyto projekty byly financovány nebo spolufinancovány zejména ze strukturálních fondů EU.

Jaký je Váš názor na hospodaření ve státní správě z pohledu člověka, který přišel z oblasti byznysu...

Hospodaření, ale i výkaznictví se ve státní správě řídí jinými zákony i zákonitostmi než ve sféře soukromé. Výkaznictví je málo přehledné a zdaleka nezohledňuje vše, co by mělo. Například evidence nemovitého majetku nefunguje a odpisy stát nezná. Někdy jsou pravidla tak rigidní, že splnění všech náležitostí zabere spoustu času a námahy, takže nutně není dosaženo nejefektivnější řešení.

Rozpočet je stanoven na rok a i v průběhu roku se někdy dělají zásadní změny s tím, že když se snižuje navržený rozpočet resortu je třeba říci, které činnosti to v rámci resortu postihne, neboť mandatorní výdaje nelze ad hoc změnit a pak se musí někde ubrat.

Rozpočty resortů se tvoří zejména podle toho, kolik bylo potřeba peněz v minulém období bez zohlednění toho, kolik je skutečně na jednotlivé projekty daného resortu v daném roce třeba.

To, že je víceméně odhlédnuto od příjmů resortu (ty jdou automaticky rovnou ministerstvu financí), dochází k tomu, že není až taková snaha, aby byly příjmy co neoptimálnější, neboť případné náklady na zvýšení příjmů jsou z dané kapitoly, ale příjmy aspoň na jejich pokrytí již do kapitoly nedozrá. A takových věcí je samozřejmě více.

To, že se schválí nové povinnosti v rámci nové legislativy pro resort, aniž by k tomu byly určeny prostředky na zajištění těchto povinností, by nebylo v soukromém sektoru možné a nefungovalo by. Pracovat na principu „ono to nějak dopadne, vždycky to nějak dopadlo“ není příliš koncepční...

V současné době jsou návrhy na zlepšení chodu státních financí, které lze jednoznačně podpořit. Doufám, že se tyto snahy zaměří na efektivitu a co nejlepší přehlednost.

Jaké jsou připravovány stavební investiční projekty ministerstva?

Přes všechny těžkosti byla v letošním roce dokončena výstavba justičního areálu Na Míčánkách v Praze, pobočka Okresního soudu ve Valašském Meziříčí, rekonstrukce Okresního soudu v Hodoníně a pobočky Krajského soudu Brno v Jihlavě a pokračuje výstavba justičního areálu v Brně. Všechny tyto akce byly již před naším příchodem na ministerstvo v určitém stadiu, přesto se nám povedlo jednotlivé stavby prolewnit a např. justiční areál v Brně bude již nyní levnější minimálně o 80 mil. Kč.

V podstatě lze říci, že jsem v rámci seznamování se s ministerstvem nechal přezkoumat všechny připravované projekty, a to jak z hlediska odůvodněnosti realizace, tak i z hlediska adekvátnosti rozsahu projektu. Tímto způsobem jsme pracovali i se zamýšleným projektem výstavby věznice Rapotice: vzhledem k tomu, že investiční náklady kalkulované podle původní studie by dosáhly výše přes cca 1,5 mld Kč bez DPH, vyvolali jsme okamžitě technická jednání všech

zúčastněných partnerů, která měla za cíl udržet předpokládané investiční náklady ve výši do cca 1,0 mld. Kč, přičemž se skutečně podařilo najít a navrhnout takové úpravy, které umožnily snížit cenu za současného dodržení všech standardů Vězeňské služby ČR a rozsahu požadovaných služeb pod 1 mld. Kč. Justiční areál v Brně bude po jednáních levnější minimálně o 80 mil. Kč ad.

V pokročilé přípravě jsou dále projekty Rekonstrukce, modernizace a přístavba stávající budovy NS v Brně a Výstavba budovy pro justiční složky v Náchodě.

Další stěžejní projekty jsou připravovány v rámci tvorby nových programů reprodukce majetku resortu. Ve stávajícím pilotním programu resortu – reprodukce majetku regionálních složek justice, se už se zahájením investičních akcí velkého rozsahu nepočítá.

Každopádně se snažíme plnit to, co ministr slíbil po svém nástupu do funkce, tedy dávat koncepčně přednost investicím do projektů na podporu zkvalitnění a zrychlení rozhodování soudů, jakými je např. elektronizace justice nebo zvýšení počtu odborného administrativního aparátu soudů před investicemi do nemovitostí, vybavení atp.

Z jakých zdrojů budou financovány, bude přizván i soukromý sektor?

Zdroje financování v roce 2008 a výhledově pro roky 2009 – 2010 budou vyjasněny, jakmile vláda projedná materiál k přípravě státního rozpočtu pro rok 2008, který je již v pracovní formě ministerstvem připraven, a výhledem pro roky 2009 – 2010. Od toho se budou odvíjet jednotlivé závazné ukazatele už zmiňovaných reprodukčních programů, které se promítnou do realizace konkrétních investičních akcí, a případná spolupráce se soukromým sektorem.

Výhodou je to, že soukromý sektor umí stavět a provozovat zařízení efektivněji než stát, což se ukazuje již na realizovaných projektech nejen v ČR, ale i např. v Anglii, USA a Německu, dále je tato činnost vyvíjena odborníky v rámci jejich předmětu podnikání a provoz objektů není hlavním úkolem ministerstva, ale i např. banky nechávají tuto činnost specializovaným společností.

Proč si myslíte, že financování formou PPP je pro resort efektivnější než např. úvěry od bank a vlastní výstavba?

Spolupráce se soukromým sektorem není pochopitelně vždy výhodnější. Proto se u každého projektu zpracovává tzv. studie proveditelnosti nebo koncesní projekt u PPP projektů, kde se projekt detailně zkoumá a analyzuje právě s ohledem na výhodnost. V nedávné době byly vyhodnoceny dva koncesní projekty (KS Ústí nad Labem a věznice Rapotice), z nichž jasně vyplynulo, že forma PPP je v obou případech jednoznačně výhodnější vzhledem k finančním nárokům, kvalitě atd. Na druhé straně nebyl formou PPP schválen projekt výstavby KS v Karlových Varech, a to právě kvůli tomu, že se ekonomická výhodnost neprokázala.

Důležitým faktorem je také to, že na vlastní výstavbu není v současnosti potřebné finanční krytí v rozpočtu resortu a výhledově ho ani nelze očekávat. V případě našich PPP projektů bude ministerstvo platit až po dokončení a zprovoznění stavby, a jen pokud bude objekt zcela funkční. Investiční náklady budou hrazeny po celou dobu projektu, tj. v rozmezí cca 25 let, což i odpovídá tomu, že stavba bude plně užívána po celou dobu a jednorázové investiční náklady tomu neodpovídají. Nyní by ani takto vysoké výdaje nebyly z pohledu ministerstva možné a zároveň se budou roční náklady lépe rozpočtovat.

Médii proběhla zpráva o tom, že vláda zastavuje všechny PPP projekty vyjma dálnice D3. Přesto ministr Jiří Pospíšil pokračuje v přípravách spolupráce s privátním sektorem na výstavbě justičního areálu v Ústí nad Labem a věznic v Rapoticích. Jaký očekáváte vývoj v této věci?

Jde o dezinterpretaci, kterou popřel i náměstek Janota z Ministerstva financí. Naše projekty normálně pokračují a budou předloženy vládě ke schválení zřejmě již v červnu 2007, po vnitřním a vnějším připomínkovém řízení. Další vývoj bude závislý na rozhodnutí vlády, nicméně my budeme projekty podporovat.

Na sklonku loňského roku byl otevřen Justiční areál Na Míčánkách v Praze, nejrozsáhlejší projekt posledních let Vašeho resortu. Jak s odstupem času hodnotíte tento projekt? Jaké jste si z něj vzali ponaučení pro budoucí projekty tohoto typu?

Šlo o velmi ambiciózní projekt započatý dávno před naším příchodem na ministerstvo, kdy byl vybudován justiční areál pro 4 soudy a 4 státní zastupitelství na velmi vysoké úrovni se splněním všech požadavků 21. století. Budova byla koncipována s ohledem k dnešním stále se zvyšujícím požadavkům na bezpečnost, čili veřejnost je důsledně oddělena od soudních úředníků. Toto opatření, které se ve světě prosazuje, je u nás zavedeno prvně. Zaměstnanci areálu používají k pohybu mezi budovami podzemní chodby, což snižuje počet členů justiční stráže.

Samozřejmě, že realizace a provoz takto velkolepého projektu se neobejde bez potíží. Došlo k určitým počátečním provozním problémům, zejména v koordinaci osmi justičních složek v prostorách areálu, situace už byla ale stabilizována a objekt svou funkci hladce plní a myslím, že koordináční role ministerstva tomuto velmi napomáhá. Mezi největší komplikace počítám nutné navýšení finančních nákladů v průběhu stavby, kdy se například změnila sazba DPH, musely se doplnit určité technické prvky podle nových právních předpisů, které nabyly platnosti až v průběhu stavby atd. V současné době se potýkáme s velkými provozními náklady, které jsou dány standardy objektu, např. místnosti jsou plně klimatizované, což v předešlých objek-

tech nebylo. Jde o hromadu zdánlivých detailů, které v součtu stojí mnoho peněz a přesnou výši ne zjistíte, dokud nespustíte provoz. Takže moje hlavní ponaučení pro podobné budoucí projekty zní: Buď připraven na neočekávatelné.

Jakým způsobem bude ministerstvo vymáhat pohledávky na soudních poplatcích, které jsou ve výši téměř 4 mld. Kč?

Řešením, a podle mého názoru velmi rozumným, je centralizované vymáhání. Centralizace správy pohledávek pod MSp by efektivně zvýšila jejich vymahatelnost. Například na Slovensku, které pro vymáhání pohledávek využívá jeden útvar (jehož činnost je upravena zvláštním zákonem), je úspěšné v 35 %, zatímco v ČR nyní jen 8 %. Centralizovaný systém by automatizoval řadu kroků, jako jsou analýza pohledávky – tzn. ověření, zda nezanikla práva na vymáhání nebo zda její výše a složení má vůbec cenu vymáhat – dále korespondence atd. K větší efektivitě by také napomohlo to, že by se pracovníci centralizovaného útvaru zabývali pouze vymáháním pohledávek, zatímco na jednotlivých soudech, které v současné době pohledávky vymáhají, jsou funkce pracovníků často kumulovány, překrývají se a nezdá se stává, že například vymáhající úřednice je zároveň pokladní či zapisovatelka a vymáhání pohledávek je činností na posledním místě v žebříčku důležitosti. Se soudy je tato změna diskutována; jednoznačně vyslovily podporu.

Zásadním předpokladem k urychlení a zefektivnění vymáhání pohledávek je pak také změna legislativy, například podřazení všech pohledávek připravovanému daňovému řádu.

Proč se tento stav neřešil již dříve?

Za několik málo posledních let se na ministerstvu vystřídal příliš mnoho ministrů. Každý z nich začínal s vlastní koncepcí či bez koncepcie a z politického hlediska byly zřejmě důležitější úkoly k řešení než vymáhání pohledávek. Ministerstvo navíc podle platné legislativy plní pouze roli metodika celé agendy, nemá pravomoc zasahovat do činnosti soudů, které vystupují jako správci daně a odpovědné osoby. Ministerstvo nebylo ani gestorem změn příslušných právních předpisů a legislativní změny se prosazují jen velmi těžko.

Velmi podstatným faktorem je i struktura dlužníků, což jsou převážně recidivisté, nemajetní apod.

V současné době má ministerstvo připravenou řadu novelizačních právních předpisů, které by umožnily po vzoru jiných zemí lepší vymáhání svých pohledávek.

Intenzivně jste začali pracovat na projektu eJustice. Bude mít elektronizace skutečně tak významný dopad?

Elektronizace přinese nejen zrychlení, ale i zefektivnění justice. Cílem je samozřejmě zbavit soudce a soudní personál rutinní, nerozhodovací agendy, která bude vykovávána velmi rychle se zapojením minima personálu. Tam, kde dosavadní systém vyžadoval účast několika úředníků a soudce, vystačí

nyň jeden zaměstnanec vyškolený v práci s daným systémem.

Dojde tedy zároveň k úsporám, které tento systém přinese, a to nejen na personálních a provozních nákladech, ale i např. i s ohledem na potřebu menších prostor pro soudy s tím, že bezpečnost dat se zvýší a chybovost sníží.

Může být elektronizace vůbec bezpečná?

Otázka bezpečnosti je samozřejmě vždy na místě. V tomto případě je to však otázka spíše obecná, otázka dnešní civilizace a zároveň hledání konkrétních systémů, které budou bezpečnost zaručovat. Budeme-li vycházet z předpokladu, že 100% bezpečný není žádný proces realizovaný na této planetě, pak je to samozřejmě věcí kompromisu mezi bezpečností a efektivitou. Mohu Vás ujistit, že projekt eJustice byl navržen tak, aby zajišťoval maximální bezpečnost všech dat i bezpečnost komunikace s informačními systémy všech organizací v resortu, a to ve větší míře než je současný stav, kdy ejustice není.

Občan je v dnešním světě zvyklý na určité tempo života a práce a vyžaduje, aby ho stát, úřad a tím pádem ani justice, zbytečně nezatěžovaly. Nechce čekat frontu na maso, nechce čekat u lékaře, nechce jezdit do Kolína na úřady jen proto, že tam má trvalé bydliště, ačkoliv bydlí v Praze a stejně tak nechce čekat na soudní lejtro potvrzující, že mu někdo skutečně dluží, pět let. Čeká. Justice nemůže v 21. století zůstat v parametrech Rakousko-Uherského modelu 19. století. Když podobné věci existují v bankovníctví, které je na bezpečnost nejvíce háklivé, není důvod, aby nefungovaly v soudnictví.

Jak odpovíte na častá tvrzení, že bude elektronizace nahrazovat soudce, a veřejnost tak bude od justice ještě více vzdálena?

V tomto bodě musím zásadně odporovat, nejlépe opačnou odpovědí: Elektronizace v žádném případě soudce nenahradí a klade si za cíl justici občanům maximálně zpřístupnit.

Elektronizace pouze nahradí rutinní úřednické úkony, které pro nedostatek kapacit musejí soudci provádět. Soudci budou od této činnosti osvobozeni, podstata jejich profese, tzn. posuzovací a rozhodovací činnost, bude však zcela nezměněna, budou se jí moci naopak plně věnovat. Znovu tedy opakuji, že elektronizace bude použita pouze tam, kde se nevyžaduje soudcovské know-how, což jednoznačně zvýší výkonnost justice, zrychlí a zlevní soudní řízení a zlepší komunikaci s veřejností.

Neustále se hovoří o nutnosti změny insolvenčního řízení, proč tedy byl insolvenční zákon odložen?

Naprosto souhlasím s tvrzením, že změna úpadkového práva v ČR byla nanejvýš nutná. Také proto jsme se po našem příchodu na ministerstvo okamžitě zajímali o stav příprav na účinnost nového zákona a s hrůzou jsme zjistili, že tzv. insolvenční rejstřík není ještě ani v plenkách, ačkoliv příprava celého zázemí včetně vývoje software, vyškolení soudců a administrativního aparátu atp. nemůže zabrat méně než jeden rok, a to je velmi optimistický odhad. K odložení se přistoupilo na základě jednání se soudci a dalšími zástupci odborné veřejnosti a podle mého soudu je tato časová prodleva (v délce půl roku) malou daní za vyšší kvalitu insolvenčního práva a zajištění fungování všech instrumentů od začátku účinnosti zákona.

Jinak insolventní rejstřík současně vnímáme jako jeden z hlavních pilotních projektů ejustice. Bude obsahovat několik databází a jádro v podobě elektronického spisu, počítá také s elektronickou úřední deskou. Několik měsíců před jeho účinností bychom v rámci informační kampaně chtěli s jeho fungováním seznámit celou právnickou, podnikatelskou a v adekvátním rozsahu též laickou veřejnost. ■

ROZHOVOR VEDL MGR. MIROSLAV CHOCHOLA

Mgr. Ing. František Steiner, Ph.D.

Zaměstnání

Náměstek ekonomické sekce MSP ČR

9/2006-dosud: Ministerstvo spravedlnosti ČR, Praha

Právník – ohrožené úvěry, restrukturalizace

6/2000-9/2006: ČSOB, a.s

Právník – oblast velkých ohrožených úvěrů

3/2000-6/2000: IPB, a.s.

Právník

10/1997-2/2000: AK Krondl a spol.

Právník

1997 (IIQ) : AK Weinhold partneři, v.o.s., Praha

Účetnictví, ekonomické poradenství, správce nemovitostí

1994-1996: MEDIKA CENTRUM, s.r.o.

Cizí jazyky

AJ, NJ, RJ

Vzdělání

2003- **Karlova univerzita, Právnická fakulta, Praha** (rigorózní práce, katedra občanského práva)

1992-1998 **Karlova univerzita, Právnická fakulta, Praha** (Mgr.)

1998-2005 **Vysoká škola ekonomická, Praha** (fakulta mezinárodních vztahů, katedra práva, doktorandské studium, Ph.D.)

1995-1997 **VŠE** (fakulta podnikové ekonomie, inženýrské studium, Ing.)

1992-1995 **VŠE** (fakulta podnikové ekonomie, bakalářské studium, Bc.)

1996 **Hague Academy, Nizozemí** (měsíční studium – mezinárodní právo soukromé)

1994 **University of Limerick, Irsko** (1 semestr – právo EU, smluvní právo, obchodní právo, ekonomické prostředí ES, finanční management)

V SOUČASNÉ DOBĚ ZAŽÍVÁME BOOM DEVELOPERSKÝCH PROJEKTŮ A OBDOBNÝCH AKTIVIT, A TO JAK V OBLASTI REZIDENČNÍ, TAK NEREZIDENČNÍ. NENÍ POCHYB, ŽE TENTO BOOM PŘEDSTAVUJE VÝRAZNÝ PŘÍNOS PRO CELOU NÁRODNÍ EKONOMIKU, ZEJMÉNA PRO STAVEBNICTVÍ, A ŽE ZDE EXISTUJE RŮSTOVÝ POTENCIÁL DO BUDOUCNOSTI.

Téma vydání:

Developerské projekty

I. – financování developerského projektu

Účelem tohoto a následujících článků věnujících se problematice developerských projektů je nastínit v obecné rovině procesy, které probíhají během celého projektu. Tento dokument si neklade za cíl detailní analýzu a popis veškerých etap a fází, ani detailní odborný rozbor veškerých rizik plynoucích z developerského projektu. Jde o nástin, o shrnutí základních postupů a úvah. Developerské projekty patří do oblasti projektového financování (project finance). Developer je investorem projektu, nikoli však finálním investorem. Finální investor má zájem vlastnit výsledný projekt (ať již přímo výslednou nemovitost nebo alespoň společnost, která tuto nemovitost vlastní), nechce však podstoupit riziko výstavby. Ani developer však zpravidla sám neprovádí výstavbu (přestože určité výjimky existují) – tuto zadává zhotoviteli (stavební společnosti). Vedle zhotovitele se na celém projektu podílí celá řada dalších osob, zejména architekti, projektanti, právníci, další poradci a samozřejmě projekt manažeři. Řídit takovýto konglomerát lidí není vůbec jednoduché. Jaké jsou zásadní úvahy při developerském projektu? Přestože jde vždy o souhrn mnoha ekonomických, technických a jiných prvků, lze každý developerský projekt rozdělit do tří fází, a to jmenovitě (i) přípravné fáze, (ii) realizační fáze, (iii) závěrečné fáze. Zatímco v přípravné fázi jde o zhodnocení možnosti proveditelnosti projektu, jeho financování apod., ve fázi realizační již dochází k nákupu pozemků, právnímu auditu pozemků, získání nezbytných povolení (územní rozhodnutí, stavební povolení), výstavbě, uzavírání smluv o budoucích smlouvách nájemních, k pronájmu apod., a v závěrečné fázi se projekt prodává finálnímu investorovi. Některým fázím, resp. dílčím etapám v rámci jednotlivých fází realizace developerského projektu je věnována pozornost níže. Hodnocení proveditelnosti projektu je prvotní a nejdůležitější fází. Základní otázkou každého developerského projektu je právní vztah k pozemku nebo budově. Kvalitních pozemků je nedostatek a ti, kteří je vlastní, zpravidla neumějí developovat, nemají finanční prostředky,

nechtějí pozemky prodat a pokud ano, požadují nereálné ceny. Ti, kteří chtějí developovat, mají finanční prostředky a know-how, avšak nevládnou pozemky. Základní otázkou je, jak se k pozemku dostat. Kromě přímé koupě pozemku od vlastníka (což je nejčastější případ) existují i jiné možnosti, např. dlouhodobý nájem pozemku, koupě podílu ve společnosti, která vlastní pozemek, založení zvláštní společnosti s vlastníkem pozemku (nedeveloperem), kdy vlastník pozemku vloží pozemek do nově založené společnosti a developer do této společnosti vloží finanční prostředky a svoje znalosti. Při nedostatku pozemků je alternativou získání budovy a její následná přestavba, popřípadě demolice a navazující výstavba nové budovy. Jak je vidět jen z tohoto letmého výčtu základních možností, je úvaha o proveditelnosti projektu velmi složitá. Lukrativní pozemky jsou často vlastněny státem nebo municipalitami a při jejich nákupu mohou sehrát výraznou roli i některé vedlejší neekonomické aspekty (tedy jiné,

Projektové financování je pro banku velmi rizikové, vyjednávání trvá často několik měsíců a dochází k uzavírání četné řady dokumentů.

než je např. nabízená cena a kvalita projektu). Pokud developer již identifikoval pozemek, který chce použít pro projekt, a pokud našel způsob, jak jej získat, přichází na řadu další otázka, a to, jak pozemek využít. Tato otázka má tři roviny. Jednak je nutno vzít v úvahu stávající omezení sídelního útvaru (územní plán, památková ochrana pod.). Jinými slovy, každý pozemek je určen k jinému využití,

a podle toho je tedy nezbytné rozhodnout, zda půjde o rezidenční či nerezidenční projekt. Další úvahou je technická proveditelnost projektu. V neposlední řadě pak jde o otázku ekonomickou, tedy o vyčíslení nákladů na realizaci projektu a jejich návratnost. Je třeba brát v úvahu cenové indexy, měnový vývoj, nabídku a poptávku apod. V současné době by se zdálo, že vývoj cen nemovitostí v České republice je rájem, každý musí zbohatnout a že žádná rizika nehrozí. Takto růžové dny však nemusí trvat věčně. Např. v Japonsku spadly ceny nemovitostí oproti stavu před deseti lety o celou polovinu. Prestižní týdeník The Economist výslovně uvádí, že některým západním zemím hrozí kolaps cen nemovitostí. Jde o reálná rizika, která nelze opomíjet. Pokud je nebude brát v úvahu developer, je jisté, že tak učiní financující banka nebo syndikát bank. Úvahy developerů při realizaci projektů

jsou různé. Někteří developeři vědí, jaký projekt chtějí realizovat, a následně hledají pozemek pro konkrétní projekt (což je častější případ), jiní naopak nejprve hledají pozemek a teprve poté se rozhodují, jaký projekt na něm realizují. To je případ developerů, kteří se chtějí uvést na trh jakýmsi referenčním projektem. Existuje i četná skupina developerů, kteří pouze kupují pozemky, aby je následně „přeprodali“ jiným developerům, kteří provádějí skutečný development a realizují projekt. Při financování projektu je nezbytné rozlišit, zda se jedná o malý, střední či velký projekt. Zatímco malé projekty jsou v mnohých případech financovány z vlastních zdrojů, u ostatních typů projektů je třeba využít také cizích zdrojů. U nerezidenčního projektu půjde zejména o zdroje z financujících bank, u rezidenčních projektů pak také o zdroje budoucích vlastníků bytových jednotek, a to ve formě záloh na kupní cenu. V mnohých případech lze realizovat rezidenční projekt pouze z vlastních zdrojů a záloh od budoucích kupujících. Projektové financování ve velkých projektech má určité zvláštnosti – jde zejména o komplexnost pohledu na projekt. Projektové financování je pro banku velmi rizikové, vyjednávání trvá často několik měsíců a dochází k uzavírání četné řady dokumentů. Nejde pouze o smlouvu o úvěru (může jít i o syndikovaný úvěr), ale i o komplexní zajišťovací dokumentaci. Banka vždy požaduje maximálně možné zajištění celé transakce. Zvláštností projektového financování je rovněž skutečnost, že dlužníkem ve vztahu k bance, která úvěr poskytuje, obvykle není developer, ale zvláštní společnost založená developerem pro konkrétní projekt (tzv. projektová společnost, viz níže). Smlouva o úvěru v rámci financování developerského projektu obvykle obsahuje četná omezení vztahující se k možnosti čerpání prostředků. V mnohých případech je podmínkou čerpání příslušné tranše pouze potvrzení ze strany projekt manažera nebo cost surveyera. Tyto osoby nemohou být vybrány developerem libovolně, ale pouze ze zvláštního seznamu vedeného bankou. Banka standardně vyžaduje od dlužníka zprávu o postupu prací, která je ověřena nezávislou institucí (kterou může být konzultant nebo projekt manažer). Dlužník (tedy zpravidla projektová společnost a zcela výjimečně samotný developer) je obvykle omezen v možnosti nakládání se svým majetkem, v mnohých ohledech je vyžadován předchozí souhlas bank k takovému nakládání. Dlužník rovněž nemůže bez souhlasu banky změnit smluvní dokumenty projektu, zejména smlouvy se zhotovitelem. Dlužník je rovněž povinen postupovat v souladu s harmonogramem výstavby a zkolaudovat dílo v předpokládaném termínu. Jakákoli podstatná změna v projektu, konstrukci či způsobu využití díla bývá bez souhlasu banky vyloučena. Úvěrová smlouva obvykle obsahuje omezení ve vztahu k možnosti výplaty podílu na zisku, v možnosti dalšího zadlužování projektové společnosti a v možnosti uzavírání smluv se spřízně-

Developer zpravidla pro účely realizace projektu zakládá zvláštní projektovou společnost. To má celou řadu výhod.

nými osobami. Banky vyžadují klauzuli podřízenosti a klauzuli pari passu. Nejdůležitější otázkou úvěrového vztahu je zajištění závazků dlužníka vůči bance. Takováto úvěrová operace je považována ze strany bank za velmi rizikovou. V západních zemích se banky obávají, aby jim nezbyla prázdná budova, která se těžko pronajímá, nebo aby nedošlo k dramatickému poklesu cen nemovitostí nebo hladiny nájmu. V zásadě lze říci, že se zřizují zástavní práva téměř ke všemu, co z právního hlediska zastavit lze. Nejčastějšími zajišťovacími instrumenty v rámci financování developerských projektů jsou zřízení zástavního práva k pozemkům, k rozestavěné stavbě, k pohledávkám z bankovních účtů. Dále například postoupení práv vyplývajících z (budoucího) nájemného, postoupení práv na finanční plnění z poskytnutých záruk za jakost a bankovních záruk, vinkulace nebo postoupení pojistného plnění z uzavřených pojistných smluv, zástava ostatního majetku dlužníka (projektová společnost ovšem žádný jiný majetek než zhotovované budovy zpravidla nemá). Banky rovněž vyžadují zástavu obchodního podílu nebo akcií developera v projektové společnosti (v tomto případě tedy není zástavcem dlužník-projektová společnost jako v ostatních případech, ale samotný developer, coby mateřská společnost dlužníka). Developer však nezastává veškerý svůj majetek, ale pouze svůj podíl v projektové společnosti. Banky uzavírají i jiné zajišťovací instrumenty a jiné dokumenty, jako např. opční smlouvy na pozemky, opční smlouvy na rozestavěné budovy, smlouvy předkupní apod. Rovněž je často ze strany bank vyžadován letter of comfort. Každá úvěrová smlouva dnes obsahuje jako samozřejmost ustanovení o křížovém porušení závazků (cross-default), tedy, že porušení závazků jiných, než uvedených v úvěrové smlouvě, je rovněž porušením úvěrové smlouvy, resp., že toto porušení vyvolává určité následky (např. možnost banky požádat o předčasné splacení úvěru, možnost odmítnout poskytnutí dalšího úvěru apod.).

II. – realizace projektu

Málokterý developer realizuje developerský projekt přímo, tedy svým jménem a na svůj účet. Zpravidla developer pro účely realizace projektu zakládá zvláštní projektovou společnost. To má následující výhody: Především, konkurz vyhlášený na projektovou společnost neohrozí developera (jinou otázkou je však samozřejmě jeho pověst na trhu). Dále, po realizaci výstavby se finálnímu investorovi zpravidla nepřevádí přímo vlastnické právo k budovám, nýbrž „pouze“ podíl v projektové společnosti, která je vlastníkem budov (o důvodech a vlastních výhodách tohoto opatření je pojednáno níže).

V českém právním prostředí se nejčastěji používá pro projektovou společnost forma společnosti s ručením omezeným. Při volbě formy projektové společnosti je třeba zvážit násled-

dující: (a) potřebu finančních prostředků pro projekt, (b) potřebu daňové optimalizace, (c) flexibilitu projevu účasti ve společnosti a (d) administrativní náročnost řízení společnosti. V návaznosti na způsob realizace projektu jsou sjednávány specifické smlouvy, které se vztahují k projektové společnosti. Pokud developer používá projektovou společnost pouze jako určitou právní formu realizace projektu a pokud provádí projekt pouze přes projektovou společnost, je vhodné projektovou společnost založit v co nejjednodušší formě a není nutné právní režim projektové společnosti jakkoli komplikovat. Jinými slovy, v takovém případě postačí pouze zakladatelská listina a není nezbytné vyhotovovat další společenstevní dokumenty jako např. stanovy. V případě, že se na projektu podílí více osob (jde o případy, kdy se v projektové společnosti podílí developer a jiná osoba, zpravidla vlastník pozemků), pak je nutné vzájemné vztahy, vzájemná práva a povinnosti těchto osob řešit velmi detailně. Jedná se zejména o možnost zvýšení či snížení základního kapitálu, usnášení-schopnost orgánů projektové společnosti, kvalifikované většiny při hlasování, rozdělení zisku, nominace do statutárních orgánů, obchodního vedení projektové společnosti, převodu (a dělení) obchodních podílů, možnosti přistoupení dalších společníků, zrušení společnosti apod. Bývá sjednáváno ustanovení o předkupním právu k obchodnímu podílu, dále jsou uzavírány opční smlouvy a samozřejmě specifické smlouvy o odškodnění. Je třeba připomenout, že v rámci developerských projektů v České republice se takto složitý komplex nepoužívá, i když je běžný v klasickém projektovém financování, (např. výstavba rafinerie, dopravních terminálů, nových továrních hal apod.).

Jak již bylo uvedeno v předcházejícím příspěvku (Developerské projekty I. – financování developerského projektu), základem developerského projektu je pozemek. (V některých případech dochází místo koupě pozemku pouze k uzavření smlouvy o nájmu pozemku, na němž dojde posléze k výstavbě nemovitosti. V takovéto nájemní smlouvě by mělo být určeno i předkupní právo ve prospěch developera, resp. projektové společnosti.) Vzhledem k významu, jaký má získání pozemku pro realizaci projektu, je vhodné věnovat této fázi větší pozornost. Přestože se na první pohled může zdát transakce spočívající v převodu pozemku jednoduchá, nemusí tomu tak vždy být. Důležitou otázkou je, za jakým účelem je pozemek nabýván, neboť nemusí být v okamžiku koupě vždy jasné, že předpokládané využití pozemku bude možné (např. v důsledku územního plánu apod). Účel zamýšleného nabytí pozemku totiž zpravidla rozhoduje o tom, zda je pozemek nabýván přímo kupní smlouvou nebo zda dochází k uzavření tzv. smlouvy o smlouvě budoucí. Převod nemovitosti v rámci developerského projektu se realizuje zpravidla formou kupní smlouvy. Následuje vklad do katastru nemovitostí. Přestože jde opět v zásadě o jednoduchou záležitost, je nezbytné v širším kontextu transakce projektového financování velmi detailním způsobem analyzovat možná rizika. Kupní smlouva by měla modelově popisovat veškerá stadia

transakce, odpovědnost stran (prodávajícího a kupujícího) během jednotlivých stádií a omezovat možná rizika. Pro zjednodušení lze stadia převodu nemovitosti popsat následovně: (a) jednání o uzavření smlouvy, (b) podpis smlouvy, (c) podání návrhu na vklad vlastnického práva do katastru nemovitostí, (d) provedení vkladu, (e) placení kupní ceny, (f) předání nemovitosti. Jde o zkrácenou a zjednodušenou verzi, která předpokládá, že v mezidobí byl proveden právní audit pozemků a že nedošlo ke sjednání odkládacích podmínek transakce. Již na první pohled je zřejmé, že v daném modelu nelze vystačit se vzorovou kupní smlouvou. Přestože je obsah smlouvy o převodu nemovitosti celkem jednoduchý, je nezbytné v samotné kupní smlouvě nebo v související smlouvě pamatovat na veškeré možné dopady transakce. Smlouva by měla popsat celou transakci a modelovat faktický a právní vztah pozemků až do jejich převzetí kupujícími. Bohužel, praxe nás přesvědčuje o tom, že kvalita kupních smluv je v mnohých ohledech stále neuspokojivá.

Nejdůležitějším ustanovením kupní smlouvy je (jako v případě smlouvy o smlouvě budoucí) ustanovení o negativních závazcích prodávajícího, kterými se zajišťuje omezení prodávajícího v možnosti dále s pozemkem nakládat, zřizovat další

Vzhledem k významu, jaký má získání pozemku pro realizaci projektu, je vhodné věnovat této fázi větší pozornost.

práva a zatížení apod. Dalším podstatným ustanovením je ustanovení o prohlášeních a ujištěních, která popisují právní a faktický stav převáděného pozemku. Prohlášení a ujištění se činí zpravidla ve vztahu k prodávajícímu, ve vztahu k převáděným nemovitostem (obecně, specificky k budovám a pozemkům). Pokud jde o závazky prodávajícího po mezidobí od podpisu kupní smlouvy do vkladu vlastnického práva ve prospěch kupujícího, je nezbytné, aby kupní smlouva zcela jednoznačně stanovila úplný výčet takových závazků.

Závazky lze sjednat v pozitivní a negativní rovině. V negativní rovině se vymezují úkony, kterých se musí prodávající zdržet. Při použití pozitivního vymezení lze ve smlouvě stanovit, že prodávající je povinen zajistit, aby prohlášení a ujištění byla ke dni předání nemovitosti platná a účinná ve stejném rozsahu, jako ke dni podpisu smlouvy, s výjimkou těch změn, které budou schváleny kupujícími. Pokud dojde ke změnám ve stavu

prodávajícím daných prohlášení a ujištění, je vhodné, aby toto prodávající bezodkladně písemně oznámil kupujícímu (formou disclosure letter), a kupujícímu by měl být poskytnut prostor k posouzení dopadů změn uvedených v oznámení a možnost od smlouvy odstoupit.

Jakákoli platba kupní ceny před vkladem vlastnického

práva do katastru nemovitostí je vždy riziková. Zcela specifickou situací je platba kupní ceny za převod pozemku prostřednictvím svěřeneckého (vázaného) účtu (escrow account). Současná podoba této platební a zároveň zajišťovací operace není v českém právním prostředí upravena, resp. upravena uspokojivě. Placení přes svěřenecký účet má dvojitě riziko. Prvním rizikem, se kterým se bohužel setkáváme poměrně často je, že mnozí kupující nepamatují na to, aby v kupní smlouvě ujednali, že uhrazením částky kupní ceny na svěřenecký účet dochází k zániku závazku zaplatit kupní cenu podle kupní smlouvy, a to zániku splněním. V daném případě jde svou povahou o právní konstrukci, jejíž potřeba se ukáže v okamžiku, kdy např. správce svěřeneckého účtu poruší povinnost vydat prostředky na svěřeneckém účtu prodávajícímu. Nebo, v horším případě, správce zemře (jde-li o fyzickou osobu), nebo jeho majetek podléhá výkonu rozhodnutí, popřípadě spadá do konkurzní podstaty. V takovém případě totiž může prodávající znovu požadovat zaplacení kupní ceny od kupujícího.

Pokud je nabýván rozsáhlý pozemek a pokud jsou po prodávajícím vyžadovány povinnosti, které mají přetrvat i po samotném převodu (vkladu do katastru nemovitostí), je vhodné, aby část kupní ceny byla uhrazena (byť z prostředků na svěřeneckém účtu) až po určité době po převodu. Není vhodné spojovat okamžik realizace celé transakce již s okamžikem převodu.

Zhotovení projektové budovy je realizováno zpravidla externí stavební společností. Podle potřeby se připravuje výběrové řízení na zhotovitele stavby. Některé velké developerské společnosti provádějí výstavbu prostřednictvím mateřské společnosti nebo spřízněných společností.

Smlouvy o dílo jsou velmi podrobnými právními dokumenty. Pro účely tohoto článku lze shrnout určité zásady, které by měly být při přípravě smlouvy o dílo dodrženy. Především by mělo být detailním způsobem vymezeno dílo, rozsah prací a výkonů a jejich požadovaná kvalita. Neměla by vzniknout jakákoli pochybnost o rozsahu díla. Cena by měl být stanovena jako fixní za celé dílo. Cena za dílo by měla být placena po určitých fázích projektu (po provedení určité části díla). V této fázi se ukazuje úloha projekt manažera jako třetí osoby, která kontroluje kvalitu díla po kvalitativní a kvantitativní stránce. Při platbě každé dílčí ceny by měla být pozdržena (tj. přiznána ale nevyplacena) určitá částka (zádržné), a to za účelem motivace zhotovitele odstranit vady. Finální předání díla by mělo být určeno velmi přesně a jasně, aby nevznikla možnost svévolně posunovat termín dokončení a předání. Zhotovení díla k určitému datu je důležité i s ohledem na uzavírání smluv o smlouvách budoucích s budoucími nájemci a kupujícími. Jakékoli posunutí termínu dokončení díla způsobené zhotovitelem by mělo být sankcionováno. Je vhodné rovněž připomenout, že developer zahajuje s předstihem reklamní kam-

paň a zdržení může mít i negativní vliv na prestiž projektu.

Nejdůležitějším ujednáním smluvní dokumentace po zhotovení díla je poskytnutí záruky za jakost a dále poskytnutí specifické bankovní záruky (tzv. performance a completion bond) pro případ výskytu vad v určitém období po provedení díla. Zásadou by mělo být, že nároky developera (projektové společnosti) by měly být v maximálním možném rozsahu pokryty formou zádržného a bankovní záruky.

Developer by měl dále ve smluvní dokumentaci a v mechanismu transakce minimalizovat rizika plynoucí z možného prohlášení konkurzu na majetek zhotovitele. Je také nezbytné nutné vymezit přechod vlastnického práva k jednotlivým částem zhotovované budovy na projektovou společnost. Zhotovitel by měl být samozřejmě náležitě pojištěn, rozsah příslušného pojištění je velmi široký. Developeri mnohdy nekontrolují pojistné smlouvy zhotovitelů a v případě výskytu problémů pak dochází k nemilým překvapením.

Řízení developerského projektu je možné chápat v několika rovinách. Jde zejména o řízení celého procesu projektu, tedy od zahájení studie proveditelnosti až do prodeje budovy finálnímu investorovi. Toto řízení zpravidla činí sám developer. Zvláštním druhem řízení je tzv. projekt management, který je obvykle veden odbornými projekt manažery, specializovanými společnostmi. Někteří developeri však k tomuto účelu zřizují vlastní specializovaná oddělení, někteří projekt

manažery nepoužívají vůbec. Služby projekt manažera jsou relativně drahé, a proto většina developerů na těchto službách šetří.

Úkolem projekt manažera je zejména řídit a kontrolovat výstavbu. Jeho úloha může být užší nebo podle potřeby i rozsáhlejší. Pro zjednodušení lze shrnout, že činnost projekt manažera může být rozdělena do několika dílčích fází: (a) pří-

prava realizace projektu (včetně kompletace dokumentace pro vydání kolaudačního rozhodnutí) (b) realizace projektu (výstavba) (c) činnost stálého technického dozoru. Činnost projekt manažera je realizována v úzké součinnosti a koordinaci s developerem (projektovou společností) a zhotovitelem stavby. Projekt manažer zpravidla řídí realizaci projektu na každodenní bázi, organizuje předání staveniště, komunikuje se zhotovitelem a dalšími subjekty (investor, projektant, úřad a další instituce), vykonává dohled nad zhotovitelem při vypracování podrobného harmonogramu pro jednotlivé části stavby, účastní se pravidelných koordinačních schůzek, kontroluje harmonogram výstavby a kvalitu plnění, přejímá části zhotovené stavby, kontroluje faktury, vykonává dohled nad předložením atestů a certifikátů, identifikuje vady a nedodělky, dohlíží nad odstraňováním vad a nedodělků, organizuje předání dokončeného díla včetně pořízení zápisu apod. Projekt manažer může být pověřen také dohledem nad náklady. Jde o proces řízení nákladů, kdy projekt manažer jako třetí nezávislá osoba kontroluje, zda fakturované nákla-

Nejdůležitějším ujednáním smluvní dokumentace po zhotovení díla je poskytnutí záruky za jakost.

dy odpovídají provedené práci, a to jak po stránce kvality tak kvantitativně. Úlohou projekt manažera může tedy být i snížení nákladů na výstavbu.

III. – nájem nebytových prostor, prodej realizovaného projektu

Zvláštní kategorií developerského projektu je řízení samotného obchodního nebo administrativního centra a facility management. Není neobvyklé, že projektová společnost uzavírá smlouvy o řízení obchodního centra nebo smlouvu o facility managementu se svou mateřskou společností (developerem) nebo jinou dceřinou společností developera. V mnohých ohledech jsou motivací takových smluv i určité daňové aspekty. Základním elementem generace zisku v rámci standardního nerezidenčního developerského projektu je nájem nebytových prostor (nájemci kancelářských ploch či obchodních jednotek). Ke sjednání pronájmu dochází zpravidla před kolaudací, a to na základě smluv o smlouvě budoucí. S ohledem na zajištění návratnosti investice se část nebytových prostor zpravidla „předpronajímá“ ještě předtím, než dojde k zahájení výstavby. Většina developerů dokonce má ve vlastních interních směrnících stanoveno přesné procento „předpronajatých“ prostor. Stejně tak financující banky zpravidla požadují uzavření smluv o budoucích smlouvách nájemních na určité části prostor. Smlouva o budoucí nájemní smlouvě musí být natolik kvalitní, aby umožnila developerovi posunout termín realizace projektu, aniž by zároveň došlo k ohrožení (dosažení příjmů z) budoucího nájmu. Jinými slovy, budoucí nájemce bude povinen uzavřít v budoucnu

Zvláštní kategorií developerského projektu je řízení samotného obchodního nebo administrativního centra a facility management. Není neobvyklé, že projektová společnost uzavírá smlouvy o řízení obchodního centra nebo smlouvu o facility managementu se svou mateřskou společností (developerem) nebo jinou dceřinou společností developera. V mnohých ohledech jsou motivací takových smluv i určité daňové aspekty.

nájemní smlouvu na výzvu developera (projektové společnosti), avšak v případě prodloužení s výstavbou nebude developer jakkoli odpovědný. Problematice nájemních smluv by měla být ze strany developera věnována zvýšená pozornost. Jde zejména o to, aby po právní stránce byla ošetřena veškerá možná rizika a zároveň aby byly zajištěny pohledávky pronajímatele, zejména pohledávky na nájemné (formou bankovní záruky, ručitelského závazku či zajišťovacího vkladu). Samotná nájemní smlouva musí umožnit maximum práv pronajímatele a minimum oprávnění nájemce. Přestože to zní jednostranně a tvrdě, je vhodné připomenout, že nájemní smlouvy jsou velmi přísné a že jde o jakýsi moderní trend. Záleží na typu nájemců. Největším nájemcům se samozřejmě sjednávají výjimky nejtvrdsí smlouvy jsou s malými nájemci. Pronajímatel musí mít možnost ukončit nájemní vztah v případě, kdy dojde k porušení závazků nájemce. Problémem současné právní úpravy v České republice je, že soudy vykládají příslušná ustanovení zákona o nájmu nebytových prostor velmi restriktivně, tzn., že smlouvu nelze vypovědět z jiných důvodů než zákonem stanovených. Takový výklad je však zcela neopodstatněný a nemá oporu v zákoně. Je pravidlem, že dochází k předání nebytových prostor, které nejsou stavebně dokončeny. Nájemci pak sami (za doby trvání smlouvy o smlouvě budoucí) upravují nebytové prostory, které se kolaudují. Nájemci jsou omezeni tím, že musí připravit své prostory k otevření v určitý přesně stanovený den otevření nákupního centra. Prodloužení nájemců s dokončením úprav jimi pronajatých nebytových prostor může být důvodem k odstoupení od nájemní smlouvy (popřípadě od smlouvy o smlouvě budoucí) pronajímatelem. Nájemci jsou svazováni regulami pro používání společných prostor nákupního centra, přispívají na management nákupního centra a na společné propagační akce. Lze říci, že nájemné placené nájemci je pouze jednou z dílčích plateb a že z něj nejsou hrazeny náklady na provozování centra. Nájemci se naopak na těchto nákladech sami podílejí a nájemné je tedy čistým výnosem. Neplatí to však všeobecně. Nájemci jsou svazováni i např. designem svých prostor, který určité obchodní řetězce vyžadují. Každý, kdo byl v moderním nákupním centru a posléze přijde do nákupního centra na tradičním českém sídlišti, ví, o čem hovořím. Jde třeba jen o typ písma, které je dovoleno používat na výkladních skříních, o vlastní reklamu apod. Nájemní smlouvy velmi detailním způsobem regulují předání prostor, vyklizení, pojištění, předpisy nákupního centra, podnájem, stavební úpravy, běžnou údržbu prostor, ostrahu, úpravy nájemného apod. Je běžné, že nájemné je sjedná-

váno jako tzv. minimální nájemné (které nájemce zaplatí vždy bez ohledu na své tržby) a/nebo nájemné určené z obratu. Obrátové nájemné se používá v případě nájmu nebytových prostor, ve kterých se provádí prodej. Nepoužívá se pro nájem administrativních prostor. Může se však např. použít i pro nájem multikin apod. Nájemní smlouvy obsahují klauzule o zvýšení nájemného apod. Nájemce je sankcionován smluvními pokutami v případě porušení závazků. Přes svoji přísnost však uzavírání nájemních smluv nečiní velké problémy, jak by se na první pohled mohlo zdát. Mnozí nájemci dokonce ve svých nájemních smlouvách kontrolují pouze ustanovení o výši nájemného. Vedle přípravy nájemních smluv je třeba věnovat se také volbě nájemců, tj. je třeba najít optimální kombinaci nájemců. Developer musí např. v nákupních centrech odhadnout budoucí trendy a potřeby zákazníků (nákup elektroniky, obuvi, oděvů, šperků, stravovací zařízení, zábava) a to tak, aby byl zajištěn maximální možný rozsah nabízeného sortimentu zboží a služeb při zachování atraktivitu a ziskovosti projektu jako celku. Z každého segmentu zboží by měl být jeden, maximálně dva nájemci. V některých případech jdou developeři cestou specializace a spíše než na rozmanitost sázejí na určitý druh zboží a služeb. Navíc je třeba pamatovat na to, že mnozí nájemci si kladou podmínky, že v nákupním centru nebudou jejich konkurenti. Jde o speciální exkluzivitu. V daném případě je však nutné, aby developer vedl zvláštní záznamy o exkluzivitě. Při počtu např. 80 nájemních smluv je těžké provádět opakované rešerše, kterým nájemcům a v jakém segmentu byla exkluzivita slíbena. V případě porušení takové exkluzivity může samozřejmě dojít k požadavku nájemce na náhradu škody ze strany dotčeného nájemce. Prodej realizovaného projektu finálnímu investorovi je závěrečnou fází a zároveň cílem developera. Okruh potencionálních finálních investorů je samozřejmě developerovi předem znám a projekt se mnohdy provádí na základě předběžné smlouvy s budoucím finálním investorem. Pro finálního investora je důležité, že v okamžiku převzetí projektu má zkolaudované budovy a že projekt jako takový funguje, je provozuschopný a připravený generovat zisk. Jde o to, aby převážná část nebytových prostor byla pronajata. Prodej projektu se provádí zpravidla formou prodeje projektové společnosti, která byla pro daný projekt zřízena. Jde o smlouvu o prodeji obchodního podílu, popřípadě o převodu akcií této projektové společnosti. Finální investor tak nabývá společnost, která vlastní budovy a která je zároveň pronajímatelem. Spíše výjimečně dochází k prodeji samotné budovy. Důvody jsou daňové a právní. Podle českého práva je nájemce oprávněn vypovědět nájemní smlouvu v případě, že se změní pronajímatel, k čemuž dochází právě při převodu vlastnického práva k budově. Uvedené právní omezení představuje velké riziko ukončení nájemních smluv, na kterém developer ani finální investor nemají zájem. Toto omezení je

Prodej realizovaného projektu finálnímu investorovi je závěrečnou fází a zároveň cílem developera.

reliktem minulé doby, pro investorskou obec naprosto nepřijatelným, a bylo by nanejvýš vhodné jej z právního řádu odstranit, minimálně ve vztahu k nájmu nebytových prostor. Jednání mezi finálním investorem a developerem obvykle trvají několik měsíců a začínají v dostatečném předstihu před otevřením projektové budovy a zahájením činnosti projektu. Finální investor provádí právní audit projektové společnosti, a to zejména ve vztahu k nemovitostem. Finální investor zkoumá, zda je projektová společnost řádným vlastníkem nemovitostí, zda bylo vydáno platné územní rozhodnutí, stavební povolení, kolaudační rozhodnutí, zda uzavřené nájemní smlouvy jsou platné a vymahatelné. Právní zástupci finálního investora kontrolují každou jednotlivou nájemní smlouvu. Jistým rizikem v případě prodeje projektové společnosti (oproti přímé koupi nemovitosti) je nebezpečí, že projektová společnost může mít závazky (zejména dluhy), které nejsou vedeny v účetnictví, nebo jiné podrozvahové závazky, které nebudou okamžitě zjištělné, které však mohou negativně ovlivnit investici do projektové společnosti. Smluvní dokumentace mezi developerem a finálním investorem proto musí náležitě ošetřit i tato rizika. Pokud nabývá finální investor projektovou společnost, která je dlužníkem ve vztahu k bankám, je nezbytné vyřešit i tuto situaci. Současná praxe zná několik metod a postupů, jak další rizika finálního investora v této závěrečné fázi eliminovat, bližší pojednání o nich však přesahuje cíle tohoto článku. Prodejem účasti (obchodního podílu) developera v projektové společnosti však projekt nekončí. Vztah mezi developerem a finálním investorem přetrvává i do dalších let. Jde o vztah odpovědnosti, kdy i po uzavření smlouvy o prodeji účasti v projektové společnosti může dojít ke změně kupní ceny, například v důsledku předčasného ukončení nájemních smluv, k jejichž zajištění se developer ve smlouvě o prodeji účasti zavázal. Ve smlouvě o prodeji akcií nebo prodeji obchodního podílu je zpravidla stanovena odpovědnost prodávajícího za to, že nájemní smlouvy jsou platné a účinné. V případě neplatnosti jakékoli nájemní smlouvy pak nastupují určité sankční mechanismy a další povinnosti prodávajícího. To samé platí i v případě, že dojde k ukončení nájemního vztahu k určitým nebytovým prostorům. Smlouvy obsahují složitý mechanismus úpravy kupní ceny a dalšího spolupůsobení prodávajícího, např. při nalezení nového nájemce apod. Je třeba si uvědomit, že finální investoři zpravidla nemají zájem projekt řídit či se v něm jakkoli dále angažovat, ale jejich jediným cílem je zisk z investice. Samozřejmě, že pokud se vyskytnou určité vady ve zhotovení nemovitosti, může mít i tato okolnost vliv na působení prodávajícího při vymáhání nároků z odpovědnosti za vady a z poskytnutých záruk za jakost díla. ■

GABRIEL ACHOUR
ADVOKÁT, ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ GLATZOVÁ & CO.

60 let s turbo myšlením

Skutečný luxus se nevyjadřuje penězi.

Nabízíme Vám nadstandardní výbavu
za **100.000,- Kč**
ZDARMA, pokud si zakoupíte nový vůz
Saab Anniversary Edition.

Saab 93 SportCombi

www.srba.cz
autorizovaný dealer SAAB

Jiloviště 188 Praha-Západ
tel.: 257 730 435, e-mail: srba@srba.cz

NOVÉ VOLVO S80

Rídí se snadněji než prosperující firma. Komunikuje s vámi víc než pubertální děti. A chrání vás lépe než stěny kanceláře. S novým Volvem S80 si odvezete 80 lahví šampaňského Veuve Clicquot. Nabídka je časově omezena. Více informací na WWW.SRBA.CZ

Volvo. for life

SRBA SERVIS S.R.O., JILOVIŠTĚ 188, 252 02 PRAHA-ZÁPAD, TEL: 257 730 435, FAX: 257 730 180, E-MAIL: SRBA@SRBA.CZ

* Nabídka do konce srpna 2010, počet vozů omezen. Podmínky nabídky vidět na stránkách www.srba.cz

www.srba.cz

Záminka číslo 285:

„Koupil jsem si ji kvůli stálému pohonu 4x4 s diferenciálem Torsen C.“

Hlas srdce má vždycky pravdu.

Pokud hledáte nějakou záminku, aby jste si mohli koupit Alfa 159, připravte se, že jich budete mít hned několik • Diesellové motory JTD s výkonem až 200 k a benzínové motory JTS až s výkonom 260 k • Přední ledobokákové zavešlení a zadní zavěšení typu Multilink • Trvalý pohon všech kol Q4 • 6-rychlostní automatická převodovka Q-Tronic • Zavazadlový prostor až do objemu 1 235 litrů • V základní výbavě 7 airbagů a systémy ABS+EBD, ASR, MSR, VDC, Brake assist a Hill holder • 5 hvězdiček EuroNCAP • Plánovaná údržba na 3 roky zdarma*. Více na www.alfaromeo.cz

Alfa 159
Special edition

Možnost odpočtu DPH.

Srba Servis, Ořetáská 873, Praha 5 - Řeporyje, tel.: 251 626 206

Motorové vozidlo v obraze práva

Užití automobilu je v dnešní době zcela běžná věc, která však přináší pro vlastníky a uživatele mnoho úskalí. Samotné občanské právo, jako nejjobecnější právní předpis, definuje automobil jako věc, a to věc movitou. K jeho získání tedy postačí kupní smlouva, případně jiný závazkový vztah, jenž dává nabyvateli právní titul k užívání automobilu. Krátce bych se však zastavil u kupní smlouvy, nejběžnějšího právního titulu k získání automobilu. Kupní smlouva patří mezi typizované kontrakty, kdy prodávající je povinen odevzdat kupujícímu předmět smlouvy a kupující je povinen předmět smlouvy převzít a uhradit stanovenou kupní cenu. S tím asi nikdo z nás mít potíže nebude, spíše jde o to, zaměřit se na problémovou část kupní smlouvy, a to přesné označení předmětu koupě v kupní smlouvě. Přesné vyznačení předmětu koupě je významné ze dvou základních důvodů – jedním je ochrana kupujícího, který, byť si automobil řádně vybral a prohlédl, musí mít jistotu, že přesně tento automobil mu bude následně prodán, druhým důvodem pak je skutečnost, že zvláště při prodeji ojetých automobilů dochází ze strany prodávajícího k implementaci horšího stavu vozidla do kupní smlouvy za účelem omezení své odpovědnosti za vady. Tyto tendence se postupem doby rozšiřují a někdy se až divíme, co vše je možno za automobil považovat. Rozhodně tedy doporučuji při pořizování nového automobilu dbát na uvedení pokud možno všech údajů o vozidle, zejména evidenčních čísel, barev apod., které vyloučí omyl při koupi nového vozu. Samozřejmě u koupě nového vozu jdou tyto starosti trochu stranou. Musíme však mít na paměti, že samotná kupní smlouva dělá z kupujícího vlastníka, nikoliv až následná registrace vozidla v registru silničních vozidel. Tudíž je nutno dbát při uzavření kupní smlouvy toho, aby předmět koupě byl kupujícímu ihned předán, v případě pozdějšího předání vozidla doporučuji, aby předání bylo implementováno do předávacího protokolu.

Většina z nás však miní vozidlo mít ve své garáži, či s ním jen brouzdat po silničkách, ale především chce, aby toto sloužilo k běžnému užívání na pozemních komunikacích nejen v ČR. Tudíž musíme v souladu s ust. § 4 č. 56/2001 Sb. zákona o podmínkách provozu na pozemních komunikacích (dále jen ZPP) automobil řádně zaregistrovat, a to do registru silničních vozidel, který vede obec s rozšířenou působností, v jejímž správním obvodu má provozovatel silničního motorového vozidla bydliště či místo podnikání. Provozovatelem miní silniční zákon osobu fyzickou s místem trvalého pobytu nebo s místem povoleného pobytu v České republice nebo právnickou osobu se sídlem v České republice, která vlastním jménem provozuje silniční vozidlo a je současně vlastníkem silničního vozidla a nebo je vlastníkem silničního vozidla oprávněna k provozování silničního vozidla. Samozřejmě podmínkou registrace tohoto vozidla je způsobilost registrace vozidla v souladu s ust. § 6 odst. 3 ZPP, tedy vozidlo musí mít schválenou technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích, musí mít sjednáno pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a dále, pokud vozidlo nebylo zakoupeno v ČR a bylo dovezeno kupříkladu z jiného státu EU, tak musí být uhrazena daň z přidané hodnoty. Podmínkou registrace je podání žádosti o zápis vozidla do registru, jež musí obsahovat tyto přílohy v souladu s ust. § 6 odst. 5 ZPP:

- technický průkaz silničního motorového vozidla,
- doklad o technické prohlídce,
- souhlas vlastníka k zaregistrování vozidla na jiného provozovatele, pokud bude toto využívat jiná osoba,
- protokol o evidenční kontrole silničního motorového vozidla, nejedná-li se o nové vozidlo,
- doklad o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla,
- doklad o zástavním právu vázoucím na silničním motorovém vozidle, bylo-li zřízeno,
- doklad o povolení k pobytu nebo o udělení azylu na území České republiky, není-li provozovatel silničního motorového vozidla státním občanem České republiky,
- potvrzení o zaplacení daně z přidané hodnoty v případě pořízení nového dopravního prostředku z jiného členského státu Evropské unie,
- osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a technický průkaz silničního motorového vozidla, pokud byl vydán, jedná-li se o silniční motorové vozidlo jednotlivě dovezené z jiného členského státu Evropské unie, které bylo v tomto členském státě Evropské unie provozováno.

Na základě podané žádosti a splnění výše uvedených zákonných podmínek a na základě uhrazení správního poplatku příslušný obecní úřad obce s rozšířenou působností v souladu s ust. § 7 odst.1 ZPP:

- přidělí silničnímu motorovému vozidlu registrační značku,
- zapíše do technického průkazu silničního motorového vozidla údaje o vlastníkově silničního motorového vozidla a údaje o provozovateli silničního vozidla, není-li vlastníkem současně provozovatelem silničního motorového vozidla,

a registrační značku,

- vydá žadateli osvědčení o registraci silničního motorového vozidla,
- vydá tabulku s přidělenou registrační značkou,
- odejme osvědčení o registraci silničního motorového vozidla a technický průkaz silničního motorového vozidla, pokud byl vydán, jedná-li se o vozidlo registrované v jiném členském státě Evropské unie, a předá je ministerstvu.

Na základě výše uvedeného je silniční motorové vozidlo zaregistrováno a subjektu je umožněno toto užít na pozemní komunikaci. V rámci této prvotní fáze, tj. fáze registrace, bych zmínil Centrální registr silničních vozidel. V souladu s ust. § 5 ZPP je veden Ministerstvem dopravy v ČR a jsou zde obsaženy nejen údaje předávané obecními úřady obcí s rozšířenou působností, ale je zde veden i registr silničních vozidel členů diplomatické mise. S těmito údaji poté pracuje nejen samo ministerstvo, které tyto údaje využívá ke svým účelům, ale údaje jsou využívány i ve vztahu k příslušným orgánům členských států a jsou zpřístupněny nepřetržitě formou dálkového přístupu Policii ČR.

Samotnou registraci motorového vozidla povinnosti majitele dále nekončí, zvlášť pokud má být toto dále užíváno na pozemních komunikacích. Proto bych se rád zabýval otázkou užití vozidla s ohledem na jeho technický stav a užitím vozidla s ohledem na novelizaci zák. č. 361/2000 Sb., zákona o provozu na pozemních komunikacích, někdy též nazývaného silniční zákon.

Jak jsem již výše zmínil, provozovatel vozidla je povinen v souladu s ust. § 36 ZPP provozovat na pozemních komunikacích pouze takové vozidlo, které je technicky způsobilé. Samotná způsobilost je v zákoně stanovena negativním výčtem, tedy výčtem, kdy je vozidlo nezpůsobilé. Zákon zmiňuje technickou nezpůsobilost takto:

pro závady v technickém stavu bezprostředně ohrožuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích,

poškozuje životní prostředí nad míru stanovenou prováděcím právním předpisem,

provozovatel vozidla neprokáže jeho technickou způsobilost k provozu na pozemních komunikacích způsobem stanoveným tímto zákonem,

byly na vozidle provedeny neschválené změny anebo zásahy do identifikátorů vozidla, například VIN.

Ke splnění technického stavu vozidla a ke splnění norem výfukových zplodin slouží v souladu s ust. § 39 ZPP pravidelné technické prohlídky vozidla, které se opakují v zákonem stanovených intervalech. Tyto provádí stanice technické kontroly, které je za splnění zákonem stanovených podmínek uděleno oprávnění příslušným krajským úřadem.

Technická prohlídka je zákonem předpokládána takto:

osobní automobil, nákladní automobil, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, motocykl, přípojně vozidlo, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 3 500 kg, kromě

nebrzděného přívěsu, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg, nejpozději ve lhůtě čtyř let po prvním zápisu silničního vozidla do registru silničních vozidel (dále jen „zaregistrování silničního vozidla“) a potom pravidelně nejpozději ve lhůtách dvou let,

nákladní automobil, jehož přípustná hmotnost převyšuje 3 500 kg, speciální automobil, autobus, silniční vozidlo s právem přednosti v jízdě, cvičné silniční vozidlo autoškoly, vozidlo taxislužby, vozidlo půjčovny automobilů určené k nájmu, kromě nebrzděného přívěsu, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg, přípojné vozidlo, jehož přípustná hmotnost převyšuje 3 500 kg, nejpozději ve lhůtě jednoho roku po zaregistrování silničního vozidla a potom pravidelně nejpozději v jednorozhodných lhůtách,

nebrzděný přívěs, jehož přípustná hmotnost nepřevyšuje 750 kg, motocykl, jehož zdvihový objem pístového spalovacího motoru pohonu silničního vozidla nepřevyšuje 50 cm³ nebo jehož nejvyšší konstrukční rychlost nepřevyšuje 50 km.h⁻¹, s výjimkou motocyklu opatřeného šlapadly, nejpozději ve lhůtě šest let po zaregistrování silničního vozidla a potom pravidelně nejpozději ve lhůtách čtyř let.

Výjimku tvoří dovezené vozidlo již registrované v zahraničí, které musí projít technickou prohlídkou vždy před registrací tohoto vozidla v České republice.

Samotná technická prohlídka vozidla je zaměřena na kontrolu technického stavu, činnosti ústrojí a zařízení silničního vozidla. Ohledně technické prohlídky je zkoumána především:

- brzdová soustava,
- řízení,
- nápravy, kola, pneumatiky, pérování, hřídele, klouby,
- podvozek a karoserie,
- světelná zařízení a světelná signalizace,
- ostatní ústrojí a zařízení, zejména elektrické zařízení a vedení, rychloměr a tachograf, palivová soustava, těsnost motoru a převodovky, spojka, řazení rychlostních stupňů, vytápění a větrací systém, spojovací zařízení, výfuková soustava, odrušení, hluk,
- předepsaná a zvláštní výbava.

Po provedené technické prohlídce se vyhodnotí celkový technický stav vozidla, jenž může být stanoven takto:

- bez závad,
- lehká závada, která nemá vliv na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích,
- vážná závada, která ovlivňuje provozní vlastnosti vozidla a nepříznivě působí na životní prostředí, ale neohrožuje bezprostředně bezpečnost jízdy vozidla nebo provoz na pozemních komunikacích,
- nebezpečná závada, která bezprostředně ohrožuje bezpečnost jízdy silničního vozidla nebo provoz na pozemních komunikacích.

Vozidlo je technicky způsobilé k provozu na pozemních komunikacích pouze v případě, že stav posouzení odpovídá hodnocení bez závad či lehká závada. V tom případě stanice

technické kontroly vyznačí zápisem do technického průkazu vozidla den, měsíc a rok provedení pravidelné technické prohlídky silničního vozidla. Na zadní tabulku registrační značky silničního vozidla umístí kontrolní nálepkou o kontrole technické způsobilosti silničního vozidla s vyznačením měsíce a roku příští pravidelné technické prohlídky silničního vozidla.

Pokud je na vozidle evidována vážná závada, bude provozovateli poskytnuta lhůta 30 dní na odstranění závady a k dostavení se opět do stanice technické kontroly. Za tím účelem bude tato skutečnost též vyznačena v technickém průkazu a bude vylepena kontrolní známka v délce trvání 30 dnů.

V případě vyhodnocení technického stavu vozidla na stupeň nebezpečná závada, je provozovateli uložena povinnost vozidlo na svůj náklad odtáhnout, odstranit vadu a přistavit vozidlo k nové kontrole. Při opakované kontrole do 30 dnů je kontrolována pouze odstraněná závada, již neprobíhá celá technická kontrola.

Provozovatel je rovněž v souladu s ust. § 41 ZPP povinen přistavit vozidlo k měření emisí, kde kromě měření výfukových plynů, dochází ke kontrole dílů a řídicího systému, jež mají vliv na emise výfukových plynů a znečišťování prostředí. Kontrolu provádí stanice měření emisí, které za splnění zákonných podmínek udělí oprávnění obecní úřad obce s rozšířenou působností. Tuto kontrolu má povinnost provozovatel provést jeden měsíc před koncem platnosti technické prohlídky a zároveň je vázána na lhůty pro technickou prohlídku vozidla. Z povinnosti nechat si změřit své emise je vyňat vlastník motocyklu, jehož provozní hmotnost je nižší než 400 kg a vlastník elektromobilu. Při hodnocení způsobilosti vozidla je kontrola zaměřena na to, zda části silničního motorového vozidla, především motoru a příslušenství, ovlivňující tvorbu škodlivých emisí, jsou úplné, nepoškozené, funkční a bez zjevných vad, a zda hodnoty parametrů a vlastností emisního chování silničního vozidla po provedeném měření emisí a i po případném seřízení a odstranění zjištěných závad nepřekračují limity stanovené prováděcím právním předpisem. O této kontrole je posléze vyhotoven protokol a provozovateli je vydáno osvědčení o měření emisí, jež je přílohou technického průkazu vozidla, a na zadní tabulku značky vozidla je umístěna kontrolní nálepkou s vyznačením měsíce a roku příštího měření emisí.

Při užívání motorového vozidla je nutno též zmínit povinnost hradit pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, tzv. zákonné pojištění, nejen při registraci, ale i následně.

Vozidlo tedy máme způsobilé pro provoz na pozemních komunikacích a nyní je nutno se krátce zastavit u zák. č. 361/2000 Sb., tj. zákona o provozu na pozemních komunikacích (dále jen SZ). Tento za poslední dobu prošel řádnou novelizací. Pokusíme se dotknout nového institutu – bodového systému.

Bodové hodnocení porušení povinnosti, též nazývané bodový systém

Tento bodový systém má postihovat především neukázněné řidiče, především ty, kteří se opakovaně dopouštějí přestupků při řízení motorového vozidla. Body, nazvěme je trestné, zapisuje příslušný obecní úřad s rozšířenou působností na základě informací policie či obecní policie do registru řidičů. Každému subjektu, tedy řidiči vozidla, je dán počet dvanácti bodů a v případě přestupku či trestného činu jsou tomuto subjektu body odečítány s tím, že pokud osoba dosáhne 12 trestných bodů, je povinna v souladu s ust. § 123 c odst. 3 SZ odevzdat do pěti pracovních dnů od doručení výzvy obecního úřadu obecnímu úřadu řidičské oprávnění na dobu jednoho roku.

řidič nijak neprovinil. Jedná se o fázi motivační, kdy jsou řidiči odměňováni formou odečítání trestných bodů za řádné řízení motorového vozidla. Za první rok jsou řidiči vráceny čtyři body, za druhý následující další čtyři body a pokud řidič i třetí rok řídí bez spáchání přestupku či trestného činu, jsou mu dále odečteny zbylé trestné body vedené v registru řidičů.

Jak jinak problematiku bodového systému zakončit, než nástinem přestupků a trestných činů, za které jsou ukládány trestné body:

- 7 b. – do této kategorie patří nejzávažnější přestupky, případně trestné činy, např. řízení motorového vozidla bez držení příslušné skupiny nebo podskupiny řidičského oprávnění, řízení vozidla ve stavu vylučujícím způsobilost, kterou si řidič přivodil užitím alkoholického nápoje

Rád bych též upozornil na některé nesrovnalosti uvedené v médiích. Jde především o způsob odečítání bodů, respektive zanášení do registru řidičů, a o postihování zahraničních řidičů formou bodového systému. Jde především o nemožnost započtení více bodů za jeden skutek, který je složen z více přestupků či trestných činů. To znamená, dopustí-li se řidič jedním činem porušení více přestupků, nemůže mu být započítán součet těchto bodů, ale v souladu s Ust. § 123 c odst. 2 SZ zaznamená obecní úřad obce s rozšířenou působností do registru řidičů pouze počet bodů stanovených pro nejzávažnější z nich. Dalším omylem bodového systému je to, že se uplatňuje pouze na české občany a cizinec zůstane nepotrestán. Není tomu tak. ust. § 123 c odst. 7 SZ stanovuje, že pokud cizinec dosáhne limitu dvanácti trestných bodů, pozbývá právo k řízení motorového vozidla na území České republiky. Tato skutečnost bude sdělena příslušným orgánům cizince a tento bude i de facto poučen o následcích porušení tohoto zákazu.

Samotný bodový systém má svá specifika. Jde o možnost odečíst body za období jednoho roku, pokud se v této době

nebo jiné návykové látky při zjištění obsahu alkoholu v těle řidiče ve výši nad 0,3 % nebo užitím jiné návykové látky, samozřejmě sem patří i odmítnutí řidiče podrobit se na výzvu dechové zkoušce, případně odmítnutí odběru krve k zjištění, zda osoba řídila pod vlivem zakázaných látek, dále způsobení dopravní nehody porušením povinnosti řidiče, při které došlo k usmrcení nebo k těžké újmě na zdraví, dále sem patří neprodlené nezastavení vozidla nebo neohlášení dopravní nehody policistovi nebo nedovolené opuštění místa dopravní nehody nebo neprodlené nevrácení se na místo dopravní nehody, při které došlo k usmrcení osoby či zranění osoby či škodě na majetku vyšší než 50 000 Kč.

- 6 b. – do této kategorie patří řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo po užití jiné návykové látky, po kterou je řidič ještě pod jejich vlivem, předjíždění vozidla v případech, ve kterých je to zákonem zakázáno, otáčení se nebo jízda v protisměru nebo couvání na dálnici či silnici

v místě, kde to není dovoleno, vjíždění na železniční přejezd v případech, ve kterých je to zakázáno, řízení motorového vozidla řidičem, kterému byl zadržán řidičský průkaz.

- 5 b. – do této kategorie patří řízení vozidla, které je technicky nezpůsobilé k provozu na pozemních komunikacích podle zvláštního právního předpisu tak závažným způsobem, že bezprostředně ohrožuje ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, řízení motorového vozidla bez držení platného osvědčení profesní způsobilosti řidiče, řízení motorového vozidla bez držení platného posudku o zdravotní způsobilosti, překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o 40 km. h-1 a více v obci nebo o 50 km. h-1 a více mimo obec, nezastavení vozidla na signál, který příkazuje řidiči zastavit vozidlo nebo nezastavení vozidla na pokyn „Stůj“ daný při řízení provozu na pozemních komunikacích osobou oprávněnou k řízení tohoto provozu.
- 4 b. – do této kategorie patří neumožnění chodci na přechodu pro chodce nerušené a bezpečné přejítí vozovky, při řízení vozidla ohrožení chodce přecházejícího pozemní komunikaci, na kterou řidič odbočuje, ohrožení chodce při odbočování s vozidlem na místo ležící mimo pozemní komunikaci, při vjíždění na pozemní komunikaci nebo při otáčení a couvání, nedání přednosti v jízdě v případech, ve kterých je řidič povinen dát přednost v jízdě, překročení nejdelší přípustné doby řízení nebo nedodržení stanovené bezpečnostní přestávky v řízení vozidla, řízení vozidla, které není registrováno v registru silničních vozidel, přičemž této registraci podléhá, řízení vozidla, které užívá jinou registrační značku, než která byla vozidlu přidělena.
- 3 b. – do této kategorie patří neprodlené nezastavení vozidla a prokázání totožnosti navzájem včetně sdělení údajů o vozidle nebo neohlášení dopravní nehody policistovi nebo nedovolené opuštění místa dopravní nehody nebo neprodlené nevrácení se na místo dopravní nehody po poskytnutí nebo přivolání pomoci nebo po ohlášení dopravní nehody, a to u dopravní nehody kde byla způsobena škoda do 50 000 Kč, držení telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení v ruce nebo jiným způsobem při řízení vozidla, překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o 20 km. h-1 a více v obci nebo o 30 km. h-1 a více mimo obec, nezastavení vozidla před přechodem pro chodce v případech, kdy je řidič povinen tak učinit, ohrožení jiného řidiče při přejíždění s vozidlem z jednoho jízdního pruhu do druhého, řízení vozidel ve stavu vylučujícím způsobilost, kterou si řidič přivodil užitím alkoholického nápoje při zjištěném obsahu alkoholu v těle řidiče ve výši menší nebo rovné 0,3 ‰, překročení povolených hodnot stanovených zvláštním právním předpisem při kontrolním vážení vozidla podle zvláštního právního předpisu.

- 2 b. – do této kategorie patří nedovolená jízda po tramvajovém pásu, porušení povinnosti být za jízdy připoután bezpečnostním pásem nebo užití ochrannou přilbu, porušení povinnosti použít dětskou autosedačku nebo bezpečnostní pás při přepravě dětí, neoznačení překážky provozu na pozemních komunikacích, kterou řidič způsobil, porušení ustanovení o omezení jízdy některých vozidel, překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o méně než 20 km. h-1 v obci nebo o méně než 30 km. h-1 v obci nebo o méně než 30 km. h-1 mimo obec.

- 1 b. – do této kategorie patří nedovolené užití dálnice nebo silnice pro motorová vozidla nemotorovým vozidlem nebo motorovým vozidlem, jehož konstrukce nebo technický stav neumožňuje dosažení rychlosti nejméně 60 km. h-1, neoprávněné užití vyhrazeného jízdního pruhu, porušení ustanovení o osvětlení vozidla, porušení povinnosti vyplývající ze značky „Zóna s dopravním omezením“, „Obytná zóna“ nebo „Pěší zóna“, porušení povinnosti vyplývající ze zákazové nebo příkazové značky (kromě výše uvedených případů překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené dopravní značkou, porušení zákazu předjíždění stanoveného dopravní značkou a zákazové značky B 29 – zákaz stání), neoprávněné užití zvláštního výstražného světla modré barvy, popřípadě doplněného zvláštním zvukovým výstražným znamením, neoprávněné užití zvláštního výstražného světla oranžové barvy.

Vozidlo má svou životnost a jistě ho nechceme mít do konce svého života. Ať už s ohledem na jeho užitnou hodnotu, tak s ohledem na svoji bezpečnost. Vozidlo jako takové se primárně převádí na jiný subjekt většinou závazkovým vztahem, nejtypičtěji kupní smlouvou, a to buď přes zprostředkovatele prodeje, většinou autobazar, či přímo druhé osobě. Musíme si uvědomit, že kupní smlouva představuje nejdůležitější prvek převodu práv a povinností při koupi či prodeji, neboť evidence vozidla v registru silničních vozidel má pouze deklaratorní povahu. Není podstatné, kdo je veden jako vlastník v registru silničních vozidel, ale to, kdo skutečně majitelem vozidla je, tedy kupující na základě kupní smlouvy. Tudíž kupní smlouva musí být řádně sepsaná a její součástí by měl být předávací protokol k vozidlu, kde bude vyznačen den a doba předání předmětu koupě, tedy vozidla. Před samotným předáním vozidla a vystavením předávacího protokolu vlastník odhlásí vozidlo na evidenci vozidel. K tomu potřebuje všechny doklady, tj. smlouvu, osvědčení o registraci, technický průkaz a doklad o pojištění. Následně nechá prodávající odhlášení zapsat do technického průkazu a doklady předá kupujícímu. Samozřejmě převodem vozidla zaniká pojištění, ale nikoliv dnem převodu, ale až dnem oznámení této skutečnosti pojišťovně. Tím celá věc pro prodávajícího končí. ■

MGR. VÁCLAV JINDRA, ADVOKÁTNÍ KONCIPIENT V PRAZE

Právní odpovědnost, práva pacientů a kvalita ve zdravotnictví¹

V minulých týdnech byla česká veřejnost šokována kauzou havlíčkobrodské nemocnice, ve které příslušník ošetrovatelského personálu úmyslně usmrtil několik bezbranných pacientů injekcí léku heparinu, následkem čehož pacienti vykrváceli.² Situace, kdy se oblíbený zaměstnanec nemocnice stane náhle vraždícím maniakem, jsou mimořádně vzácné. Přesvědčení, že zdravotnická zařízení jsou velmi bezpečná místa, ovšem není v souladu s realitou. Statistiky prokázaly, že tři až jedenáct procent hospitalizovaných pacientů je nezvratně poškozeno z důvodu chybného poskytnutí zdravotní péče, nikoliv onemocnění.³ Jen asi pět procent chyb má charakter selhání jednotlivce, obvykle v důsledku psychické poruchy nebo kriminálního chování. Obvykle se jedná o opomenutí nemocnice, když podcení nutnost jasně popsat prováděné činnosti a pravidelně je kontrolovat, včetně sledování výskytu komplikací.⁴ Možnost, že při poskytování péče dojde k chybě a poškození pacienta, nelze ani s vynaložením sebevětšího úsilí zcela vyloučit. Důraz na kvalitu při řízení nemocnice a investice do zvyšování bezpečí pacientů však mohou četnost těchto chyb podstatně snížit.

Zdravotnické právo může sehrát důležitou roli ve zvyšování bezpečí pacientů tím, že dá nemocnicím správné pobídky pro zlepšování kvality péče a prevenci rizik. Účelem systému právní odpovědnosti je plnit dvě zásadní společenské role: přispívat ke kompenzaci pacientů, kteří utrpěli cizí vinou škodu na zdraví, a zároveň dávat pobídky poskytovatelům péče k předcházení vzniku škod. Kvalitu systému právní odpovědnosti lze hodnotit podle toho, jak je v těchto dvou kategoriích úspěšný. Kompenzační funkce je plněna tehdy, pokud se poškozený může prostřednictvím systému rychle a efektivně domoci spravedlivé náhrady odpovídající rozsahu způsobené škody. Preventivní, respektive deterenční funkci systém plní tehdy, je-li špatná kvalita nabízených zdravotnických služeb následována nutností vyplácet kompenzace, takže poskytovatelé jsou ekonomicky motivováni k tomu, aby i za cenu určitých nákladů usilovali o co nejvyšší možnou bezpečí pacientů.

Mnozí občané, zejména lékaři, se často domnívají, že systém odpovědnosti za škodu na zdraví slouží pouze nenasytným patientským advokátům a zbytečně zatěžuje zdravotnictví tím, že nutí lékaře k tzv. defenzivní medicíně. Druhá část tohoto článku se proto fenoménu defen-

zivní medicíny věnuje blíže a na základě empirických dat hodnotí, zda se jedná o problém reálný. Na druhou stranu, stávající systémy odpovědnosti vykazují nedostatky jak ve funkci prevence, tak ve funkci kompenzační. V třetí části se proto článek zabývá statistikami výkonnosti systémů odpovědnosti za škodu na zdraví v USA a na Novém Zélandě. Čtvrtá část je věnována analýze, jaký dopad na kvalitu zdravotní péče má odpovědnostní systém České republiky. Závěrečná část článku uvádí několik námětů k reformám.

II. Náklady systému odpovědnosti za škodu a fenomén defenzivní medicíny

Častou výtkou, slychanou na medicínskoprávních fórech z úst zdravotníků a zástupců jejich profesních sdružení je, že soudní spory vedené pacienty proti lékařům či nemocnicím obrovsky zdražují zdravotnictví a vedou k defenzivní medicíně. Právní zástupci pacientů jsou tak nepřímě obviňováni, že kvůli nim unikají ze systému prostředky, které pak chybí při léčbě potřebných.

V reakci na toto tvrzení je především nutno vzít na vědomí, že ztráta na celkovém bohatství společnosti nevzniká ve chvíli, kdy soud odsoudí zdravotnické zařízení k vyplacení kompenzace poškozenému pacientovi. Tato ztráta vzniká již ve chvíli, kdy při poskytování zdravotní péče dojde k nežádoucí události, jejímž následkem je škoda na zdraví.⁵ Od tohoto momentu se již pouze rozhoduje o tom, kdo tuto ztrátu ponese. Pokud by neexistovala žádná možnost požadovat náhradu škody, tuto ztrátu by nesl postižený sám, blízké osoby z jeho okolí, které o něj pečují, případně systém sociální

Zdravotnické právo může sehrát důležitou roli ve zvyšování bezpečí pacientů tím, že dá nemocnicím správné pobídky pro zlepšování kvality péče a prevenci rizik.

ho zabezpečení. Naopak, v ideálně fungujícím systému odpovědnosti by byla každá způsobená škoda v plné výši kompenzována, ztrátu by tedy neslo zdravotnické zařízení, které by ji též v rámci tržních vztahů mohlo zahrnout do ceny svých služeb. Jakékoliv omezení práva na kompenzaci (stropy celkové odškodnění, nepřiměřeně nízké stanovené částky bolestného a náhrady ztížení společenského uplatnění, ale též procesní limity typu zkrácení promlčecích lhůt) tedy nečiní společnost bohatší, pouze přenášejí náklady nekvality zdravotnického systému na bedra poškozených.

Spojené státy jsou mnohdy označovány za Mekku sporů mezi lékaři a pacienty. Citovány jsou často milionové částky odškodných, situace v USA je uváděna jako odstrašující příklad toho, co se stane se zdravotnictvím, když se protrhne hráz patientských žalob. Empirické důkazy však o zničujícím dopadu žalob o náhradu škody nespovídají. Studie rozpočtového úřadu Kongresu Spojených států z roku 2004⁶ zjistila, že celkové náklady vyvolané patientskými spory netvoří ani 2 % celkových výdajů na zdravotnický systém.⁷ Vzhledem k tomu, že celkový zdravotnický rozpočet USA převyšuje 1.500 miliard USD,⁸ i tento podíl je miliardovým číslem. Kongres však ve své studii uvádí, že ani rozsáhlé limity v systému odpovědnosti by „pravděpodobně nesnížily náklady zdravotnického systému o více než 0,4 % – 0,5 %“.⁹ Na druhou stranu, studie Institute of Medicine uvádí, že „nepříznivé události v nemocnicích USA vedou ročně k 44 000 až 98 000 úmrtím“,¹⁰ přičemž zvýšené náklady jen na nemocniční péči, vyvolané chybami, studie odhaduje na 17 – 29 miliard USD.¹¹ Náklady na odpovědnostní systém tedy patrně nelze označit za nepřiměřené ani, je-li brán v potaz pouze ekonomický dopad chyb, ke kterým dochází při péči.

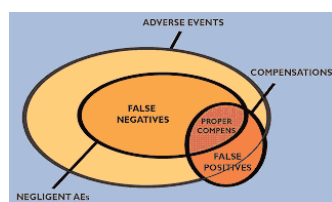
Defenzivní medicínou je nazýváno obvykle ordinování

zámků jinak neindikovaných, „pro jistotu“, čistě z důvodu obavy z právní odpovědnosti (typicky vyšetření pomocí magnetické rezonance či vyšetření CT).¹² Defenzivní medicína je často citována jako nákladný důsledek přílišného množství patientských žalob a příčina nízké výkonnosti zdravotnictví USA. Dostupné statistiky však existenci fenoménu defenzivní medicíny neprokázaly. V závěrech rozsáhlé studie Office of Technology Assessment¹³ se lze dočíst, že „mnozí lékaři ordinují agresivní diagnostické zákroky i tam, kde odborné panely uznávají konzervativní přístup jako dostatečný. Většina těchto lékařů takto jedná, protože primárně věří, že tyto postupy jsou medicínsky indikované, ne kvůli obavě z právní odpovědnosti“.¹⁴ V kontextu plánovaných reforem financování českého zdravotnictví je podnětný též následující závěr téže studie: „Systém úhrady za výkon dává lékařům podněty i možnost provozovat velmi rizikově citlivou medicínu; reforma zdravotnictví může změnit finanční podněty směrem k provádění spíše menšího než většího počtu zákroků“.¹⁵ Zjednodušeně řečeno, v prostředí úhrady za výkon se lékaři vyplatí přesvědčit pacienta o potřebě provést i relativně zbytečná vyšetření, neboť tyto zákroky přinesou lékaři větší zisk. Obrázku lékařské profese navenek však zjevně svědčí spíše pozice, že lékaři tyto systém zbytečně zatěžující zákroky indikují kvůli obavě z právního, než z důvodu vlastního zisku. Konečně, pokud by zvýšený strach z právní odpovědnosti opravdu vedl lékaře k ordinování nepotřebných zákroků, musela by být úroveň defenzivní medicíny vyšší v těch státech USA, kde je odpovědnost lékaře široká, a nižší v těch státech, kde je právo pacienta na plné odškodnění značně omezeno. Mezi různými státy USA však žádný statisticky významný rozdíl v chování lékařů shledán nebyl, s výjimkou indikací porodů císařským řezem.¹⁶

Právní odpovědnost a mimořádné události při poskytování zdravotní péče

Prostředí složité moderní zdravotní péče vytváří nesčetné možnosti organizačních selhání s následkem újmy na zdraví pacienta. Některým chybám se podaří na poslední chvíli předejít (zdravotník si všimne záměny léků, pacient před operací spontánně upozorní na alergii na anestetikum). Část nepříznivých událostí (adverse events), které již nastaly a způsobily škodu, nelze přičíst ničemu zavinění, jedná se o „zásahy vyšší moci“. U zaviněných nepříznivých událostí vzniká právo poškozeného na odškodnění, to však často nebývá požadováno, často proto, že se poškozený nikdy nedozví, že újma na zdraví vznikla zaviněně; místo toho se žaloby objevují často v případech, kde zavinění chybí. Z oprávněných žalob zdaleka ne každá uspěje, zejména z důvodů důkazních. Avšak i v případě úspěchu nebývá odškodnění vždy v dostatečné výši a pokud ano, je od něj často třeba odečíst podstatné administrativní náklady vynaložené na uplatnění nároku.

Falešná pozitivita a falešná negativita

Ideálně fungující systém právní odpovědnosti by poškozenému pacientovi kompenzoval všechny zaviněné nepříznivé události (negligent adverse events). Ve skutečnosti naprostá většina těchto příhod kompenzována není. Žalobci však často uspějí v případech, kdy na straně žalovaného chybí zavinění, či dokonce v případech, kdy újma na pacientově zdraví nemá příčinný vztah k jakékoliv nepříznivé události při léčbě.

III. Výkonnost odpovědnostních systémů v USA a na Novém Zélandě

Jak bylo uvedeno, mnohé argumenty proti klasickému systému právní odpovědnosti ve zdravotnictví nelze bezvýhradně považovat za validní. Na druhou stranu ale nelze popřít, že studie, které se zabývaly tím, jak odpovědnostní systémy plní svou prevenční a kompenzační roli, svědčí o mnoha nedostatecích, zejména v případech systémů založených na odpovědnosti za zavinění.

V ideálním případě by byla každá zaviněná nepříznivá událost, ke které došlo při poskytování zdravotní péče, následována výzvou k náhradě škody a včasným plněním ze strany škůdce. Preventivní účinek má totiž především vědomí nevyhnutelnosti sankce, spíše než obavy z její případné tvrdosti. V praxi však bohužel platí, že zdaleka ne každá zaviněná chyba vede k žalobě, a ne každou oprávněnou žalobou se podaří dosáhnout plného odškodnění. Většina protiprávně způsobených škod na zdraví proto není nikdy kompenzována. Tato náhodnost postihu ubírá motivaci na straně zdravotnických zařízení investovat do předcházení chybám.

Tradiční systémy právní odpovědnosti bohužel vykazují vysoký počet jak falešných negativ (případy, kdy byla zaviněním zdravotníka způsobena škoda, ale k její náhradě nedošlo), tak falešných pozitiv (případy, kdy škoda na zdraví pacienta nevznikla jako následek lékařského pochybení, ale pacient přesto se žalobou uspěl). Toto tvrzení bylo empiricky prokázáno několika studiemi na vztah mezi nepříznivými událostmi při péči a žalobami na náhradu škody, provedenými v USA. V obou studiích zdravotničtí experti zkoumali retrospektivně zdravotnické dokumentace většího počtu zdravotnických zařízení a následně potom záznamy ze soudních řízení o náhradu škody.

V rámci první ze studií, Harvard Medical Practice Study,¹⁷ bylo zjištěno, že méně než 2 % pacientů, kteří v roce 1984 utrpěli škodu vinou newyorských nemocnic, podalo žalobu o odškodné.¹⁸ Méně než polovina oprávněných žalob přitom vede k přiznání odškodného, a i pokud je odškodnění přiznáno, přes 60 % z těchto částek padne na náklady řízení.¹⁹ Zároveň studie zjistila, že pouze šestina všech žalob podaných v souvislosti s hospitalizacemi v roce 1984 skutkově zahrnovala nedbalost na straně zdravotníků a zároveň kauzální poškození zdraví.²⁰ Když výzkumníci přezkoumávali podklady 46 sporů uzavřených během deseti let, výsledky byly kritické: 10 ze 24 případů, u kterých experti při přezkumu léčby nenalezli žádné důkazy o nepříznivé události mající příčinný vztah ke zhoršení zdraví žalobce, skončilo přesto žalobcovým vítězstvím, s přisouzenou

částkou v průměrné výši 28.760 USD. Podobně skončilo též 6 ze 13 žalob, ve kterých experti sice shledali nepříznivou událost, avšak nikoliv zavinění; průměrná částka pro úspěšného žalobce dosáhla výše 92.132 USD.²¹ Na druhou stranu, 4 z 9 sporů, kde zaviněná nepříznivá událost shledána byla, skončily pro žalobce prohrou. Z analýzy vyplynulo, že na úspěch žalobce a výši přiznané náhrady měla výraznější vliv závažnost jeho zdravotního poškození než zavinění na straně žalovaného.²²

V jiné studii, provedené v Utahu a v Coloradu²³, použili výzkumníci data z péče ve 28 nemocnicích v roce 1992 a zjistili, že k nepříznivým událostem pro zdraví pacienta došlo asi ve 3 % hospitalizací, z čehož asi třetina byla zaviněna nedbalostí zdravotníků. Zhruba během 1 % hospitalizací došlo k nedbalostnímu poškození pacienta.²⁴ Z porovnání se soudními statistikami vyplynulo, že asi jen 2,5 % oprávněných osob podalo žalobu na náhradu škody. Na druhou stranu, z 18 podaných žalob u 14 chybělo zavinění a u 10 nedošlo při léčbě vůbec k nepříznivé události, která by měla příčinný vztah ke zhoršení zdraví žalobce.²⁵

Zmíněné studie svědčí o špatné funkci tradičního systému právní odpovědnosti založeného na zavinění, tak jak funguje v USA. Určitou alternativou by mohl být systém založený na odpovědnosti bez zavinění, známý například z některých skandinávských zemí a též z Nového Zélandu. Novozélandská New Zealand Accident Compensation Corporation byla vytvořena v roce 1974.²⁶ Kompenzuje všechny škody na zdraví v souvislosti s péčí, bez ohledu na zavinění, jde tedy s trochou nadsázky o určité „všeobecné úrazové pojištění“ pro oblast zdravotní péče. Mezi charakteristiky systému patří rychlost řešení (řízení trvá týdny, nanejvýš měsíce) a nízké administrativní náklady.²⁷ Systém nabízí relativně nízkou

Většina protiprávně způsobených škod na zdraví není nikdy kompenzována.

Některé příklady pochybení, jimž je možno přecházet

- Diagnóza určovaná nekvalifikovanou osobou
- Opomenutí aplikovat indikované diagnostické testy
- Vědomé využívání zastaralých diagnostických metod
- Opomenutí jednat při zjištění výsledků testů
- Chyba při provedení zákroku
- Chyba v dávkování nebo způsobu použití léku
- Neodůvodněná prodleva před provedením akutního zákroku
- Nadbytečná, neindikovaná léčba
- Záměna pacientů, záměna stran při operacích
- Nedbalé vedení chorobopisů vedoucí k chybě v navazující péči
- Selhání komunikace s pacientem, nesdělení informace o závažné alergii
- Selhání přístrojů v důsledku neprovedení pravidelné kontroly funkčnosti
- Záměny léků či léčebné dávky
- Nedostatečné předcházení nemocničním nákazám
- Pády pacientů
- Násilí vůči pacientům či mezi pacienty navzájem

úroveň odškodných, na druhou stranu však studie, metodologií podobné citovaným studiím z USA, prokazují, že je kompenzováno větší procento osob, které utrpěly škodu.²⁸ Zdravotníkům systém přinesl nízké náklady na pojištění profesní odpovědnosti. Analýza žádostí o odškodnění, kterou lze díky centralizaci snadno provádět, slouží k identifikaci problémových oblastí a zvyšování kvality.²⁹ Mezi nevýhody však patří zejména nedostatečná kompenzace některých okruhů postižených, nastavení systému diskriminuje zejména ženy bez formálního zaměstnání. Obecně nízká výše odškodných je únosná patrně jen díky extenzivnímu novozélandskému systému sociálního zabezpečení, který mnohé potřeby poškozených bez dalšího kompenzuje.³⁰ Konečně, ani v tomto systému nepodá žádost o odškodnění více než 3 – 4% oprávněných osob³¹; zůstává otázkou, zda by byl tento systém ekonomicky udržitelný i za předpokladu, že by následkem lepšího právního povědomí podalo žádost o odškodné řádově větší množství poškozených.

IV. Odpovědnostní systém ČR a kvalita zdravotní péče

Obdobná data o výkonnosti českého systému právní odpovědnosti ve zdravotnictví bohužel k dispozici zatím nejsou. Český právní řád však v současnosti rozhodně nepřispívá ke zvyšování kvality zdravotní péče. Pacient, který se domnívá, že byl poškozen zdravotní péčí, má na vybranou několik právních nástrojů. Odhlédneme-li od mimosoudních stížnostních řízení, nabízí se poškozenému řízení trestní nebo občanskoprávní.

Trestní právo je v České republice nadužíváno. Soustředí se na individuální odpovědnost konkrétního zdravotníka, trestní odpovědnost zatím nelze vyvodit proti právníkům osobám, tím méně proti špatně zorganizovanému systému poskytování péče. Možnost trestu odnětí svobody, proti které se nelze pojistit, odrazuje zdravotníky od hlášení nepříznivých událostí, čímž nemocnice přicházejí o jeden z nejdůležitějších nástrojů řízení kvality, a od okamžitého informování poškozeného pacienta, což brání okamžité nápravě a může vést ke zvětšení způsobené škody. Tyto nepříznivé efekty hrozby trestního postihu posiluje přístup managementů některých nemocnic, které mají tendenci v případě závažných pochybení „obětovat“ některého z pracovníků a zakrýt tak organizační chybu jako mimořádné osobní selhání jednotlivce, kterému nešlo předejít.

Občanskoprávní řízení před českými soudy je velmi zdlohavé – žalobce může mluvit o štestí, dosáhne-li prvoinstančního rozsudku do dvou let od rozhodné události, výjimkou nejsou řízení pěti- či šestiletá. Tím se ztrácí vazba mezi pochybením a sankcí, neboť když dojde k finančnímu postihu zdravotnického zařízení, chybující pracovníci v něm již

mnohdy ani nepracují. Výše odškodných je velmi špatně odhadnutelná, zejména v oblasti nemateriální újmy, což je překážkou pro odpovědné řízení rizik.

Častou příčinou neúspěchu žalobce je důkazní nouze, způsobená nedostatečně vedenou zdravotnickou dokumentací. České soudy se bohužel stále ještě neztotožnily s přístupem soudů rakouských či německých, které při porušení povinnosti řádně vést dokumentaci procesně trestají zdravotnická zařízení přenosem důkazního břemene.³² Mnozí lékaři tak mohou vnímat jako výhodné z hlediska předcházení právní odpovědnosti, pokud nezaznamenají potenciálně nepříznivé skutečnosti nebo je *ex post* pozmění. Tím ale mohou zároveň uvést v omyl další zdravotníky v rámci návaznosti péče a pacient může dostat později zcela nevhodnou léčbu.

Málo četné jsou zatím bohužel též žaloby na organizační pochybení na straně zdravotnických zařízení – zanedbání prevence nosokomiálních nákaz či vzniku dekubitů, prevence pádů či špatná personální politika vedoucí k zaměstnávání nespolehlivých osob³³ nebo přetěžování pracovníků v rozporu se zákoníkem práce³⁴. Zatím též nebyla nikdy vyvozena odpovědnost plátců zdravotní péče vyplývající z nerovnoměrného a diskriminačního vytváření sítí poskytovatelů a z úhradových limitací nutících poskytovatele k minimalizaci péče.³⁵

V. Závěr: východiska reformy odpovědnostního systému

Má-li být v příštích letech systém právní odpovědnosti ve zdravotnictví úspěšně reformován, je třeba respektovat tři základní skutečnosti. Zaprvé, částky odškodných nelze považovat za příčinu ztrát na bohatství společnosti; tyto ztráty vznikají již následkem nepříznivých událostí při zdravotní péči. Pro omezení těchto ztrát je tedy nutné omezit množství nepříznivých událostí, nikoliv eliminovat právo na odškodnění. Nastavení systému právní odpovědnosti určuje, kdo tyto ztráty ponese. Je-li takřka nemožné dosáhnout řádného odškodnění, lze říci, že systém zdravotní péče přenáší náklady své nedokonalosti na bedra jednotlivých poškozených, respektive na úkor systému sociálního zabezpečení, v jehož záchranné síti pacienti s nekompenzovanou újmou na zdraví často končí, někdy i s osobami, které o ně pečují.

Zadruhé, spravedlivý systém právní odpovědnosti by měl vycházet z principu, že odpovědnost by vždy měla sledovat rozhodovací pravomoc a možnost škodě předejít. Je spravedlivé, pokud zdravotník odpovídá za individuální léčebná pochybení v mezích své kompetence.³⁶ Za chyby, které jsou spíše než individuální chybou způsobeny nesprávným nastavením procesů, špatnou organizací práce, chybějícím dohledem nad zaměstnanci či třeba absencí komunikace mezi jednotlivými odděleními nemocnice by zásadně neměl odpoví-

Málo četné jsou
zatím bohužel
též žaloby
na organizační
pochybení na straně
zdravotnických
zařízení.

dat zdravotník, který je „tím posledním v řadě“ a pod rukou kterého se organizační chyba projevila; za tyto chyby by mělo odpovídat zdravotnické zařízení. Konečně, v systému stále více využívajícím paušální financování zdravotnických zařízení, revizi poskytnuté péče, úhradové regulační mechanismy a další nástroje ekonomického tlaku na minimalizaci péče je možno tvrdit, že profesní autonomie zdravotníka a rozhodovací prostor zdravotnických zařízení jsou natolik omezené, že odpovědnost za některé chyby nelze nadále přičítat pouze jim. Přebírají-li plátcí, respektive stát, do svých rukou faktickou rozhodovací pravomoc o tom, jaká péče, kde a komu bude uhrazena, *ergo* jaká péče bude moci být poskytnuta, měli by nést alespoň část odpovědnosti, pokud jejich rozhodnutí povedou ke škodám na zdraví pacientů. To platí jak v případě, kdy alokované prostředky zdravotnickému zařízení nestačí k poskytování moderní, kvalitní péče, na kterou má pacient právo, tak v případě, kdy úhradový mechanismus motivuje zdravotnická zařízení k poškozování pacientů péčí nadměrnou.

Konečně, reforma systému právní odpovědnosti by měla vycházet z přání a potřeb těch, kterým má sloužit. Prioritou poškozeného pacienta či pozůstalých nemusí být soudní řízení, se kterým jsou zpravidla spojeny finanční náklady, psychologický stres a někdy i určitá nechuť žalovat „svého pana doktora“. Mnozí potenciální žalobci by dali přednost vstřícnému a otevřenému jednání, ve kterém by byla uznána chyba, vysvětleny její příčiny a popsány kroky podniknuté

k tomu, aby se něco podobného již dalším pacientům nestalo. V případě, že poškozený nebo jeho rodina požadují materiální odškodnění, často by dali přednost částce vyplacené okamžitě, byť i v omezené výši, před nejistotou vysokého odškodného po několika letech soudních sporů. Žádoucí může být i poskytnutí nepeněžního plnění, například pomoci péči o postiženého, což může být pro nemocnici v důsledku podstatně levnějším řešením než rozsudek na vyplacení mnohamilionové sumy.

Zajištění spravedlnosti mezi zdravotníky a pacienty není úkol, kterého by bylo možno dosáhnout snadno. Současný systém právní odpovědnosti neplní dostatečně své dvě základní funkce – nezajišťuje dostatečnou kompenzaci poškozených ani nepůsobí jako vhodný stimul pro zvyšování kvality zdravotní péče. V těchto aspektech však selhávají i mnohé systémy zahraniční, včetně systému odpovědnosti v USA. Některé státy, například Nový Zéland nebo skandinávské země, proto volí řešení právní odpovědnosti nezáložené na zavinení, které některé ze zmíněných negativ eliminuje. Hledání vhodného modelu pro Českou republiku bude vyžadovat veřejnou diskusi, zohledňující hlasy všech občanů, zdravotníků i pacientů. ■

JUDR. ONDŘEJ DOSTÁL, PH.D., LL.M. IN HEALTH LAW
CENTRUM PRO ZDRAVOTNICKÉ PRÁVO 3. LF UK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ JUDR. HOLUBOVÉ
DOSTALONDREJ@SEZNAM.CZ

Poznámky

- 1 Původní text článku vznikl v rámci výzkumného pobytu autora na Center for Health Law Studies, St. Louis University, USA, financovaného Fulbrightovou komisí v ČR. Byl prezentován formou posteru „Role of health law in promoting patient rights and health care quality“ pro 11th European Forum on Quality Improvement in Health Care, Praha, 26.-28. 4. 2006 a formou ústní prezentace „Právní odpovědnost, práva pacientů a kvalita ve zdravotnictví“ na Kongresu medicínského práva, Praha 30. 12. 2006
- 2 Dle posledních odhadů mohlo být takto usmrcených pacientů až sedmnáct, policie zkoumá osm vražd. Žuzana Janečková, „Vražď v nemocnici bylo více“, MFDnes 6. 12. 2006
- 3 David Marx, „V nemocnicích není bezpečno“, MFDnes 6. 12. 2006
- 4 Id.
- 5 Viz Příloha, obr. 2
- 6 Congressional Budget Office, 2004
- 7 Toto je vysoký odhad, jiné odhady uváděly pouze půlprocentní podíl.
- 8 Congressional Budget Office, 2004
- 9 Id.
- 10 IOM: To Err is Human. Building a safer health system, 1999
- 11 Id.
- 12 Někdy bývá též defenzivní medicínou označováno odmítání rizikových pacientů.
- 13 Office of Technology Assessment. Defensive Medicine and Medical Malpractice. Washington: U.S. Congress, Office of Technology Assessment, 1994.
- 14 Id.
- 15 Id.
- 16 Id.
- 17 Harvard Medical Practice Study, Patients, Doctors,

- and Lawyers: Medical Injury, Malpractice Litigation, and Patient Compensation in New York (Boston: Harvard University School of Public Health, 1990)
- 18 Id.
- 19 Id.
- 20 Id.
- 21 Id.
- 22 Id.
- 23 Studdert DM, Thomas EJ, Burstin HR, et al. Negligent Care and Malpractice Claiming Behavior in Utah and Colorado. Medical Care 2000
- 24 Id.
- 25 Id.
- 26 No-Fault Compensation In New Zealand: Harmonizing Injury Compensation, Provider Accountability, And Patient Safety, Marie Bismark and Ron Paterson. Health Affairs 2006
- 27 Claiming behaviour in a no-fault system of medical injury: a descriptive analysis of claimants and non-claimants, Marie M Bismark, Troyen A Brennan, Peter B Davis, David M Studdert, Medicine and Law, August 2006
- 28 Id.
- 29 Id.
- 30 Id.
- 31 Id.
- 32 Faure, M., Koziol, H., „Cases on Medical Malpractice in Comparative Perspective“, Springer, 2001
- 33 Dle názoru autora mohlo dojít k jednoznačnému vyzovení odpovědnosti FNKV v mediálně známém případě, kdy opilý lékař v pracovní době porazil v areálu nemocnice automobilem matku s dítětem.
- 34 Dle studie publikované v JAMA je pozornost lékaře trpícího nedostatkem spánku v důsledku vysoké pra-

- covní zátěže (80 – 90 hodin týdně) srovnatelná s pozorností lékaře s normální pracovní zátěží, který vypil tři nebo čtyři skleničky alkoholu. „Sleep loss plagues medical residents“, Kristen Gerencer, MarketWatch, <http://www.marketwatch.com/News/Story/Story.aspx?guid=%7B00065B6D-36F9-44C0-AEC9-8E4FF76151DA%7D&siteid=google>
- 35 Zajímavou inspirací snad zde může poskytnout přelomové rozhodnutí z USA, Petrovich v. Share Health Plan of Illinois (1999), ve kterém se jednalo o odpovědnost plátce zdravotní péče za úhradový mechanismus, který ekonomicky nutil smluvní lékaře k minimalizaci péče. Share (plátce) platil smluvní lékaře kapitační platbou, v případě úspor na objednaných vyšetřeních se s nimi dělil o zisk (obdobně ustanovení lze nalézt v četných smlouvách mezi českými zdravotními pojišťovnami a nemocnicemi z období let 2005 a 2006 pod eufemistickým názvem „regulačně-bonifikační mechanismus“). Lékař si patrně z ekonomických důvodů nevyžádal doplňující vyšetření u pacienta, u kterého bylo podezření na rakovinu; když byla správná diagnóza později jinou cestou shledána, bylo již pro léčbu příliš pozdě. Pacient kromě lékaře žaloval též plátce, právě za onen úhradový podnět k minimalizaci péče. Supreme Court of Illinois se v rozsudku ztotožnil s žalobcovou teorií „implied authority“, uznal tedy, že plátce Share vykonával pomocí úhrad nepřímou kontrolu nad medicínským rozhodováním lékaře, a proto spolhodpovídá za jeho pochybení.
- 36 Tato osobní odpovědnost získá na významu, zejména pokud v návaznosti na změny v pracovním právu od 1. 1. 2007 budou nemocniční lékaři pracovat jako nezávislí kontraktori.

Jsou odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu ústavně konformní?

Je veřejně známou skutečností, že v posledních letech orgány činné v trestním řízení při odhalování trestné činnosti stále častěji používají odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu. Zákonným rámcem pro provádění odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu v českém právním řádu je § 88 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád (dále jen *trestní řád*), který zní takto:

(1) Je-li vedeno trestní řízení pro zvlášť závažný úmyslný trestný čin nebo pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva, může předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce nařídit odposlech a záznam telekomunikačního provozu, pokud lze důvodně předpokládat, že jím budou sděleny významné skutečnosti pro trestní řízení. Provádění odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu mezi obhájcem a obviněným je nepřipustné. Zjistí-li policejní orgán při odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu, že obviněný

komunikuje se svým obhájcem, je povinen odposlech ihned přerušit, záznam o jeho obsahu zničit a informace, které se v této souvislosti dozvěděl, nijak nepoužít.

(2) Příkaz k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být vydán písemně a odůvodněn. Současně v něm musí být stanovena doba, po kterou bude odposlech a záznam prováděn a která nesmí být delší než šest měsíců. Tuto dobu může soudce prodloužit vždy na dobu dalších šesti měsíců. Opis příkazu soudce bez odkladu zašle státnímu zástupci. Odposlech a záznam telekomunikačního provozu provádí pro potřeby všech orgánů činných v trestním řízení Policie České republiky.

(3) Bez příkazu podle odstavce 1 může orgán činný v trestním řízení nařídit odposlech a záznam telekomunikačního provozu, nebo jej provést i sám, a to i tehdy, je-li vedeno trestní řízení pro trestný čin neuvedený v odstavci 1, pokud s tím účastník odposlouchávané stanice souhlasí.

(4) Má-li být záznam telekomunikačního provozu užit jako

důkaz, je třeba k němu připojit protokol s uvedením údajů o místě, času, způsobu a obsahu provedeného záznamu, jakož i o osobě, která záznam pořídila. Ostatní záznamy je třeba označit, spolehlivě uschovat a v protokolu založeném do spisu poznamenat, kde jsou uloženy. V jiné trestní věci, než je ta, v níž byl odposlech a záznam telekomunikačního provozu proveden, lze záznam jako důkaz užít tehdy, pokud je i v této věci vedeno trestní stíhání pro trestný čin uvedený v odstavci 1 nebo souhlasí-li s tím účastník odposlouchávané stanice.

(5) Pokud při odposlechu a záznamu nebyly zjištěny skutečnosti významné pro trestní řízení, je nutno záznamy předepsaným způsobem zničit.

Vzhledem k tomu, že odposlech a záznam telekomunikačního provozu znamená podstatný zásah do práva na soukromí a práva na tajemství doručovaných zpráv, je nutno se ptát, zda je citovaná právní úprava v souladu s ústavním pořádkem České republiky a zda neporušuje principy demokratického právního státu, ke kterým se Česká republika hlásí¹. Z důvo-

dů dále uvedených jsem přesvědčen, že v důsledku aplikace § 88 trestního řádu dochází k nepřijatelnému zásahu do základních práv a svobod odposlouchávaných osob a že je uvedená právní úprava ústavně nekonformní.

Ústavněprávní rámec odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu

Obecně platí, že hlasový projev konkrétní osoby neurčený pro veřejnost je osobním projevem požívajícím ochrany soukromí podle čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen *Listina*), resp. podle čl. 17 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen *Úmluva*), i ochrany osobnosti podle § 12 odst. 1 občanského zákona².

Soukromím se přitom rozumí sféra života člověka, do které bez výslovného dovození zákona nebo toho, koho se týká, nesmí nikdo zasahovat a člověk ji může před kýmkoliv utajit.

Právem na ochranu soukromí se potom rozumí právo fyzické osoby rozhodnout podle vlastního uvážení zda, popřípadě v jakém rozsahu a jakým způsobem mají být skutečnosti jejího osobního soukromí zpřístupněny jiným subjektům, a zároveň se bránit proti neoprávněným zásahům do této sféry ze strany jiných osob³.

Evropský soud pro lidská práva v této souvislosti opakovaně judikoval, že telefonní hovory spadají pod pojmy soukromý život a korespondence ve smyslu čl. 8 Úmluvy⁴.

Nedílnou součástí práva na ochranu soukromí je i právo na ochranu tajemství zpráv podávaných telefonem plynoucí z čl. 13 Listiny, které spolu s dalšími ústavně zaručenými základními právy dotváří osobnostní sféru jedince, jehož individuální integritu jako zcela nezbytnou podmínku důstojné existence jedince a rozvoje lidského života vůbec je nutno respektovat a důsledně chránit⁵.

S ohledem na výše uvedené je zřejmé, že **odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu jsou podstatným zásahem státní moci do práva na ochranu soukromí jednotlivců a do práva na tajemství doručovaných zpráv.**

Na základě čl. 4 odst. 2 Listiny lze právo na ochranu soukromí a právo na tajemství doručovaných zpráv jako základní práva a svobody zaručená Listinou omezit výlučně zákonem, a to pouze za podmínek stanovených Listinou (právo na ochranu soukromí může být podle čl. 7 odst. 1 věty druhé Listiny omezeno „*jen v případech stanovených zákonem*“, právo na tajemství doručovaných zpráv lze podle čl. 13 Listiny porušit pouze v případech a způsobem, které stanoví zákon).

Požadavek na omezení uvedených základních práv a svobod formou zákona však není jediným požadavkem vyplývajícím z Listiny. Předmětná zákonná úprava musí současně v souladu s čl. 4 odst. 4 Listiny šetřit podstaty a smyslu těchto práv, tzn. že nemůže povolit taková omezení, která by nebyla společensky nezbytná, resp. překračovala meze společenské nezbytnosti.

Podmínky, za nichž lze uvedená základní práva porušit, jsou rovněž stanoveny v čl. 8 odst. 2 Úmluvy, podle kterého platí, že: „*Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*“

Z ustálené rozhodovací praxe Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že slova „*v souladu se zákonem*“ ve smyslu čl. 8 odst. 2 Úmluvy znamenají nejen, že „*inkriminované opatření musí mít zákonný podklad ve vnitrostátním právu, ale týkají se rovněž kvality zákona; vyžadují, aby byl přístupný dotčené osobě, aby tato osoba navíc mohla pro sebe předvídat*

jeho důsledky a aby byl slučitelný s principy právního státu“⁶.

Podle čl. 13 Úmluvy platí, že „*Každý, jehož práva a svobody přiznané touto Úmluvou byly porušeny, musí mít účinné právní prostředky nápravy před národním orgánem, i když se porušení dopustily osoby při plnění úředních povinností.*“ Obdobně podle čl. 10 odst. 2 Listiny platí, že „*každý má právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života*“.

S principy právního státu je proto slučitelná pouze taková vnitrostátní právní úprava odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, která v souladu s čl. 13 Úmluvy a čl. 10 odst. 2 Listiny poskytuje „*účinnou ochranu proti svévolným zásahům státní moci*“ do dotčených základních práv⁷.

Osobě, jejíž právo na soukromí a právo na tajemství doručovaných zpráv bylo porušeno, lze zajistit účinnou ochranu proti svévolným zásahům státní moci jedině cestou procesního prostředku, na jehož základě by se tato osoba mohla domáhat přezkumu zákonnosti konkrétního zásahu státní moci. **Nezbytným předpokladem pro to, aby se dotčená osoba mohla přezkumu zákonnosti domáhat je, aby se o zásahu do svých práv ze strany státní moci nejprve dozvěděla.**

Vnitrostátní zákonná úprava umožňující orgánům státní moci porušit právo na soukromí a právo na tajemství doručovaných zpráv tak musí současně stanovit postup, kterým se dotčená osoba dozví o tom, že její právo bylo narušeno, jakož i postup, kterým se tato osoba může domáhat přezkumu zákonnosti takového zásahu.

Ke stejnému závěru ostatně dospěl i Spolkový ústavní soud Německé spolkové republiky (dále jen *Spolkový ústavní soud*) ve svém rozhodnutí ze dne 15. 12. 1970, sp. zn. 2 BvF 1/69, 2 BvR 629/68 a 308/69, jímž z důvodu neústavnosti zrušil zákonné ustanovení německého právního řádu vylučující povinnost informovat

dotčené osoby o tom, že byly odposlouchávány. V odůvodnění svého rozhodnutí Spolkový ústavní soud předně konstatoval, že „*vyloučení oznámení (o provedených odposleších) není slučitelné s principem úcty k lidské důstojnosti, která je nedotknutelná.*“ Spolkový ústavní soud se řídil úvahou, že princip nedotknutelnosti základních lidských práv neznamená nedotknutelnost absolutní, naopak v některých případech je možné, aby tato práva byla omezena, nemožou však být dotčena ve své podstatě. Na základě požadavku přiměřenosti, který je nedílnou součástí principu demokratického právního státu, lze základní lidská práva omezit jen ojediněle a v nezbytném rozsahu, a to pouze k ochraně ústavou zaručených zájmů.

V tomto ohledu podle Spolkového ústavního soudu „*princip právního státu vyžaduje, aby o omezujících opatřeních byl odposlouchávaný informován, a to ihned poté, co pomine situace, která by utajení ospravedlňovala*“, přičemž taková situace nastává tehdy, kdy „*již může být vyloučeno ohrožení účelu*

Odposlech
a záznam
telekomunikačního
provozu provádí
pro potřeby všech
orgánů činných
v trestním řízení
Policie České
republiky.

kontrolních opatření a ohrožení ochrany svobodného demokratického základu právního státu“. Není-li dán závažný důvod ospravedlňující uchování informace o odposlouchávání dotčené osoby v tajnosti, ale právní normy státu informování i přesto neumožňují, stává se „občan pouze objektem státních orgánů, aniž by do tohoto dění mohl na základě sdělených informací o zásahu do jeho soukromé sféry zasáhnout.“

Zákonná úprava umožňující orgánům státní moci porušit právo na soukromí a právo na tajemství doručovaných zpráv musí podle Spolkového ústavního soudu nejen vymezit povinnost o zásahu tyto dotčené osoby informovat, ale i stanovit podmínky, za nichž má k tomuto informování dojít.

V souvislosti s povinností informovat odposlouchávané Spolkový ústavní soud dále konstatoval, že: „... z principu právního státu mimo jiné vyplývá, že každý vrchnostenský zásah do svobody a majetku občana musí minimálně podléhat určité účinné právní kontrole.“ Tato kontrola nemusí nutně znamenat kontrolu soudní, neboť: „Nahrazení soudní cesty jinou právní kontrolou nenarušuje v tomto případě lidskou důstojnost. Pohled na člověka jako subjekt vyžaduje v běžném případě chápat jej nejen jako nositele subjektivních práv, ale musí mu být též umožněno se těchto daných subjektivních práv domoci. K obraně a prosazování svých práv může využít právní cesty předložením záležitosti k projednání soudy. ... Existují ale i výjimky z tohoto pravidla, které lidskou důstojnost neoslabují. Lidská důstojnost není porušena tím, pokud nedochází k vyloučení právní ochrany z důvodu nedbalosti či menší ochrany lidské osoby, nýbrž je motivováno nutností udržení tajnosti o opatřeních k ochraně demokratického pořádku a stavu státu. Lidská důstojnost by naopak ovšem byla porušena, pokud vyloučením právní cesty by byl postižený vystaven libovůli úřadů.“

Výše uvedené závěry Spolkového ústavního soudu potvrdil Evropský soud pro lidská práva, který ve svém rozhodnutí ze dne 6. 9. 1978 ve věci Klass a další proti Spolkové republice Německo konstatoval, že: „... tam, kde stát upravuje tajné odposlechy, o nichž není kontrolována osoba informována, a tím se tyto odposlechy stávají nenapadnutelnými, může dojít k omezení čl. 8 do té míry, že bude zcela vyloučen. Je proto možné, že v takovéto situaci je s jednotlivcem zacházeno způsobem, který je v rozporu s čl. 8, nebo že je dokonce zbaven práv zaručených čl. 8, a to bez jeho vědomí a potažmo i bez možnosti domáhat se nápravy buď na národní úrovni a nebo před institucemi Úmluvy.“

Na základě výše uvedeného lze shrnout, že vnitrostátní právní úprava umožňující zásah do základních lidských práv a svobod jednotlivců prostřednictvím odposlechů a záznamů jejich telekomunikačního provozu musí v demokratickém právním státě splňovat alespoň následující požadavky:

1) musí být přijata ve formě zákona (zásada zákonnosti)⁸;

2) musí omezovat použití odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu jen na ty případy, kdy je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, před-

cházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných (zásada legitimního cíle v obecném zájmu)⁹;

3) musí šetřit podstaty a smyslu základních práv, která omezuje, tj. práva na soukromí a práva na tajemství doručovaných zpráv (zásada spravedlivé rovnováhy)¹⁰;

4) musí stanovit povinnost orgánů státní moci dotčenou osobu informovat o provedených odposleších a záznamech jejich hovorů, a to ihned poté, co pomine situace, která by utajení ospravedlňovala (zásada informování o zásahu do základních práv a svobod)¹¹;

5) musí odposlouchávané osobě poskytovat účinnou ochranu proti svévolným zásahům státní moci do jejich práv, a to možností podat proti rozhodnutí o nařízení odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu opravný prostředek a domoci se případné satisfakce za nezákonný postup (zásada soudní ochrany)¹².

Neústavnost české právní úpravy odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu

Výše citovaná česká právní úprava, na jejímž základě lze provádět odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, nespĺňuje ústavní požadavky pro takto prováděný zásah do základních lidských práv, a to z dále uvedených důvodů.

ad 1) Úprava provedená zákonem (zásada zákonnosti):

Česká právní úprava tím, že je obsažena v trestním řádu, splňuje požadavek, aby byl zásah do základních práv a svobod proveden na základě zákona.

ad 2) Nezbytnost takového zásahu pro ochranu zájmů demokratické společnosti (zásada legitimního cíle v obecném zájmu):

Odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu mohou být nařízeny v souladu s § 88 odst. 1 trestního řádu pouze za účelem objasnění skutečností, které nasvědčují tomu, že byl spáchán „zvlášť závažný úmyslný trestný čin nebo pro jiný úmyslný trestný čin, k jehož stíhání zavazuje vyhlášená mezinárodní smlouva“.

Česká právní úprava splňuje požadavek, aby k zásahu do základních práv a svobod jednotlivců došlo jen v případě, kdy je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

ad 3) Šetření podstaty a smyslu práv a svobod, která jsou omezována (zásada spravedlivé rovnováhy):

Česká právní úprava odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu nespĺňuje vždy požadavek, aby právní úprava šetřila podstaty a smyslu základních práv a svobod, která omezuje.

Ustanovení § 88 trestního řádu umožňuje odposlech a záznam telekomunikačního provozu v případě zvlášť závažných úmyslných trestných činů – v daném případě lze akceptovat splnění podmínky nezbytnosti pro ochranu demokratického státu a důvody k omezení základních lidských práv, neboť zde

vždy hrozí horní hranice trestní sazby nejméně 8 let.¹³

Ústanovení § 88 trestního řádu však umožňuje odposlech a záznam telekomunikačního provozu i v případech jiných než zvláště závažných úmyslných trestných činů, a to těch, k jejichž stíhání zavazuje ČR mezinárodní smlouva. Mezinárodní smlouvy však z rozličných mezinárodně politických důvodů zavazují ČR ke stíhání mnohdy bagatelních trestných činů (vzato z pohledu ochrany základních práv a svobod třetích osob, nikoliv z pohledu trestnosti konkrétních jednání). V tomto případě již podstata a smysl základních lidských práv odposlouchávaných osob není českou právní úpravou šetřena. Například trestný čin nekalé soutěže podle § 149 TrZ – sazba až na jeden rok, trestný čin porušování práv k ochranné známce¹⁴ podle § 150 TrZ – sazba až dva roky a mnohé další, k jejichž stíhání je ČR zavázána, je trestným činem bagatelním, nevýznamným, avšak podle české právní úpravy lze i v těchto případech provádět odposlech a záznam telekomunikačního provozu a zasáhnout tak do ústavou zaručených práv třetích osob.

Zájem a závazek ke stíhání bagatelního trestného činu tak převažuje nad právem jednotlivce na ochranu soukromí a tajemství dopravovaných zpráv. Tato práva se tak dostávají do vzájemného nepochybně vyváženého poměru, zatímco by měla být proporcionálně vyvážená a žádnému z nich by neměla být dáвана přednost na úkor jiného. Tuto situaci by šlo vyřešit tím, že by zákon taxativně vyjmenovával trestné činy, při jejichž odhalování by bylo přípustné a ústavně konformní zasáhnout do jiných ústavních práv. Trestnost porušení práva k ochranné známce je sice potřebná, avšak pro její objasnění není nezbytné zasáhnout do ústavního práva na soukromí tak zásadním způsobem, jakým je odposlech či záznam telekomunikačního provozu.

ad 4) povinnost informovat dotčenou osobu o zásahu do jejích základních práv (zásada informování o zásahu do základních práv a svobod):

Česká právní úprava (§ 88 trestního řádu ani jiný právní předpis) **neukládá orgánům státní moci povinnost, aby dotčenou osobu o provedeném odposlechu a záznamu jejího telekomunikačního provozu informovaly a naopak zveřejnění takové informace zakazuje.** Situace je o to absurdnější, že pořízené odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu jsou součástí konkrétního trestního spisu, do něhož mohou za podmínek stanovených v § 65 trestního řádu nahlížet obviněný, poškozený, zúčastněná osoba a jejich obhájci a zmocněnci. V průběhu hlavního líčení se s nimi může seznámit široká veřejnost (v případě trestního řízení s úplatnými fotbalovými rozhodčími byly záznamy telekomunikačního provozu přehrávány v průběhu veřejného hlavního líčení). Nehledě k tomu, že je vcelku běžné, že zvukový záznam telekomunikačního provozu z trestního spisu unikne a pro-

střednictvím sdělovacích prostředků se s jeho obsahem seznámí široká veřejnost (rozhovor předsedy ODS Mirka Topolánka s tajemníkem Markem Dalíkem, rozhovor státní zástupkyně Vrchního státního zastupitelství JUDr. Ireny Zadražilové – žádný z nich nebyl obviněn, a přesto byly jejich telefonní rozhovory zveřejněny). S odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu, jakožto osobními projevy používajícími ústavní ochranu, se tak paradoxně mohou seznámit třetí osoby, ale osoba, o jejíž projev se jedná, nikoliv.

Nemůže obstát argument, že zveřejněním informace o provedených odposleších by mohlo dojít ke zmaření prováděného trestního řízení. Má-li při omezení práv a svobod být šetřeno jejich podstata a smyslu, potom je nepřijatelné, aby do těchto práv a svobod bylo zasahováno i poté, co okolnosti odůvodňující tento zásah již pominuly. Informování o provedeném odposlechu by tedy mělo být realizováno v okamžiku, kdy pominou důvody, pro které byly odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu nařízeny a maření výsledků trestního řízení již nepřipadá v úvahu.

Ve smyslu výše uvedeného rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 15. 12. 1970, sp. zn. 2 BvF 1/69, 2 BvR 629/68 a 308/69 a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská

práva ze dne 6. 9. 1978 ve věci Klass a další proti Spolkové republice Německo je zřejmé, že stávající právní úprava činí z odposlouchávaných osob „objekty“ státní moci, které se nemohou proti zásahům do své soukromé sféry jakkoliv bránit, neboť, nejsou-li osobami oprávněnými nahlížet do trestního spisu, nemají možnost se o těchto zásazích jakkoliv dovědět.

něnými nahlížet do trestního spisu, nemají možnost se o těchto zásazích jakkoliv dovědět.

ad 5) povinnost zajistit účinnou ochranu proti svévolnému zásahu státní moci (zásada soudní ochrany):

Právní úprava odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu v rozporu s požadavky demokratického právního státu neobsahuje účinnou formu ochrany jednotlivců proti svévolnému zásahu státní moci do jejich základních práv a svobod.

I když se osoba dozví, že její hovory byly odposlouchávány, **nemůže se domáhat přezkoumání zákonnosti takového postupu.** Trestní řád ani jiný právní předpis v rozporu s čl. 10 odst. 2 Listiny a čl. 13 Úmluvy neupravují procesní prostředek, který by takový přezkoumání a ochranu základních práv a svobod umožňoval.

Jak již bylo uvedeno výše, principy demokratického právního státu vyžadují, aby vnitrostátní právní úprava, na jejímž základě lze omezit základní práva a svobody, poskytovala účinnou ochranu proti svévolným zásahům státní moci a aby každý zásah do svobody jednotlivce podléhal účinné právní kontrole.

Česká právní úprava tyto požadavky nesplňuje. Odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu jsou podle § 88 nařizovány soudem a prováděny Policií České republiky. Proti

Nemůže obstát argument, že zveřejněním informace o provedených odposleších by mohlo dojít ke zmaření prováděného trestního řízení.

rozhodnutí soudce – příkazu k odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu – **neexistuje opravný prostředek. Rozhodnutí se nedoručuje, je trvale tajné – nikdo se o něm nedozví, a nepřezkoumatelné – není proti němu možná stížnost.**

V trestním řádu ani v jiném právním předpise není obsažena úprava, která by odposlouchávané osobě umožňovala kontrolu nad tím, zda ze strany státní moci při nařízení či při realizaci odposlechů nebo záznamu telekomunikačního provozu nedošlo k neoprávněnému zásahu do jejich práv či k překročení mezí daných zákonem. Dotčená osoba nemá možnost domáhat se upuštění od neoprávněných zásahů do svých práv ani domáhat se jakékoliv satisfakce.

I kdyby se dotčená osoba o odposleších dozvěděla, nemůže využít ustanovení o ochraně osobnosti dle § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, neboť ta lze uplatnit pouze v občanskoprávních vztazích. Ochrany se nelze domáhat ani podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem, neboť nárok na náhradu škody podle tohoto zákona lze podle § 8 odst. 1 uplatnit pouze tehdy, pokud by rozhodnutí soudu o nařízení odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno. Nejedná se ani o tzv. nesprávný úřední postup, neboť odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu jsou většinou prováděny na základě zákona a úřední postup tak není de iure nesprávný. Dotčená osoba je tak zcela ponechána na libovůli státní moci.

S ohledem na výše uvedené lze shrnout, že právní úprava obsažená v § 88 trestního řádu tím,

- že umožňuje provádění odposlechů i u bagatelních trestných činů,
- že nestanoví povinnost orgánů činných v trestním řízení informovat o provedených odposleších a záznamech telekomunikačního provozu osoby, kterých se tyto úkony týkají,
- že odepírá procesní prostředek, který by těmto osobám umožňoval domáhat se přezkumu zákonnosti odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu,
- že odepírá procesní prostředek vedoucí k přiznání případného zadostiučinění,

porušuje principy demokratického právního státu, ke kterým se Česká republika hlásí v čl. 1 odst. 1 Ústavy (ale i další mezinárodní závazky ČR). Ustanovení § 88 trestního řádu je proto neústavní.

Zahraniční právní úprava odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu

Pro názornost lze uvést následující **stručný přehled zahraničních právních úprav** odposlechů a záznamů telekomunikačního provozu, které na rozdíl od české právní úpravy obsažené v § 88 trestního řádu umožňují, aby se dotčená osoba dozvěděla, že byla odposlouchávaná a mohla se domáhat přezkumu zákonnosti tohoto zásahu do svých základních práv a svobod.

Slovenská právní úprava¹⁵ stanoví povinnost orgánům činným v trestním řízení, jejichž rozhodnutím se věc pravomocně skončila, aby o provedených odposleších a záznamech telekomunikačního provozu odposlouchávanou osobu, která není oprávněna nahlížet do trestního spisu, informovaly, a to ve lhůtě do tří let od pravomocného skončení trestního řízení.

Informování dotčené osoby je vyloučeno jen tehdy, pokud se vede řízení o zvlášť závažném trestném činu nebo trestném činu spáchaném organizovanou skupinou, zločineckou skupinou nebo teroristickou skupinou nebo pokud se na trestném činu podílelo více osob a ve vztahu alespoň jedné z nich nebylo trestní stíhání pravomocně skončeno anebo by poskytnutím takové informace mohl být zmařen účel trestního řízení.

Poté, co se dotčená osoba dozví, že byla odposlouchávána nebo že její telekomunikační provoz byl zaznamenáván, může se ústavní stížností k Ústavnímu soudu Slovenské republiky domáhat přezkumu, zda v souvislosti s odposloucháváním a záznamy jejího telekomunikačního provozu nedošlo k neoprávněnému zásahu do jejich ústavně zaručených práv a svobod.

Švýcarská právní úprava¹⁶ ukládá orgánům činným v trestním řízení, aby odposlouchávané osoby nejpozději před ukončením trestního řízení informovaly o důvodu, způsobu a době jejich sledování.

Od informování může být upuštěno pouze ze zákonem stanovených důvodů, a to zejména v případě možného ohrožení bezpečnosti státu či třetích osob, v případě boje s organizovaným zločinem apod.

Osoba, proti které bylo sledování směřováno a která se domnívá, že nařízené sledování bylo v rozporu se zákonem nebo zásadou přiměřenosti, má možnost do 30 dnů od sdělení informace o jejím sledování podat stížnost. Tuto stížnost jsou oprávněny podat také osoby, které odposlouchávaný přístroj spolužívaly. Sledované osoby mají současně právo nahlédnout do pořizovaných záznamů, které se jich týkají, a požadovat jejich vyřazení z trestního spisu.

Rakouská právní úprava¹⁷ stanoví, že po skončení odposlechu nebo záznamu telekomunikačního provozu musí být roz-

hodnutí, na jehož základě byl tento zásah do základních práv a svobod nařízen, doručeno jednak podezřelému a jednak majiteli odposlouchávané stanice.

Osoby, jejichž hovory byly odposlouchávány a zaznamenány, mají následně právo nahlédnout do písemných přepisů telefonních hovorů, a pokud se zaznamenané hovory netýkají účelu trestního řízení nebo nepřichází v úvahu jejich použití jako důkazu, mohou se tyto osoby domáhat jejich zničení. O tomto právu musí být dotčené osoby poučeny.

Německá právní úprava¹⁸ stanoví, že o odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu musí být vyrozuměny všechny postižené osoby, a to po jejich skončení. Vyrozumění lze odeprít pouze v případě, že hrozí zmaření účelu trestního řízení, ohrožení veřejné bezpečnosti nebo třetí osoby.

Dotčené osoby jsou oprávněny požadovat přezkoumání odůvodněnosti odposlechu a záznamu jejich telekomunikačního provozu správním soudem, požadovat náhradu způsobené škody před civilním soudem, případně se obrátit na Spolkový ústavní soud se stížností, že došlo k porušení jejich základních práv a svobod.

Závěr

S ohledem na výše uvedené právní závěry je zřejmé, že právní úprava odposlechlů a záznamů telekomunikačního provozu obsažená v § 88 trestního řádu nespĺňuje požadavky demokratického právního státu kladené na tak závažný zásah do základních práv a svobod občanů, jakým je odposlechl a záznam jejich telekomunikačního provozu.

Postupující-li orgány činné v trestním řízení podle uvedené právní úpravy, potom v mnoha případech nutně dochází k porušování základních práv a svobod odposlouchávaných jednotlivců zaručených ústavním pořádkem. Odposlechy a záznamy telekomunikačního provozu podle § 88 trestního řádu nejsou ústavně konformní. ■

JUDR. ONDŘEJ RATHOUSKÝ, ADVOKÁT
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ TOMAN, DEVÁTÝ & PARTNEŘI
SE SÍDLEM TROJANOVA 12, 120 00 PRAHA 2

Poznámky

1 Podle čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky je Česká republika „surochovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.“
2 Výkladové stanovisko Nejvyššího státního zástupce k použitelnosti magnetofonového záznamu hovoru jako důkazu v trestním řízení ze dne 13. 5. 2004.
3 Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 1. 3. 2000, sp. zn. II. ÚS 517/1999.
4 Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 24. 8. 1998 ve věci Lambert proti Francii.
5 Rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 22. 1. 2001, sp. zn. II. ÚS 502/2000.
6 Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Lambert proti Francii ze dne 24. 8. 1998.
7 Rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ve věci Malone proti Velké Británii ze dne 2. 8. 1984.
8 Článek 4 odst. 2 Listiny a článek 8 odst. 2 Úmluvy.

9 Článek 8 odst. 2 Úmluvy.
10 Článek 4 odst. 4 Listiny.
11 Rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 15. 12. 1970, sp. zn. 2 BvF 1/69, 2 BvR 629/68 a 308/69, a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 9. 1978 ve věci Klass a další proti Spolkové republice Německo.
12 Článek 13 Úmluvy, článek 10 odst. 2 Listiny, rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 2. 8. 1984 ve věci Malone proti Velké Británii, rozhodnutí Spolkového ústavního soudu ze dne 15. 12. 1970, sp. zn. 2 BvF 1/69, 2 BvR 629/68 a 308/69, a rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva ze dne 6. 9. 1978 ve věci Klass a další proti Spolkové republice Německo.
13 Podle § 41 odst. 2 trestního zákona jsou zvlášť závažnými trestnými činy trestné činy uvedené v § 62 trestního zákona a ty úmyslné trestné činy, na něž

trestní zákon stanoví trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně osm let.
14 Ke stíhání trestného činu nekalé soutěže a trestného činu porušování práv k ochranné známce Českou republikou zavazuje Pařížská úmluva na ochranu promyslového vlastnictví a její dodatky.
15 Ústavení § 114 zákona č. 301/2005 Z.z., trestný pořádek.
16 Článek 10 švýcarského federálního zákona o sledování poštovního a telekomunikačního styku (Bundesgesetz betreffend die Überwachung des Post- und Fernmeldeverkehrs) ze dne 6. 10. 2000.
17 Ústavení § 149a až § 149c rakouského trestního řádu (Strafprozeßordnung).
18 Ústavení § 100a, § 100b a § 101 německého trestního řádu (Strafprozeßordnung).

Zamyšlení nad dvěma otázkami jednoho případu

Pojmovým heslem roku 2006 v oblasti pracovního práva bezesporu zůstane problematika komplikovaného procesu přijetí nové právní úpravy zákoníku práce a ještě zapleklitější otázka jeho účinnosti a aplikace v praxi. Ještě dlouhé měsíce (či roky) si budeme lámat hlavy nad úmyslem zákonodárce pojmout konkrétní ustanovení zákoníku práce právě jím zvoleným legislativním způsobem a budeme hledat rozumná vysvětlení podporující naše „logické“ závěry v nelogickém uspořádání a pojetí nového zákoníku práce, než nám v tomto úsilí pomohou první rozhodnutí zabývající se konkrétními praktickými případy.

Rok 2006 byl v oblasti pracovního práva zajímavý také jinou událostí. Českým soudem byl poprvé v historii řešen případ tvrzeného nerovného zacházení mezi muži a ženami v rámci pracovněprávních vztahů, konkrétně v přístupu k zaměstnání a kariéernímu postupu. Poprvé se tak český soud zabýval otázkou, kdy bylo ze strany zaměstnance (zaměstnankyně) tvrzeno, že v rámci výběrového řízení na vedoucí pracovní pozici došlo k nerovnému zacházení mezi muži a ženami, v jehož důsledku nebyla se zaměstnankyní uzavřena pracovní smlouva. Vedle finančního odškodnění a omluvy v médiích požadovala žalobkyně také uzavření pracovní smlouvy na vybírané místo.

Byť okolo celé kauzy proběhla mediální vášeň plnicí po mnoho dní stránky novin i odborných časopisů, posouzení významu tohoto případu a jeho dopadu na teorii a právní praxi bude teprve předmětem dalšího vývoje. V průběhu soudního projednávání této složité právní problematiky, která se nemohla opřít o žádný podobný případ ani přístup soudů, se na stránkách zpravodajských médií nejčastěji skloňovala otázka, zda skutečně dochází v českém prostředí k diskriminaci na základě pohlaví či jiných kritérií (věk, rasa aj.), jak se toto nerovné zacházení projevuje (příp. proč se neprojevuje) a jakým způsobem se proti němu bránit.

Bokem zájmu hlavních médií se zejména v internetových diskuzích zabývajících se tímto případem kupodivu mnohem častěji bez ohledu na projevené sympatie a podporu různým stranám sporu skloňovala otázka jiná. A to zda, příp. jak, je zaměstnavatel v podnikatelské sféře právními předpisy limitován při výběru svých zaměstnanců a zda mu může být některou výkonnou či soudní složkou státní moci určeno, koho musí zaměstnat.

Druhou otázkou, o kterou se média nezajímala, ačkoli pro případy tvrzené diskriminace se jedná o záležitost významnou, je problematika výkladu a aplikace zásady obracející důkazní břemeno v diskriminačních případech na žalovaného.

Právě nad těmito dvěma otázkami, tedy problematikou práva zaměstnavatele na vytváření pracovního kolektivu a tématem výkladu a aplikace zásady civilního procesu

o obrácení důkazního břemene na žalovaného, bych se ráda na tomto místě zamyslela a uvedla zde k možné další diskuzi či využití v dalších případech několik svých poznatků a poznámek k těmto tématům.

Právo na zaměstnání vs. právo na výběr pracovního kolektivu

Bez ohledu na konkrétní aspekty zmíněného diskriminačního případu vyvstala v jeho souvislosti otázka, zda, příp. jak, jsou upravena pravidla pro výběr zaměstnanců zaměstnavatele a zda je zaměstnavatel při výběru svých zaměstnanců omezen nějakými pravidly či kvótami stanovícími počet a složení zaměstnanců. Odpověď na právě položenou otázku je možné odbýt jednoduše, a to např. tak, že zaměstnavatel je i při výběru svých zaměstnanců povinen dodržovat jednu ze základních zásad stávající i budoucí pracovněprávní úpravy, a to zásadu zákazu nerovného zacházení. Tedy, že není možné bez existence odůvodnitelných požadavků vyloučit z výběru určitou kategorii zaměstnanců (např. podle věku, pohlaví, národnosti apod.). Zákonem je zakázána i diskriminace nepřímá, což znamená, že zaměstnavatel nemůže při výběru nových pracovníků přijmout taková zdanlivě neutrální opatření, která by (opět bez existence oprávněného požadavku) ve svém důsledku znemožňovala určitě kategorii osob dosáhnout na tuto pracovní pozici a získat nabízené pracovní místo či by jinak zvýhodňovala či znevýhodňovala jednu kategorii zaměstnanců vůči druhé na základě rozlišování podle vymezených diskriminačních důvodů.

Je však právem stanovena povinnost zaměstnavatele uzavřít pracovní poměr s kandidátem, který (byť podle objektivních a měřitelných kritérií) splňuje nejlépe zaměstnavatelem zadaná kritéria? Je možné zaměstnavateli stanovit povinnosti takového uchazeče přijmout? A existuje právní regulace způsobu výběru zaměstnanců, tedy úprava povinnosti zaměstnavatelů provádět výběrová řízení na obsazení volných pozic či nemožnost přijmout na hledané místo konkrétního pracovníka bez uspořádání výběrového řízení?

Článek 26. Listiny základních práv a svobod stanoví, že každý má právo nejen na svobodnou volbu povolání, ale i právo podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost. Toto ustanovení tedy zakotvuje jak základní právo zaměstnanců na zaměstnání, tak právo zaměstnavatele „*vytvářet si k této činnosti potřebný pracovní kolektiv.*“¹ Tato práva nejsou absolutní a lze je vykonávat pouze v rozsahu daném zákonem.

Stručně řečeno, právo na zaměstnání obsahuje právo osob rozhodnout se, v jakém oboru budou činné a zda přijmou to či jiné zaměstnání. Za žádných okolností nelze toto právo

vykládat jako právo na uzavření pracovní smlouvy na určitou pozici u určitého zaměstnavatele.

Stejně tak právo zaměstnavatele na vytváření pracovního kolektivu neoprávnjuje nikoho nutit zaměstnavatele k uzavření pracovní smlouvy. Uzavření pracovní smlouvy je vždy výsledkem konsensu mezi stranami, potenciálním zaměstnavatelem a uchazečem o zaměstnání.² Obdobná zásada je pak uvedena také přímo v zákoně o zaměstnanosti, který v ustanovení § 34 stanoví, že „*Zaměstnavatel získává zaměstnance v potřebném počtu a struktuře sám nebo za pomoci úřadu práce [...]*“.

Zaměstnanci tedy nevzniká právo na to, aby s ním byla uzavřena pracovní smlouva a zaměstnavateli povinnost zaměstnat určitou osobu, a to ani na základě výsledků výběrového řízení. Naopak zaměstnavatel je oprávněn odmítnout uchazeče o zaměstnání z jakéhokoliv důvodu, který není důvodem diskriminačním (viz § 1 zákoníku práce a § 4 zákona o zaměstnanosti). Zaměstnavatel má podle mého názoru při výběru úplnou diskreci a vybírá zaměstnance podle svého nejlepšího uvážení, všech okolností a charakteristik kandidátů. Zaměstnavatel má podle mého názoru právo nevybrat si žádného z uchazečů a je oprávněn ve výběru pokračovat jakkoli dlouho či podle svého uvážení nevybrat uchazeče žádného, pracovní místo nechat neobsazené a personální situaci řešit pomocí jiných organizačních opatření.

V neposlední řadě se domnívám, že výběr zaměstnance pouze podle objektivních kritérií (jako jsou např. vzdělání, praxe, jazykové znalosti aj.) může být velmi zavádějící: první důvod spatřuji v nemožnosti spravedlivě a přesně porovnat vzdělání získané na různých školách či v různé době či praxi na nejrůznějších pozicích. Druhý důvod pak vidím v tom, že vedle měřitelných kritérií (např. bodované testy) je při výběru zaměstnance nezbytné posouzení jeho osobních a osobnostních kvalit, posouzení toho, zda bude tato konkrétní osoba vhodná na hledané místo z hlediska mezilidských a řídicích vztahů, jak zapadne do týmu ostatních zaměstnanců, ale i to, zda bude ostatními zaměstnanci přijata, respektována aj. Nemělo by docházet k tomu, že by právní regulace zasahovala do tohoto rozhodování zaměstnavatele. Zvláště, když otázka personálního složení firmy tvoří vedle potřebného know-how základ úspěchu/neúspěchu každého zaměstnavatele.

Domnívám se, že žádná právní norma zaměstnavateli nepřikazuje, koho má přijmout na volné pracovní místo. Zaměstnavatel je zcela svobodný při tvorbě svého pracovního kolektivu a je omezen pouze zákonným požadavkem, aby při výkonu tohoto práva nezasahoval do oprávněných očekávání a práv třetích osob. I v případě, že do těchto práv svým postu-

Zaměstnanci tedy nevzniká právo na to, aby s ním byla uzavřena pracovní smlouva a zaměstnavateli povinnost zaměstnat určitou osobu, a to ani na základě výsledků výběrového řízení.

pem zaměstnavatel zasáhne, nezakládá tento zásah právo třetí osoby na uzavření pracovního poměru; této osobě však zůstávají zachována jiná práva, kterých se v důsledku porušení zákonných ustanovení zaměstnavatelem může domáhat.

Stranou úvahy nad touto problematikou ponechávám pro účely tohoto článku skutečnost, že pracovníprávní předpisy stanoví zaměstnavateli povinnost monitorovat volná pracovní místa ve svém podniku a informovat o této nabídce nejen orgány státní správy, ale i určité kategorie zaměstnanců. Ovšem i v tomto případě podle mého názoru platí, že dopadem porušení těchto povinností není a nemůže být vznik práva na uzavření pracovní smlouvy.

Obrácené důkazní břemeno v pracovních diskriminačních sporech

Dalším zajímavým bodem, kterým jsme se společně s kolegy v rámci zmíněného diskriminačního případu zabývali, byla otázka výkladu a aplikace tzv. zásady obráceného důkazního břemene.

Ustanovení § 133a odst. 1 občanského soudního řádu stanoví, že „skutečnosti tvrzené o tom, že účastník byl přímo nebo nepřímo diskriminován na základě svého pohlaví, rasového nebo etnického původu, náboženství, víry, světového názoru, zdravotního postižení, věku anebo sexuální orientace, má soud ve věcech pracovních za prokázané, pokud v řízení nevyšel najevo opak.“ Toto ustanovení převrací důkazní břemeno v diskriminačních případech z žalobce na žalovaného.

Výše uvedené však podle mého názoru neplatí absolutně a toto zákonné ustanovení je možné aplikovat jen v případech, kdy strana žalující doloží faktické skutečnosti ukazující na to, že byla diskriminována.

Problematikou výkladu a aplikace ustanovení občanského soudního řádu o obrácení důkazního břemene v tzv. diskriminačních případech se již zabýval také Ústavní soud, který ve svém nálezu Pl. ÚS 37/04 stanovil, že být napadané ustanovení (§ 133a odst. 2 občanského soudního řádu) není protiústavní, musí být vykládáno ústavně konformním způsobem. K obrácení důkazního břemene na žalobce tedy nestačí pouhé tvrzení žalobce, že byl diskriminován (bylo s ním nerovně zacházeno), ale žalobce musí prokázat skutečnosti, že s ním bylo zacházeno jinak než s ostatními. Teprve poté je ustanovení § 133a občanského soudního řádu na řízení aplikovatelné³.

Z uvedeného nálezu Ústavního soudu tedy vyplývá, že žalobce nejprve musí nejen tvrdit, ale i prokázat skutečnosti odůvodňující závěr o existenci možné diskriminace; teprve poté nastává vyvratitelná právní domněnka, že žalobce byl diskriminován z tvrzeného důvodu (pohlaví, rasa apod.). Tento výklad vyplývá z příslušného ustanovení směrnice 97/80/ES, která stanoví, že pokud se určitá osoba cítí poško-

zena nedodržením zásady rovného zacházení a předloží soudu nebo jinému příslušnému orgánu skutečnosti nasvědčující tomu, že došlo k přímé nebo nepřímé diskriminaci, příslušný žalovanému prokázat, že nedošlo k porušení zásady rovného zacházení.

Praktickým dopadem výše uvedeného je pak povinnost obou stran sporu tvrdit a prokazovat svá tvrzení, přičemž úplně dojde k obrácení důkazního břemene na žalovaného a konstrukci vyvratitelné právní domněnky o tom, že bylo diskriminováno až poté, co žalobce předloží soudu skutečnosti odůvodňující, že k diskriminaci mohlo dojít.

Domnívám se, že hlavní úlohou žalovaného v diskriminačních sporech je pak na rozdíl od sporů „klasických“ tzv. pozitivní dokazování, kdy se žalovaný pouze nebrání tvrzením žalobce, ale pozitivně dokazuje, že k nerovnému zacházení nedošlo, příp. předkládá důkazy ospravedlňující nerovné zacházení (toto platí však jen v případě diskriminace nepřímé).

Pokud by tento názor, tedy nutnost, aby žalobce nejen tvrdil, ale i prokazoval, že s ním bylo nerovně zacházeno, aby mohlo dojít k obrácení důkazního břemene na žalovaného, nebyl správný, pak by jakékoliv tvrzení o diskriminaci automaticky vyvolalo přenesení negativního důkazního břemene na stranu žalovanou. To by však podle našeho názoru bylo přípustné z hlediska zásady spravedlivého procesu (čl. 36 Listiny základních práv a svobod), práva domáhat se ochrany u soudu (§ 3 občanského soudního řádu) a zákazu zneužívání práv v procesním řízení (§ 2 občanského soudního řádu), neboť unést důkazní břemeno ohledně pouhého názoru nebo nejasného pojmu je z praktického hlediska nemožné. Takový výklad § 133a občanského soudního řádu by pouze vedl k umožnění úspěchu šikanózních žalob zaměstnanců proti zaměstnavatelům. Zákonná viktimizace zaměstnavatele však nemůže být účelem obrácení důkazního břemene.

Závěr

Nejen důvod k zamyšlení se nad výše uvedenými tématy pro mne znamenal zmiňovaný případ. Bylo potěšitelným zjištěním potvrzujícím mé předcházející zkušenosti ze zastupování klientů v pracovníprávních sporech, že i v pracovníprávních sporech platí rovnost postavení obou účastníků řízení a dále, že se není potřeba obávat stále přežívajícího dogmata o tom, že zaměstnavatelé v pracovníprávních sporech nevíteží. ■

MGR. MARIE JANŠOVÁ, ADVOKÁTKA V PRAZE

Žádná právní norma
zaměstnavateli nepřikazuje,
koho má přijmout na volné
pracovní místo.

Z aktuální judikatury Nejvyššího soudu ČR

Plný text judikátu naleznete na www.epravo.cz/judikatura/ číslo (číslo každého judikátu je uvedeno u jeho nadpisu)

47801 Zúžení SJM a vypořádání

Rozhodnutím o zúžení společného jmění manželů až na věci tvořící obvyklé vybavení společné domácnosti dochází k modifikaci rozsahu společného jmění účastníků, stanoveného v § 143 obč. zák., tedy k vyloučení věcí, které by jinak tvořily předmět jejich společného jmění, až na věci tvořící obvyklé vybavení jejich společné domácnosti, ze společného jmění účastníků. Věci, které byly takto ze společného jmění manželů vyloučeny, podléhají podle § 149 odst. 4 obč. zák. vypořádání jako v případě zániku společného jmění manželů. Pokud po zániku společného jmění manželů k uvedeným věcem nenásledovalo do tří let jejich vypořádání dohodou nebo nebyl podán návrh na vypořádání rozhodnutím soudu, platí podle § 150 odst. 4 obč. zák. ohledně nemovitých věcí nevyvratitelná domněnka vzniku podílového spoluvlastnictví.

47800 Snížení výše smluvní pokuty

Při úvaze o rozsahu snížení nepřiměřeně vysoké smluvní pokuty je nutno vycházet pouze z kritérií určených ustanovením § 301 obč. zák.; žádná další kritéria nemohou být zohledněna.

47799 Překážka bránící výkonu práce

Přestal-li zaměstnavatel v rozporu s ustanovením § 35 odst. 1 písm. a) zák. práce přidělovat zaměstnanci práci (např. v souvislosti s neplatným rozvázáním pracovního poměru ze strany zaměstnavatele), ačkoliv zaměstnanec byl připraven práci konat, je zaměstnanec povinen znovu nastoupit do práce poté, co jej zaměstnavatel k tomu vyzval a vyjádřil tak ochotu zaměstnanci práci opět přidělovat.

47798 Padělání a pozměňování veřejné listiny

Protože za podstatnou změnu listiny lze považovat jen takovou změnu, která se dotkne podstaty listiny, tj. pozmění se údaje buď o skutečnostech, které veřejná listina osvědčuje, nebo o orgánu, který ji vydal, nelze mít za to, že by mechanickým odstraněním data platnosti potvrzení o odebrání, ztrátě nebo odcizení občanského průkazu byla po formální stránce naplněna skutková podstata trestného činu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 176 odst. 1 tr. zák.

47797 Náhrada škody

Jestliže jsou podmínky vzniku odpovědnosti za škodu spl-

něny, nemůže důvodem pro zamítnutí žaloby být okolnost, že i když škoda vznikla (základ nároku je dán), výše škody nebyla žalobci vyčíslena v souladu s představou soudu.

47776 Konkursní odměna

V případě, kdy se konkursní odměna určuje jen podle počtu konkursních věřitelů, je žádoucí zohlednit například úsilí vynaložené správcem konkursní podstaty při pátrání po zpeněžitelném majetku úpadce (při současném zhodnocení účelnosti takové postupu), jakož i to, zda rozsah aktivit vyvíjených v daném rozsahu správcem konkursní podstaty byl motivován tím, že úpadce porušoval povinnosti kladené na něj při zjišťování majetku konkursní podstaty zejména ustanoveními § 17 a násl. ZKV nebo tím, jak byl správce při pořizování soupisu konkursní podstaty úkolován soudem a jakou součinnost mu poskytovaly věřitelské orgány.

47749 Zneužívání informací v obchodním styku

Pojem „výhoda“ je širší než pojem „prospěch“ a zpravidla předchází vzniku „prospěchu“, avšak ne každá „výhoda“ může být využita či proměněna ve „prospěch“. Zatímco „výhoda“ bývá spíše imateriální povahy, i když to není pravidlem, pojem „prospěch“ nabývá konkrétních, zpravidla materiálních rozměrů, nezřídka vyjádřitelných v peněžní podobě. V případě zájmů, chráněných ustanovením § 128 tr. zák. z hlediska záměrů a představ pachatele mohou pojmy „výhoda“ a „prospěch“ stát jak samostatně, tak i vedle sebe.

47722 Právo na dorovnání

Rozhodne-li se menšinový akcionář podat žalobu podle ustanovení § 220k odst. 1 obch. zák., za situace, kdy výše poskytnutého vypořádání je doložena znaleckým posudkem, musí mít k dispozici informace nasvědčující tomu, že je znalecký posudek (a tedy i výše přiměřeného vypořádání), nesprávný. Na základě takových informací si potom musí učinit alespoň hrubou představu o tom, jakého vypořádání se má domáhat. Pokud následně vyjde v řízení najevo (např. na základě posudku znalce ustanoveného soudem), že žalobci náleží dorovnání v jiné výši, než požaduje, nic nebrání tomu, aby vzal žalobu částečně zpět anebo aby ji rozšířil o potřebnou částku.

47682 Právní důvod požadovaného plnění

Rozhoduje-li soud o nároku na peněžité plnění, který vychází ze skutkových tvrzení, jež umožňují posoudit nárok po právní stránce i podle jiných norem, než jak je žalobcem navrhováno, popř. dovolují-li výsledky provedeného dokazování podřadit uplatněný nárok pod jiné hmotněprávní ustanovení, než jakého se žalobce dovolává, je povinností soudu uplatňovaný nárok takto posoudit, a to bez ohledu, zda je v žalobě právní důvod požadovaného plnění uveden či nikoliv.

47660 Zastavení trestního stíhání

Zastavení trestního stíhání se týká vždy skutku, a nikoli jeho možného právního posouzení podle zvláštní části trestního zákona, v usnesení o zastavení trestního stíhání je nutno ve výrokové části uvést stíhaný skutek i označení obviněného.

47627 Stavební úpravy v bytě

Právo pronajímatele domáhat se odstranění stavebních úprav (jiných podstatných změn) v bytě provedených bez jeho souhlasu nepodléhá promlčení, jde o výkon vlastnického práva, které nepodléhá promlčení.

47605 Rozhodnutí spoluvlastníků

Rozhodnutí původních spoluvlastníků o hospodaření se společnou věcí, která nebyla realizována ke dni zániku původního spoluvlastnického vztahu nahrazeného vlastnictvím jednotek podle zákona o vlastnictví bytů, ztrácí k tomuto dni účinnost (nedohodnou-li se účastníci jinak); chtěli-li vlastníci jednotek dosáhnout cíle sledovaného těmito rozhodnutími, musí postupem stanoveným uvedeným zákonem přijmout rozhodnutí nová.

47582 Náhrada škody

Pro aplikaci ustanovení § 427 odst. 2 obč. zák. není významné to, jak své zařízení provozovatel zpravidla užívá či k čemu má podle jeho představ sloužit, rozhodující je způsob jeho faktického využití v době škodné události, tedy to, zda škoda byla vyvolána zvláštní povahou jeho provozu, projevující se pohybem, zvýšenou rychlostí, technickými nároky na ovládání apod., tj. faktory, s nimiž zákon spojuje zvýšené riziko vzniku škod pro přepravované osoby či okolí.

47417 Výpověď zaměstnanci

Dává-li zaměstnavatel zaměstnanci výpověď, musí prokázat naplnění tohoto výpovědního důvodu, a to i v případě, že se jedná o náboženskou společnost či církev. Požadavky, které jsou nezbytnou podmínkou pro řádný výkon práce, mohou vyplývat z pracovní smlouvy, organizačního řádu vnitropodnikové směrnice, popř. z pracovních příkazů vedoucího zaměstnance, nebo může jít o požadavky, které jsou pro výkon určité práce všeobecně známé. Požadavky ve smyslu ustanovení § 46 odst. 1 písm. e) zák. práce, jimiž se rozumějí jiné skutečnosti, než které vyplývají z předpokladů ve smyslu téhož ustanovení, se mohou podle druhu vykonávané práce týkat nejen kupř. zvláštních odborných znalostí, morálních kvalit zaměstnance, ale i jeho řídicích a organizačních schopností.

47416 Vypořádání SJM a konkursní podstata

Má-li být sporem o vypořádání společného jmění manželů teprve definitivně vymezen rozsah majetku konkursní podstaty, nemůže být způsob vypořádání založen na úsudku, že takový majetek konkursní podstatu z větší části tvoří.

47415 Umístění podpisu na listině

Princip, že text psaný pod podpisem nereprezentuje relevantní projev vůle osoby, která se podepsala, se vztahuje bezvýjimečně pouze k některým úkonům – typicky k závěti. Ohledně jiných soukromých listin nevládnou požadavky tak rigorózní, neboť je třeba dát přednost vážně míněnému a obsahově nezávadnému projevu vůle před bezúčelnými formalitami.

47414 Splatnost ceny díla

Primárně je pro posouzení okamžiku splatnosti ceny díla rozhodující ujednání smluvních stran ve smlouvě o dílo. Autonomie vůle stran není v zásadě zákonem omezena, pokud nebudeme uvažovat obecné požadavky souladu jednání smluvních stran s dobrými mravy a zásadami poctivého obchodního styku. Ve smlouvách o dílo, zejména v těch případech, kdy se jedná o složitější díla, jejichž zhotovení vyžaduje delší časové období, jsou proto obvyklá ujednání o postupném placení ceny za dílo, např. v závislosti na dokončování jednotlivých etap díla, popř. provádění určitých prací.

47408 Smlouva mezi ovládanou a ovládající osobou

Je možné, aby jednou ustanovený znalec, aniž by proběhlo nové řízení podle § 59 odst. 3 obč. zák., zpracoval posudek na převod druhově shodných aktiv z majetku téže společnosti, zrodil-li se záměr takového převodu teprve poté, co byl znalec jmenován.

47373 Rozvázání pracovního poměru

Rozvázal-li pracovní poměr mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem někdo, kdo nebyl účastníkem tohoto právního vztahu, může se zaměstnanec žalobou podle ustanovení § 80 písm. c) o.s.ř. domáhat, aby bylo určeno, že toto rozvázání pracovního poměru je neplatné, má-li na takovém určení naléhavý právní zájem. Podání této žaloby není omezeno žádnou lhůtou. Není-li taková žaloba podána, lze se otázkou platnosti rozvazovacího úkonu – na rozdíl od případu, kdy ve lhůtě uvedené v ustanovení § 64 zák. práce nebyla uplatněna u soudu neplatnost rozvázání pracovního poměru provedeného některým z jeho účastníků – zabývat jako otázkou předběžnou např. ve sporu mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem o náhradu mzdy nebo o určení trvání pracovního poměru.

47340 Přerušování soudního řízení a dědické řízení

Výjimku ze zásady přerušit řízení do okamžiku, než bude řízení o dědictví pravomocně skončeno, soudní praxe připouští zejména v případech, kdy existuje pouze jediný dědic (a je tedy zřejmé, kdo a v jakém rozsahu vstoupí do procesních práv a povinností zůstavitele) nebo je-li tu nebezpečí z prodlení. Tuto výjimku tak nelze opodstatnit pouze skutečností, že samotné řízení trvá již velmi dlouhou dobu a jeho pokračování je „možné a účelné.“

47147 Ochrana proti hluku

Domáhá-li se žalobce jako vlastník nemovitosti ochrany proti hluku, je třeba žalobní návrh formulovat tak, že žalovaný je povinen zdržet se obtěžování žalobce hlukem z (v žalobě uvedeného) pozemku žalovaného (případně i z jiné věci patřící žalovanému), pronikajícím na (v žalobě uvedené) nemovitost žalobce. Jestliže soud zjistí, že dochází k obtěžování nad míru přiměřenou poměrům (případně, že jde o vážné ohrožení výkonu jeho práva), žalobě vyhoví; v odůvodnění rozsudku vyloží míru obtěžování, která je v dané věci přiměřená poměrům, a míru obtěžování v dané věci zjištěnou.

47146 Odpovědnost za škodu na vnesených věcech

Objektivní odpovědnost za škodu na věcech vnesených podle § 433 odst. 1 obč. zák. se odvíjí od existence závazkového vztahu mezi provozovatelem ubytovacích služeb a osobou, která je využívá a která zpravidla při svém přechodném ubytování v prostorách ubytovatele potřebuje umístit a zároveň i zabezpečit své osobní věci, jsou-li tzv. vneseny. Tato osoba, jež musí být jak z povahy věci, tak podle znění § 433 odst. 1 obč. zák., bezpodmínečně osobou fyzickou, nemusí být vždy nutně vlastníkem věci, která je předmětem občanskoprávní ochrany (např. proto, že ji držela na základě ujednání s vlastníkem, jemuž také v rámci jejich právního vztahu za poškození věci odpovídá), a proto zákon připouští, aby, ačkoliv se v důsledku poškození, zničení či ztráty věci majetkový stav této osoby nesnížil, byla – právě vzhledem ke vztahu závazkovému, jehož byla účastníkem – považována za poškozeného v právním vztahu založeném na objektivní odpovědnosti provozovatele uvedených služeb za škodu.

47145 Odporovatelnost právním úkonům

Souhlas soudu dle § 179 o.s.ř. s již učiněným právním úkonem za nezletilého, jenž se vyžaduje k jeho platnosti, sám o sobě nepostačuje k závěru, že soudem takto schváleným právním úkonem nedošlo rovněž ke zkrácení věřitele, nebo že byla naplněna podmínka „náležité pečlivosti“ ve smyslu ustanovení § 42a odst. 2 obč. zák.

47144 Odkup akcií podle zákona o investičních společnostech a investičních fondech

Odkup akcií ve smyslu § 35i zákona č. 248/1992 Sb. o investičních společnostech a investičních fondech je jednorázový proces, který končí ve lhůtě stanovené zákonem.

47143 Neúčinnost odporovaného úkonu dlužníka

Byla-li neúčinnost odporovaného úkonu dlužníka vyslovena (podle § 42a obč. zák.) v době, kdy již byl prohlášen konkurs na majetek dlužníka, stává se majetek, který dohodou ušel z dlužníkovy (úpadcovy) majetku, součástí konkursní podstaty úpadce. Tento účinek nastane i tehdy, pokud úpadcův věřitel (jako osoba, která odporovou žalobu podala) svou

Spa Hotel Čajkovskij
Karlova 44, 360 01 Karlovy Vary, Czech Republic
Tel.: +420 353 237 520, fax: +420 353 237 521
Email: info@cajkovskij.com
www.cajkovskij.com

Čajkovskij

Karlovy Vary
Czech Republic

Představujeme Vám nově zrekonstruovaný Spa hotel ČAJKOVSKIJ****, který najdete v těsné blízkosti ruského kostela nedaleko kolonád s léčivými prameny. Svým hostům nabízí komfortní ubytování ve 3 jednolůžkových, 28 dvoulůžkových, 6 apartmá a v jednom studiu. Lázeňským hostům je k dispozici vedle klasických procedur i 11-ti metrový krytý bazén s protiproudem. V nabídce naší stylově zařízené restaurace najdete jak dietní pokrmy tak i speciality mezinárodní kuchyně. Přijďte a dovolte našemu týmu profesionálů, aby Vás přesvědčil, o kvalitě našich služeb.

Lázeňský hotel ČAJKOVSKIJ**** - symfonie Vašeho odpočinku.

We are introducing you our newly reconstructed Spa hotel ČAJKOVSKIJ**** located directly in the neighborhood of the Russian church near to the Collonade with treating mineral springs. The hotel offers its guests comfortable accommodation in three single rooms, twenty-eight double rooms, six suites and one apartment. The spa guests are offered besides the classical treatments also a 11 meter-long indoor swimming pool with back-flow. In the menu of our stylish restaurant you can find diet dishes as well as specialities of international cuisine. Come and let our professional personnel convince you of quality of our service.

Spa hotel ČAJKOVSKIJ**** - symphony of your relaxation.

ASOCIACE HOTELŮ
A RESTAURACÍ
ČESKÉ REPUBLIKY

CZECH ASSOCIATION
OF THE HOTELS
AND RESTAURANTS

**Hotely OREA HOTELS
EXCLUSIVE**

OREA Hotel ANGLICKÝ DVŮR****

Mariánské Lázně

OREA Hotel BOHEMIA****

Mariánské Lázně

OREA Hotel CONCERTINO****

Jindřichův Hradec

OREA Hotel DVORÁK****

České Budějovice

OREA Hotel DVORÁK****

Český Krumlov

OREA Hotel DVORÁK****

Tábor

OREA Hotel EXCELSIOR****

Mariánské Lázně

OREA Hotel LÁZNĚ****

Tábor

OREA Hotel MONTY****

Mariánské Lázně

OREA Hotel PALACE ZVON****

Mariánské Lázně

OREA Hotel PYRAMIDA****

Prága

OREA Hotel VORONĚŽ I****

Brno

Restaurační komplex MORAVSKÁ

CHALUPA

Brno

Restaurační komplex POŠTOVNÍ DVŮR

Karlovy Vary

**Hotely OREA HOTELS
CLASSIC**

OREA Hotel ARNIKA***

Špindlerův Mlýn

OREA Hotel BÍLÝ HOŘEC***

Harrachov

OREA Hotel CLUB***

Bratislava – SR

OREA Hotel COLORADO GRAND***

Zvolče nad Pernštejnem

OREA Hotel 9 SKAL***

Milovy

OREA Hotel FONTÁNA I***

Luháčovice

OREA Hotel FONTÁNA II***

Luháčovice

OREA Hotel GRAND***

Jindřichův Hradec

OREA Hotel HORAL***

Špindlerův Mlýn

OREA Wellness Hotel HORIZONT***

Železná Ruda

OREA Hotel IRIS***

Pavlov

OREA Hotel SANTON***

Brno

OREA Hotel SKLÁŘ***

Harrachov

OREA Hotel ŠPIČÁK**

Železná Ruda

OREA Hotel VORONĚŽ 2***

Brno

OREA Apartmány ELISABETH***

Třeboň

OREA Apartmány Nový Svět***

Třeboň

MILOVSKÁ RESTAURACE

Milovy

Hotely TOURIST HOTELS

TOURIST Hotel CENTRAL**

Špindlerův Mlýn

TOURIST Hotel LÁZNĚ SEDMIHORKY**

Karlovice u Turnova

TOURIST Hotel POLONIA**

Mariánské Lázně

TOURIST Hotel ZÁMEK HRUBÁ SKÁLA**

Hrubá Skála

*Největší český
hotelový řetězec
– více než 30 hotelů
v ČR i SR*

OREA
HOTELS

*www.orea.cz
☎ 800 12 00 12*

vymahatelnou pohledávku do konkursu vůbec nepřihlásí (skutečnost, že takový věřitel pohledávku do konkursu přihlásil, ale přestal být konkursním věřitelem v důsledku účinného popření pravosti pohledávky, však může být důvodem pro vyloučení takto sepsaného majetku /nebyl-li dosud zpeněžen/ ze soupisu majetku konkursní podstaty).

47142 Mezitímní rozsudek

Pokud je v řízení uplatněn nárok na náhradu škody, sestávající z několika dílčích nároků, jež mají samostatný skutkový základ, podmínkou pro vydání mezitímního rozsudku v takovém případě je, aby splnění všech předpokladů odpovědnosti žalovaného bylo zjištěno ve vztahu ke každému jednotlivému nároku, byť jsou uplatněny v jednom řízení; v opačném případě nelze o žalobě jako celku ani formou mezitímního rozsudku rozhodnout.

47141 Důkaz listinou

Popírá-li účastník občanského soudního řízení pravdivost obsahu výpovědi učiněné do protokolu v jiném řízení, nemůže soud založit skutkový závěr pouze na tomto listinném důkazu, aniž by k objasnění sporných skutečností provedl důkaz výslechem této osoby jako svědka podle ustanovení § 126 o.s.ř.

47050 Vyoštění

Trest vyoštění představuje závažný zásah do svobody pohybu a pobytu garantované v čl. 14 Listiny základních práv a svobod, který může být zvláště citelný u osob, jež sice nejsou občany České republiky ani zde nemají postavení uprchlíka, ale jsou určitým způsobem vázány k území České republiky, kde prožily převážnou část svého života.

47049 Vklad práva do katastru nemovitostí

Den právní moci rozhodnutí o povolení vkladu nemusí být (i když zpravidla je) totožný se dnem provedení zápisu vkladu podle tohoto rozhodnutí.

47048 Nedbalostní zavinění

I nedbalostní zavinění musí zahrnovat všechny znaky objektivní stránky trestného činu, tedy i příčinnou souvislost mezi jednáním a následkem, z čehož plyne, že si obviněný alespoň měl a mohl představit, že se příčinný vztah může takto rozvinout. Avšak jen pro pachatele zcela nepředstavitelný příčinný průběh není v zavinění obsažen a pouze tehdy pachatel neodpovídá za vzniklý následek.

47038 Plat státních zaměstnanců

Nelze ztotožňovat zaměstnance státu, kteří konají na ministerstvech a jiných správních úřadech práci v pracovním poměru nebo jiném pracovněprávním vztahu, se státními zaměstnanci, kteří budou na ministerstvech a jiných správních úřadech vykonávat státní službu ve služebním poměru.

46913 Výpověď z nájmu bytu

Účinky jednou dané (doručené) výpovědi nemohou být následným uzavřením manželství zvráceny, naopak manžel nájemce vstupuje do nájemního poměru v tom stavu, v jakém tento poměr existuje v okamžiku uzavření manželství, nemůže nabýt více práv, než má dosavadní výlučný nájemce, a proto i on musí přijmout fakt, že právo společného nájmu, jehož nositelem se vedle dosavadního nájemce stal, je „zatíženo“ danou výpovědí.

46912 Užívání společné věci a bezdůvodné obohacení

Spoluvlastník, který společnou nemovitost užívá nad rámec svého spoluvlastnického podílu, nemusí ostatním spoluvlastníkům poskytovat peněžitou náhradu (ekonomickou protihodnotu užívání) pouze tehdy, prokáže-li existenci smlouvy o bezúplatném užívání společné nemovitosti. Neprokáže-li, že je oprávněn společnou nemovitost užívat nad rámec svého spoluvlastnického podílu bezúplatně, vzniká mu bezdůvodné obohacení, za které musí ostatním spoluvlastníkům poskytnout peněžitou náhradu jako ekonomickou protihodnotu toho, co nemůže být vráceno.

46911 Skutkový omyl

Osobou přistizenou při trestném činu může být jen osoba přistizena v okamžiku provádění trestného činu. Takovouto osobou tedy nemůže být ten, kdo zatím jedná jen ve formě přípravy k trestnému činu.

46897 Rozhodování věci v civilním a správním soudnictví

Pro určení toho, zda se určitá věc bude projednávat a rozhodovat v civilním nebo ve správním soudnictví, je rozhodující soukromoprávní nebo veřejnoprávní povaha zásahu do vlastnického práva, nikoliv však právní povaha vlastnického práva samotného.

46830 Promlčení při bezdůvodném obohacení v obchodních vztazích

Vzhledem k tomu, že obchodní zákoník je v poměru k občanskému zákoníku předpisem zvláštním (to platí i pro § 397 obch. zák. v poměru k § 107 obč. zák.), použije se při řešení otázky promlčení práva na vydání plnění z bezdůvodného obohacení, jež bylo získáno na základě vztahu, který svým pojetím odpovídá § 261 odst. 1 obch. zák., právní úprava obsažená v obchodním zákoníku.

46829 Poškození cizích práv

Podávání lživých informací policii sice může za splnění dalších podmínek zakládat trestní postih pachatele takového jednání například pro trestné činy krivého obvinění podle § 174 tr. zák., krivé výpovědi a nepravdivého znaleckého posudku podle § 175 tr. zák., ve speciálních případech pak rovněž trestných činů krivého tlumočení podle § 175a tr.

zák., případně padělání a vystavování nepravdivých lékařských zpráv, posudků a nálezů podle § 175b tr. zák., avšak ze samotné sankcionovatelnosti tohoto jednání nelze mechanicky dovozovat právo Policie České republiky na to, aby jí byly poskytovány výhradně pravdivé informace, když právě prověřování pravdivosti poskytnutých informací patří mezi náplň její činnosti.

46826 Popření pohledávky dlužníkem, nebo vyrovnávacím správcem

Pro zjištění, zda, případně v jaké části, byla pohledávka dlužníkem nebo vyrovnacím správcem popřena, jakož i pro posouzení podmíněnosti pohledávky, případně její části, je určující nikoliv odůvodnění usnesení, kterým soud vyrovnání potvrdil, ale obsah protokolu o vyrovnacím jednání.

46790 Nájemné

Svědčí-li dosavadnímu nájemci nájemní poměr na dobu neurčitou, neexistuje žádný rozumný důvod pro to, aby se – pouze v důsledku výměny bytů – tento nájemní poměr změnil ve vztahu k „novému“ nájemci na nájemní poměr na dobu určitou. Tento závěr lze vztáhnout i na výši nájemného.

46757 Materiální vykonatelnost titulu

Oprávněný splní povinnost připojit stejnopis rozhodnutí vydaného v blokovém řízení tím, že předloží tu část bloku na pokutu na místě nezaplacenou, která obsahuje povinným podepsané prohlášení, že byl poučen o způsobu zaplacení pokuty, o lhůtě její splatnosti a o následcích nezaplacení pokuty, a doloží typ užitého pokutového bloku.

46548 Vyrozumívání v konkursním řízení

Skutečnost, že konkursní soud účastníky konkursního řízení nevyrozumí předem o způsobu vyrozumívání ve smyslu § 66c zákona o konkursu a vyrovnání není vadou řízení, která by doručení uskutečněná podle § 66c zákona o konkursu a vyrovnání činila neúčinnými.

46546 Vada podání a nezpůsobilost být účastníkem řízení

Vadu podání (žaloby) v označení účastníka řízení je třeba vždy a důsledně odlišovat od nezpůsobilosti být účastníkem řízení. Nemá-li žalobcem bezvadně označený účastník způsobilost být účastníkem řízení, jde o nedostatek podmínky řízení a nikoliv o vadu podání. Vzhledem k tomu, že soud v případě neodstranitelného nedostatku podmínky řízení nemůže v řízení pokračovat a je povinen řízení zastavit, nemůže do takto vadně zahájeného řízení přistoupit další účastník (§ 92 odst. 1 o.s.ř.) a nemůže ani dojít k záměně účastníka (§ 92 odst. 2 o.s.ř.).

46545 Povinnost advokáta

Jednou z povinností advokáta je postupovat tak, aby byly oprávněné zájmy klienta řádným způsobem chráněny a pro-

sazovány, k čemuž je advokát povinen využívat důsledně všechny zákonné prostředky, které mohou sloužit zájmům klienta v právní záležitosti, jež je předmětem smlouvy mezi advokátem a klientem o poskytnutí právní služby, tj. jak prostředky procesněprávní povahy, tak povahy hmotněprávní, pokud není výslovně sjednáno, že se smlouva mezi advokátem a klientem vztahuje pouze na některé konkrétně vymezené úkony, nebo je tato povinnost vyloučena pozdějším výslovným pokynem klienta.

46544 Pochybení advokáta a náhrada škody

Předpokladem vzniku nároku na náhradu škody je zjištění, že nebyl pochybení advokáta, pak by k uspokojení pohledávky mandanta jeho dlužníky došlo, tedy že toto pochybení je hlavní a rozhodující příčinou vzniklé majetkové újmy. Je proto třeba zodpovědět otázku, zda by v případě, že by advokát své povinnosti při výkonu advokacie neporušil, skutečně došlo k rozmnožení majetkových hodnot mandanta v rozsahu požadované náhrady a zda by jeho nárok vůči jeho věřitelům při pravidelném běhu okolností bylo možno vymoci, a to zejména vzhledem k osobním a majetkovým poměrům dlužníků, a zda by tedy k jeho uspokojení vůbec mohlo dojít.

46543 Obnova řízení

Je vyloučeno, aby v řízení o povolení obnovy soud přerušil řízení a vyčkal vydání rozhodnutí (o předběžné otázce), jež by bylo důvodem obnovy.

46542 Nepřiměřený úrok

Nepřiměřeným úrokem je zpravidla úrok sjednaný ve výši, která podstatně přesahuje úrokovou míru v době jeho sjednání obvyklou, stanovenou zejména s přihlédnutím k nejvyšším úrokovým sazbám uplatňovaným bankami při poskytování úvěrů nebo půjček. I když lze připustit, že půjčky na základě smluv uzavíraných mezi fyzickými osobami, zejména v případě, kdy je dlužníkem osoba nacházející se v obtížné finanční situaci, mají pro věřitele na rozdíl od půjček či úvěrů poskytovaných peněžními ústavy výrazně vyšší míru rizikovitosti, a proto – v závislosti na okolnostech konkrétního případu – nemusí být nepřiměřený ani úrok, který je dvojnásobkem či trojnásobkem úrokové míry peněžních ústavů, nelze tolerovat extrémní případy, kdy úrok přesahuje obvyklou míru zcela neadekvátním způsobem.

46541 Nakládání s majetkem v exekučním řízení

Zákaz nakládání s majetkem podle § 44 odst. 7 zákona č. 120/2001 Sb. se vztahuje i na majetek, nabytý povinným až po doručení usnesení o nařízení exekuce.

46524 Mezitímní rozsudek

Mezitímní rozsudek lze vydat pouze tehdy, shledal-li soud alespoň částečnou důvodnost nároku (jen tehdy je rozhodnutí pouze o základu, aniž by soud zatím musel zkoumat jeho výši, praktické a hospodárné); oproti tomu tam, kde základ

nároku opodstatněn není, je třeba vydat konečné rozhodnutí a žalobu zamítnout, neboť výrok, že základ nároku není dán, nemůže splnit účel sledovaný úpravou mezitímního rozsudku.

46512 Hospodaření se společnou věcí

Vzhledem k tomu, že platná právní úprava je založena v případě rovnosti hlasů (rovnosti podílů) nebo nedosažení dohody o hospodaření se společnou věcí na ingerenci soudu, pak právní úkon učiněný jedním z rovnodílných podílových spoluvlastníků bez předchozího rozhodnutí soudu ve smyslu § 139 odst. 2 věty druhé obč. zák. je absolutně neplatný (§ 39 obč. zák.).

46311 Náklady na opravu pláště domu

Náklady na opravu pláště domu (střechy a fasády) jsou vynaloženy na ty části domu, které ve své reálné nedělitelnosti slouží všem osobám užívajícím dům. Stavba domu představuje funkční celek, který slouží v zásadě stejnou měrou všem osobám, které jej užívají. Tak např. střecha slouží i bytům v přízemí domu, přestože k nim bezprostředně nepřiléhá. Stejně tak základy domu či část zdi v přízemí slouží i bytům ve vyšších poschodích. Obdobně nelze členit ani povrch (fasádu) domu. Proto není důvodu, aby se osoby, užívající část domu na základě věcného břemene založeného ustanovením § 28d zákona č. 42/1992 Sb., podílely na nákladech uvedeného druhu v jiném poměru, než je poměr ploch v domě užívaných výlučně jednotlivými uživateli (jejich skupinami), nepočítaje v to prostory a stavební prvky, které slouží jim všem.

46310 Určitost a srozumitelnost právního úkonu a katastr nemovitostí

Jestliže je v kupní smlouvě budova označena číslem popisným (i orientačním), uvedením parcelního čísla pozemku, na němž je postavena, uvedením názvu obce i katastrálního území, odkazem na list vlastnictví, na němž je zapsána, a dále přesnou adresou, obsahující v sobě i označení části obce, pak je požadavek určitosti a srozumitelnosti právního úkonu splněn.

46309 Státní zaměstnanci a zaměstnanci státu

Nelze ztotožňovat zaměstnance státu, kteří konají (a po účinnosti služebního zákona nadále budou konat) na ministerstvech a jiných správních úřadech práci v pracovním poměru nebo jiném pracovněprávním vztahu, se státními zaměstnanci, kteří budou (poté, co služební zákon nabude účinnosti) na ministerstvech a jiných správních úřadech vykonávat státní službu ve služebním poměru, neboť konají (budou konat) zcela odlišné práce a v naprosto jiném právním vztahu.

46308 Odměna člena statutárního orgánu

Valná hromada nemusí určit přímo vyšší úplaty za výkon

funkce člena statutárního orgánu, ale postačí, když stanoví pravidla pro jejich určení.

46199 Zásah do osobnostních práv fyzické osoby

Výpověď účastníka (svědka apod.) v řízení (ať občansko-právním či trestním), je posuzována jako výkon stanovené povinnosti, resp. práva. Pokud při ní dojde k zásahu do osobnostních práv druhé fyzické osoby, není toto hodnoceno jako zásah neoprávněný, s výjimkou případů, kdy se ten, kdo výpověď před soudem činí, dopustí případného excesu.

46198 Smluvní pokuta

Na nepřiměřenost smluvní pokuty nelze usuzovat z její celkové výše, je-li důsledkem dlouhodobého prodlení a s tím spojeným navyšováním o jinak přiměřenou „denní sazbu“ smluvní pokuty.

46197 Právo na projednání věci bez zbytečných průtahů

Úvahy obecných soudů o trestu v souvislosti s dobou uplynulou od spáchání činů, resp. s ohledem na délku trestního řízení, musejí být strukturovány do tří rovin. Jednak je to rovina úvah opírajících se o trestněprávní předpisy, dále test proporcionality plynoucí z imperativu právního státu a v něm chápané osobní svobody (rovina ústavní) a nakonec promítnutí délky řízení do případně ukládaného trestu (rovina Úmluvy a mezinárodněprávní odpovědnosti).

46196 Porušení povinnosti v řízení o konkurzu

Soud zásadně není oprávněn učinit změnu odborných zjištění znalce, ať již explicitně či skrytě, tj. pokud by při svých právních závěrech vycházel z odlišného odborného zjištění, než ke kterým dospěl znalec.

46195 Ochrana osobnosti

Žaloba postižené fyzické osoby, která se domáhá morálního zadostiučinění, musí vždy znít na určitou formu tohoto zadostiučinění. Pokud soud shledá, že navržená forma morálního zadostiučinění není přiměřená, a tím z hlediska ustanovení § 13 o.z. postačující a účinná, pak jestliže není žaloba odpovídajícím způsobem upravena, je na soudu žalobu na přiznání navržené formy morálního zadostiučinění zamítnout. Soud při úvaze o přiměřenosti navrhované morální satisfakce musí především vyjít jak z celkové povahy, tak i z jednotlivých okolností konkrétního případu (musí přihlídnout např. k intenzitě, povaze a způsobu neoprávněného zásahu, k charakteru a rozsahu zasažené hodnoty osobnosti, k trvání i šíři ohlasu vzniklé nemajetkové újmy pro postavení a uplatnění postižené fyzické osoby ve společnosti apod.). ■

euroShell Card

mezinárodní palivová karta
pro firmy i živnostníky

Tankujte více, platíte méně.

- **0% poplatek** za nákup PHM u Shell v ČR i zahraničí *
- možnost **množstevních slev**
- vydání i vedení karet **ZDARMA**
- **přehledné vyúčtování**

Více informací naleznete na www.euroshell.cz

* platí pro vozidla do 3,5 t

Made to move

**Havel &
Holásek**
advokátní kancelář

Profil advokátní kanceláře

Česká republika je zemí s dynamicky se rozvíjejícím ekonomickým prostředím a rozsáhlým přílivem zahraničních investic. Vzhledem ke vstupu České republiky do Evropské unie a dalším celosvětovým ekonomickým a politickým změnám se podnikatelské prostředí v České republice neustále modernizuje a poskytuje prostor pro využívání nejnovějších technik podnikového řízení, prodeje, financování podnikatelské činnosti i investic.

Vstup České republiky do Evropské unie, jakož i širší provázanost se světovými trhy přináší příležitosti k rozvíjení podnikatelské činnosti na nových trzích zboží a služeb a jejího financování na mezinárodních kapitálových trzích. Na druhé straně však tento vývoj znamená zvýšení konkurence na domácích trzích a změnu právního prostředí v oblasti

řízení podniků, financování, vztahů k zákazníkům, hospodářské soutěže i veřejnoprávní regulace.

Advokátní kancelář Havel & Holásek vždy usiluje svým moderním přístupem k poskytování právních služeb o aktivní účast v procesu těchto změn. Prvořadým cílem advokátní kanceláře Havel & Holásek je porozumět podnikatelským záměrům klientů a přispět znalostmi o nejnovějším právním, obchodním a ekonomickém vývoji k využívání podnikatelských příležitostí při minimalizaci rizik plynoucích z právní regulace. Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek přitom mohou čerpat nejen ze svých zkušeností s českým právním a podnikatelským prostředím, ale i využívat možnosti spolupráce s partnerskými právními kancelářemi působícími ve všech významných evropských jurisdikcích, včetně regionu střední a východní Evropy, jakož i v Severní Americe, Asii a Austrálii.

Základní informace o advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK

Advokátní kancelář Havel & Holásek patří mezi vybrané právní firmy, které prestižní mezinárodní ratingové publikace Chambers Global, European Legal 500, IFLR 1000 a PLC Cross-Border doporučují jako přední právní firmy pro poskytování právních služeb v České republice. Kromě toho jsou společníci advokátní kanceláře Havel & Holásek těmito ratingovými publikacemi označováni za přední právní odborníky v oblastech své specializace.

Pro každého klienta a každou transakci vytváří advokátní kancelář Havel & Holásek tým právníků, sestavený tak, aby zajišťoval optimální rovnováhu mezi požadovanými a dosaženými výsledky a odměnou za právní služby účtovanou klientovi. Samozřejmostí je taková výměna informací, která zajišťuje zastupitelnost při nepřítomnosti právníka zodpovědného za vedení daného klientského případu. Při poskytování svých služeb kancelář klade vysoký důraz na důsledné dodržování zákona o advokacii a stavovských předpisů České advokátní komory, ochranu zájmů každého klienta, zachování důvěrného charakteru informací získaných v souvislosti s poskytováním právních služeb a zamezení jakéhokoli konfliktu zájmů, který by tyto priority mohl ohrozit. Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek vždy usilují o vytvoření velmi dobrých a trvalých pracovních vztahů s klienty a o poskytování služeb způsobem, který překračuje očekávání klientů.

Právní služby poskytované advokátní kanceláří Havel & Holásek pokrývají široké spektrum vzájemně propojených specializovaných oblastí, což zajišťuje komplexní a koordinované poradenství pro klienty kanceláře. Právní tým kanceláře důsledně kombinuje širokou právní a podnikatelskou odbornost partnerů kanceláře s detailní specializací jejích právníků v jednotlivých oblastech práva tak, aby při poskytování svých služeb kancelář maximálním způsobem vyšla vstříc potřebám klientů. Advokátní kancelář Havel & Holásek se vyznačuje komerčně orientovaným a aktivním přístupem k efektivnímu a úspěšnému řešení obchodních případů a trvalým úsilím o poskytování vysoce hodnotných služeb svým klientům.

Klienty kanceláře jsou významné české i zahraniční banky, investiční společnosti a fondy, obchodní a průmyslové firmy, společnosti podnikající v oblasti služeb, stavební a developerské firmy, výrobní firmy, ministerstva a jiné správní úřady, státní podniky a organizace, statutární města a kraje České republiky, jakož i významní individuální podnikatelé a investoři. Mezi klienty advokátní kanceláře Havel & Holásek patří 35 společností uváděných na seznamu 500 nejvýznamnějších světových společností Fortune 500 a více než 20 společností podle žebříčku největších českých firem Czech Top 100.

Spolupráce a strategičtí partneři

Partneři advokátní kanceláře Havel & Holásek si uvědomují, že vzhledem k rozsáhlým a rychle probíhajícím změnám v globální ekonomice a technickému rozvoji by bylo i pro velmi kvalitní českou advokátní kancelář působící bez adekvátní technické a informační podpory nadnárodní právní firmy obtížné účinně konkurovat při nejvýznamnějších transakcích realizovaných v České republice. Aby zvýšila svou konkurenceschopnost a zajistila mezinárodní charakter a standard kvality svých právních služeb, kancelář úzce spolupracuje na mezinárodních projektech s řadou předních mezinárodních a zahraničních právních firem působících ve Spojených státech amerických, Velké Británii, Kanadě, Německu, Francii, Itálii, Španělsku, Rakousku, a zemích Beneluxu bez exkluzivní spolupráce s kteroukoliv z nich.

Advokátní kancelář Havel & Holásek pravidelně poskytuje právní služby také ve Slovenské republice, a to buď přímo, nebo ve spolupráci s partnerskou slovenskou advokátní kanceláří patřící mezi přední právní firmy na slovenském trhu, v závislosti na charakteru požadovaného poradenství. Kromě toho advokátní kancelář Havel & Holásek udržuje úzké pracovní vztahy s předními právními firmami v regionu střední a východní Evropy (zejména v Polsku, Maďarsku, Rumunsku, Bulharsku, Rusku a na Ukrajině).

Advokátní kancelář Havel & Holásek rovněž dlouhodobě úzce spolupracuje s předními českými i mezinárodními společnostmi poskytujícími ekonomické, technické a ekologické poradenství. Znalosti advokátní kanceláře Havel & Holásek v oblasti českého právního a podnikatelského prostředí a spolupráce těchto poradenských společností vytváří všechny předpoklady pro to, aby advokátní kancelář Havel & Holásek mohla aktivně zajišťovat poskytování souboru komplexního poradenství, a to ve všech oblastech podnikatelské činnosti svých klientů.

Výše uvedené formy spolupráce spolu s rozsáhlými a podrobnými znalostmi českého práva a znalostí místního a regionálního podnikatelského prostředí umožňují advokátní kanceláři Havel & Holásek poskytovat komplexní právní a případně i daňové a obchodní poradenství nejvyšší kvality a rozsahu ve všech oblastech podnikatelské činnosti klienta, včetně poradenství v oblasti fúzí a akvizic, bankovních a finančních služeb, kapitálového trhu, nemovitostí, práva Evropské unie, práva mezinárodního obchodu, práva duševního vlastnictví, jakož i v oblasti běžného řízení a správy obchodních společností.

Technická, technologická a informační vybavenost kanceláře je na nejvyšší mezinárodní úrovni. Všichni právníci jsou vybaveni notebookem a mají stálý 24-hodinový přístup

k počítačové síti kanceláře, což jim umožňuje pružně a bezprostředně reagovat na potřeby klientů.

Kancelář se kromě svého úspěšného působení na pražském právním trhu výrazně profiluje také v ostatních krajích České republiky, ve kterých je schopna zajistit finančně a časově efektivní právní poradenství v úzké spolupráci s nejlepšími místními advokátními kancelářemi. V říjnu 2006 advokátní kancelář Havel & Holásek založila pobočku v Ostravě.

Právní tým

Advokátní kancelář Havel & Holásek sestavila tým velmi zkušených právníků, kteří dokáží klientům poskytovat komplexní právní služby, přičemž všichni odborní pracovníci i podpůrný personál kanceláře hovoří plynně anglicky. Právní tým advokátní kanceláře Havel & Holásek se skládá ze 42 právníků a dále řady dalších odborníků a podpůrného personálu (celkem tedy více než 80 pracovníků).

Většina společníků a advokátů advokátní kanceláře Havel & Holásek získala již během své předchozí praxe rozsáhlé zkušenosti ve špičkových britských, amerických, německých, francouzských, rakouských a domácích právních firmách, jako např. Linklaters, Freshfields, White & Case, Dewey Ballantine, Gleiss Lutz, Beiten Burkhardt, Gide Loyette Nouel a Wolf Theiss, anebo absolvovala studium na prestižních univerzitách v zahraničí. Řada právníků kanceláře dále pracovala a získávala zkušenosti v nejvýznamnějších mezinárodních právních firmách ve Velké Británii, Spojených státech, Nizozemí, Německu a Rakousku. Všichni advokáti advokátní kanceláře Havel & Holásek jsou členy České advokátní komory, dva jsou navíc členy Slovenské advokátní komory a jeden je advokátem v USA, a to ve státech New York a Illinois.

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek pracují ve specializovaných týmech zaměřujících se na jednotlivá právní odvětví. Každý tým je veden advokátem, který má v dané právní oblasti nejrozsáhlejší znalosti a zkušenosti. Konečný dohled nad kvalitou práce každého týmu pak provádí jeden nebo více společníků kanceláře tak, aby vždy byla zajištěna maximální úroveň kvality poskytovaných právních služeb klientům při zachování jednotného stylu právních dokumentů a proaktivního způsobu komunikace s klienty.

S cílem zajistit právní služby a poradenství vysoké úrovně pro nejdůležitější klientské segmenty zřídila advokátní kancelář Havel & Holásek specializované pracovní skupiny právníků.

Pro anglicky hovořící klienty je sestavena specializovaná skupina právníků koordinovaná jedním ze společníků kanceláře, který získal právní kvalifikaci ve Spojených státech a má rozsáhlé zkušenosti z nejvýznamnějších právních firem v Chicagu i v Praze. Pro německé, rakouské a švýcarské klienty je sestavena specializovaná německy hovořící skupina sedmi právníků. Advokátní kancelář Havel & Holásek zastupuje také početnou skupinu francouzských společností, kte-

rým se věnují dva specializovaní členové právního týmu hovořící plyně francouzsky i anglicky. Pro početnou skupinu japonských, korejských, tchajwanských a dalších asijských společností je zřízena specializovaná skupina pěti právníků. Členové advokátní kanceláře Havel & Holásek mají také rozsáhlé zkušenosti s poskytováním služeb španělským a ruským klientům.

Oblasti poskytování právních služeb

Znalosti a zkušenosti právníků advokátní kanceláře Havel & Holásek umožňují jejímu právnímu týmu poskytovat komplexní právní poradenství ve všech hlavních právních oblastech.

Mezi hlavní specializace právníků advokátní kanceláře Havel & Holásek náleží oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, fúzí a akvizic, právních auditů a právní due diligence, private equity/venture capital, bankovníctví a financí, kapitálových trhů, projektů PPP a projektového financování, nemovitostí a stavebnictví, investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí, zastupování v soudních sporech a rozhodcích řízeních, v oblastech konkurzů a vyrovnání, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, práva Evropské unie, práva duševního vlastnictví a nekalé soutěže, telekomunikací, internetu a informačních technologií, hospodářské soutěže, veřejných zakázek a veřejné podpory a práva životního prostředí.

Mimo tyto klíčové oblasti je advokátní kancelář Havel & Holásek připravena poskytovat právní služby a zastupovat klienty v celé řadě dalších oborů veřejného i soukromého práva, včetně trestního práva, reklamního práva, právní ochrany spotřebitele, právní úpravy v oblasti médií, sportu a zábavního průmyslu, práva v oblasti energetiky, daňového a celního práva či práva mezinárodního obchodu.

Obchodní právo, právo obchodních společností

Poradenství v oblasti korporátního práva je stěžejní součástí služeb kanceláře poskytovaných domácí i zahraniční klientele. Advokátní kancelář Havel & Holásek klientům asistuje ve všech záležitostech od volby právní formy podniku a jeho založení až po komplexní či mezinárodní transakce. Standardní právní poradenství advokátní kanceláře Havel & Holásek v této oblasti nejčastěji zahrnuje:

- zakládání nových obchodních společností;
- zápisy společností do obchodního rejstříku a získávání podnikatelských oprávnění;
- konání valných hromad a schůzí dalších orgánů obchodních společností;
- zvyšování a snižování základního kapitálu;
- plány a realizace přeměn, restrukturalizací či likvidací obchodních společností;
- problematiku společných podniků (joint ventures);
- akciové a opční programy;
- strukturování právních vztahů mezi osobami v rámci koncernu.

Zahájení podnikatelské činnosti v České republice často předpokládá sestavení plánu daňové optimalizace na české i mezinárodní úrovni; v této souvislosti poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek komplexní služby ve spolupráci s předními odborníky v oblasti daňového práva.

Fúze a akvizice

Oblast fúzí a akvizic je nejrozsáhlejší oblastí specializace advokátní kanceláře Havel & Holásek. Právníci kanceláře se v posledních letech podíleli na realizaci řady významných fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací uskutečněných na českém i slovenském trhu zejména zahraničními investory, včetně transakcí zahrnujících významné obchodní společnosti či státní podniky podnikající v oblasti bankovníctví, energetiky, stavebnictví, strojírenství, hutnického, farmaceutického, papírenského, gumárenského a potravinářského průmyslu, telekomunikací a informačních technologií, obchodu se spotřebním zbožím a cestovního ruchu.

Advokátní kancelář Havel & Holásek je schopna poskytovat právní služby v souvislosti se všemi obvyklými způsoby provádění fúzí a akvizic, zejména při sloučení, splynutí, rozdělení a jiných přeměnách obchodních společností, při prodeji jednotlivých aktiv, obchodních podílů, akcií, podniku nebo jeho části anebo nájmu podniku či jeho části. Právní služby poskytované advokátní kanceláří Havel & Holásek v souvislosti s fúzemi a akvizicemi zpravidla zahrnují:

- detailní přípravu struktury transakce;
- služby právního zástupce v souvislosti s regionálními akvizicemi;
- provedení právní due diligence;
- využití odborných znalostí o daném oboru podnikání při přípravě struktury transakce;
- přípravu a projednání transakční dokumentace;
- kontrolu dodržování relevantních právních předpisů;
- poradenství po realizaci transakce.

Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje právní služby v souvislosti s třiceti až šedesáti fúzemi a akvizicemi ročně.

Právní audity a právní due diligence

Velmi významnou oblastí právní specializace advokátní kanceláře Havel & Holásek je provádění právních auditů a právních due diligence. Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek mají rozsáhlé zkušenosti s prováděním komplexních právních auditů či due diligence pro významné české i mezinárodní strategické i finanční investory při transakcích typu spojení a rozdělení podniků, koupě movitých či nemovitých aktiv nebo pohledávek anebo financování rozsáhlých investičních akcí.

Kromě těchto standardních právních auditů a due diligence je však advokátní kancelář Havel & Holásek schopna pro své klienty provést také velmi specializovaná právní šetření zaměřená na jednotlivé právní oblasti vymezené klientem, jako je například:

- postavení a fungování managementu obchodních společností a podniků;
- bankovní a jiné finanční transakce;
- právní vztahy k nemovitostem;
- pracovní právo a lidské zdroje;
- ochrana osobních údajů;
- zadávání veřejných zakázek.

Kvalifikaci advokátní kanceláře Havel & Holásek v oblasti provádění právních auditů a due diligence umocňuje případná možnost úzké spolupráce při realizaci jednotlivých projektů s daňovými, finančními a účetními poradci, jakož i pracovníky auditu a forenzního auditu. Odborníci ze všech výše uvedených oblastí spolupracující s advokátní kanceláří Havel & Holásek jsou v případě přání klientů připraveni pracovat v týmu pod jednotným vedením, které umožňuje efektivní výměnu informací a zajištění komplexního přístupu k posuzovaným problémům.

Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje právní služby v souvislosti s patnácti až dvaceti právními due diligence ročně.

Private Equity/Venture Capital

Advokátní kancelář Havel & Holásek má rozsáhlé zkušenosti s poskytováním právního poradenství v oblasti private equity a venture capital, a to jak českým, tak i zahraničním subjektům kupujícím a prodávajícím podniky v širokém spektru oborů podnikání. Advokátní kancelář Havel & Holásek je jako jediná česká právní firma přidruženým členem České asociace rizikového kapitálu (CVCA); Jaroslav Havel je zároveň členem daňového a právního výboru této asociace. Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje právní služby v následujících oblastech:

- poradenství ohledně struktury financování transakcí;
- poradenství ohledně strategie financování;
- provedení due diligence právního stavu cílové společnosti;
- příprava a projednání prodejních a kupních smluv a smluvní dokumentace ohledně financování transakcí;
- příprava a projednání smluv s akcionáři či společníky cílové společnosti, opčních smluv a smluv o konvertibilních půjčkách;
- správa portfolia private equity / venture capital fondů;
- prodej účastí private equity / venture capital fondů či jiné formy tzv. exitů z cílové společnosti.

Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje klientům poradenství ve všech fázích uvedených transakcí. V této oblasti dále spolupracuje advokátní kancelář Havel & Holásek se společnostmi v portfoliu private equity/venture capital investorů, kterým poskytuje standardní právní poradenství v problematice zakládání obchodních společností, ochrany duševního vlastnictví, obchodních transakcí, licencí, strategických obchodních vztahů, fúzí a akvizic apod.

ČESKÁ
SPORITELNA
Jsme Vám blíž.

Member of Erste Bank Group

Být nejlepší je závazek v každé profesi.
Česká spořitelna je hlavním partnerem
projektu Právník roku 2007.

Vzájemná dlouholetá spolupráce s Českou advokátní komorou a ostatními právníckými komorami nám umožňuje vyjít vstříc všem specifickým potřebám a požadavkům právníckých profesí. Výsledkem této spolupráce je Program Profesionál pro správu firemních financí a účty úschov určené přímo Vám.

Česká spořitelna – hlavní finanční partner projektu Právník roku 2007.

S námi poznáte tu pravou **exotiku!**

Jedině Cestovní kancelář FISCHER vám nabízí:

- individuální přístup
- zájezdy šité na míru
- nejširší nabídku exotických destinací
- nejširší nabídku luxusních hotelů
- nejširší nabídku plaveb

Maledivy
Hotel Whitesands Resort ****

www.fischer.cz | infolinka 800 12 10 10

Cestovní kancelář
FISCHER
Váš specialista na moře

Bankovníctví, finance a kapitálové trhy

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek mají rozsáhlé zkušenosti v oblasti finančního práva, bankovníctví, pojišťovnictví a kapitálového trhu, včetně poradenství v souvislosti s různými formami bankovních, pojišťovacích a jiných finančních produktů. Služby advokátní kanceláře Havel & Holásek zahrnují, kromě jiného, poradenství ohledně:

- všech významných druhů úvěrů, včetně syndikovaných úvěrů;
- financování akvizic a strukturovaných financí;
- zajišťovacích produktů a záruk;
- produktů pro financování mezinárodního obchodu, včetně factoringu a forfeitingu;
- standardní dokumentace pro maloobchodní finanční produkty;
- regulatorních i provozních otázek týkajících se činnosti domácích i zahraničních bank, pojišťoven, investičních společností, penzijních fondů a dalších poskytovatelů finančních služeb;
- právních analýz úvěrových portfolií a portfolií cenných papírů;
- nevykonných aktiv, včetně vymáhání pohledávek a prodeje kompletních portfolií pochybných půjček;
- problematiky venture capital a private equity;
- úpadků poskytovatelů finančních služeb.

Kapitálové trhy

V této oblasti poskytují právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek právní služby domácím i zahraničním bankám, firmám obchodujícím s cennými papíry, fondům kolektivního investování, penzijním fondům a dalším finančním institucím ve všech aspektech jejich obchodní činnosti. Značné zkušenosti mají právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek zejména v níže uvedených otázkách:

- zajišťování evropského passportu či licence, provozování činnosti, marketingu a distribuce pro fondy kolektivního investování;
- veřejné nabízení a private placement dluhových a účastnických cenných papírů;
- nabídky převzetí a vytěsnění (squeeze-out);
- přijímání cenných papírů k obchodování na veřejných trzích;
- vytváření marketingových a distribučních struktur pro poskytování finančních služeb;
- správa aktiv;
- prepážkové deriváty a strukturované finanční produkty;
- regulace a dodržování právních předpisů Evropské unie a České republiky, včetně zastupování u regulačních orgánů a komunikace s nimi.

Advokátní kancelář Havel & Holásek patří do úzkého okruhu předních českých a mezinárodních advokátních kanceláří, jež získaly status stálého partnera Asociace pro kapitálový trh (AKAT).

Projekty

Advokátní kancelář Havel & Holásek má významné zkušenosti s projektovým financováním v České republice, zejména v oblasti dopravní infrastruktury. Máme také značné zkušenosti s projekty typu PPP (public private partnership – partnerství veřejného a soukromého sektoru). V poslední době právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek poskytovali služby zejména v následujících oblastech:

- financování výstavby silniční a dálniční infrastruktury;
- výstavba kogeneračních zdrojů tepla a elektrické energie;
- výstavba zařízení na čištění odpadních vod;
- výstavba ubytovacích kapacit a parkovacích center;
- výstavba věznic.

Vzhledem k úzkým pracovním vazbám s odborníky na mezinárodní projektové financování je advokátní kancelář Havel & Holásek schopna svým klientům poskytnout komplexní právní služby v dané oblasti bez ohledu na to, zda je klientem kanceláře veřejný sektor či účastníci projektu ze soukromého sektoru (stavební či výrobní firmy, konzultanti anebo poskytovatelé služeb), finanční instituce nebo světové či evropské rozvojové banky.

Nemovitosti a stavebnictví

Svým klientům poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek komplexní právní služby ve všech aspektech transakcí týkajících se nemovitostí. Právníci kanceláře zejména poskytují poradenské služby zahraničním investorům ohledně výstavby a pronájmů obchodních středisek v České republice i ohledně akvizic a financování obytných komplexů. Advokátní kancelář Havel & Holásek dále poskytuje právní poradenství ohledně legislativy nově přijímané v oblasti dopravy. Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek jsou aktivními členy profesních organizací v oblasti nemovitostí v České republice, jako je Asociace pro rozvoj trhu nemovitostí a Česká společnost pro stavební právo.

Služby advokátní kanceláře Havel & Holásek zahrnují zejména poradenství ohledně:

- provedení due diligence právního stavu nemovitostí;
- nákupu a prodeje nemovitostí a pronájmu bytových, kancelářských, velkoobchodních a maloobchodních a průmyslových prostor;
- složitých prodejních transakcí a zpětného pronájmu nemovitostí;
- hypoték a dalších zajišťovacích produktů;
- investičních projektů a jejich financování;
- plánování a výstavby infrastruktury pro realitní projekty;
- financování, plánování, výstavby a pronájmu nemovitostí;
- územněprávní regulace;
- řešení sporných otázek vznikajících ve výstavbě.

Toto poradenství zahrnuje dále přípravu smluvní dokumentace pro výstavbu rozsáhlých komerčních a infrastrukturních staveb nejen podle českého práva, ale i podle mezinárodních standardů FIDIC a přípravu smluvní dokumentace týkající se managementu stavebních projektů.

Investice na zelené louce a průmyslové nemovitosti

V České republice dochází k výraznému rozvoji v oblasti investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí. Mezi hlavní oblasti zaměření advokátní kanceláře Havel & Holásek patří poskytování právních služeb zejména zahraničním investorům při tzv. investicích na zelené louce (greenfield investments), a to v soukromých i veřejných průmyslových zónách. Právní poradenství zpravidla zahrnuje následující fáze v těchto projektech:

- zřízení společnosti, jež je nositelem investice;
- obstarání statutárních zástupců této společnosti;
- ověření územně právní regulace a právního stavu nemovitostí;
- akvizice pozemků a výstavba infrastruktury a výrobních závodů;
- financování investice;
- vytvoření právního rámce pro řízení společnosti a vztahy společnosti a jejich zaměstnanců a manažerů;
- příprava pracovních smluv a firemních směrnic;
- jednání ohledně kolektivní smlouvy.

Značnou část klientely advokátní kanceláře Havel & Holásek v této oblasti tvoří japonští investoři a investoři z anglosaských zemí. Pro japonskou klientelu je advokátní kancelář Havel & Holásek schopna zajistit komunikaci i v japonském jazyce. Pro klienty pocházející z anglosaských zemí byl vytvořen specializovaný tým koordinovaný americkým advokátem, který je mimo jiné jedním ze společníků kanceláře.

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek mají rozsáhlé zkušenosti s poskytováním právního poradenství v souvislosti s rozvojem a regenerací průmyslových nemovitostí (brownfield investments), a to včetně revize vlastnických vztahů, právních aspektů výstavby a rekonstrukcí a otázek životního prostředí. Advokátní kancelář Havel & Holásek rovněž poskytuje poradenství v oblasti investičních pobídek a veřejné podpory pro greenfield a brownfield projekty. Advokátní kancelář Havel & Holásek se rovněž aktivně účastní činnosti Asociace pro zahraniční investice při vládní agentuře CzechInvest, jejímž účelem je podpora zahraničních investic a rozvoje podnikání v České republice.

Zastupování v soudních sporech a rozhodčích řízeních

Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje komplexní právní služby v rámci vnitrostátní i mezinárodní arbitráže a civilního řízení. Praxe sporné agendy v advokátní kanceláři Havel & Holásek zahrnuje všechny aspekty obchodního práva od počátečního stadia sporu, v němž se analyzují fakta a zásadní právní otázky, přes plánování vedení sporu včetně procesní taktiky, po skutečné zastupování před rozhodčími či soudními orgány. Praxe sporné agendy je rovněž zaměřena na zajištění předběžných opatření, jakož i na započítání a provedení exekuce. Právníci kanceláře Havel & Holásek se

zúčastnili, kromě zastupování v občanskoprávních a obchodních sporech, také řady řízení před regulatorními orgány v oblastech bankovníctví a kapitálových trhů, hospodářské soutěže, telekomunikací, energetiky a duševního vlastnictví. Právníci kanceláře Havel & Holásek byli rovněž jmenováni rozhodci v rozhodčích řízeních, včetně řízení vedených podle pravidel ICC.

Konkurz, vyrovnání a restrukturalizace

Advokátní kancelář Havel & Holásek má významné zkušenosti s poskytováním komplexních právních služeb v oblasti konkurzního a vyrovnacího řízení, včetně poskytování právního poradenství pro konkurzní správce, asistence klientům při vymáhání pohledávek v rámci konkurzního řízení a hodnocení restrukturalizačních projektů společností blízkých stavu úpadku. Zvláštní zkušenosti pak mají právníci Havel & Holásek s poskytováním následujících služeb:

- zastupování věřitelů, dlužníků a správců konkurzní podstaty;
- poradenství při akvizicích společností a aktiv z konkurzní podstaty;
- poradenství při koupi a prodeji konkurzních pohledávek;
- poradenství při reorganizaci a restrukturalizaci společností;
- poradenství ohledně mimosoudních vyrovnání.

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek se také aktivně zapojili do přípravy nové právní úpravy v oblasti konkurzu a vyrovnání v rámci připomínkového řízení k jednotlivým návrhům autorů zákona v rámci své činnosti v Americké obchodní komoře.

Pracovní právo a právo sociálního zabezpečení

Advokátní kancelář Havel & Holásek svým klientům poskytuje komplexní právní poradenství v oblasti pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, zejména v níže uvedených oblastech:

- manažerské a pracovní smlouvy a jiné pracovněprávní dokumenty upravující vztahy mezi zaměstnavateli a zaměstnanci;
- pracovní řády a další vnitřní předpisy zaměstnavatele;
- bezpečnost a ochrana zdraví při práci;
- kompletní oblast odměňování zaměstnanců;
- zabezpečování a uplatňování principu rovných příležitostí;
- ukončování pracovních poměrů a propouštění zaměstnanců, včetně poradenství při ukončení činnosti podniku a při hromadném propouštění;
- právní audity a due diligence v oblasti pracovního práva;
- agenturní zaměstnávání včetně zajišťování licencí pro agentury práce a posuzování jednotlivých metod zaměstnávání agenturních zaměstnanců;
- zaměstnávání cizích státních příslušníků, povolení a víza;
- odpovědnost v pracovněprávních vztazích;
- pracovněprávní spory se zaměstnanci nebo manažery;

- kolektivní smlouvy a jednání s odborovými organizacemi;
- restrukturalizace společností s přihlédnutím k pracovním podmínkám zaměstnanců.

Zvláštní znalosti a zkušenosti mají právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek v oblasti právní úpravy pracovních vztahů mezi zahraničními zaměstnanci a tuzemskými zaměstnavateli a mezi tuzemskými zaměstnanci a zahraničními zaměstnavateli, včetně volby vhodného právního řádu pro úpravu těchto pracovních vztahů a související daňovou optimalizaci.

Právo Evropské unie

Advokátní kancelář Havel & Holásek má významné zkušenosti v oblasti práva Evropské unie, kde také využívá znalostí a praktických zkušeností spolupracujících právních firem z Bruselu. V rámci rozsáhlé problematiky práva Evropské unie je připravena poskytnout svým klientům právní podporu v širokém okruhu oblastí, zejména pak v níže uvedených oblastech:

- právní úprava jednotného trhu Evropské unie;
- evropská právní úprava hospodářské soutěže;
- veřejná podpora;
- právní regulace finančních služeb;
- regulace elektronických komunikací;
- právo životního prostředí;
- mezinárodní obchod a antidumping;
- ochrana spotřebitele.

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek mají zkušenosti v oblasti harmonizace českého práva s právem Evropské unie a využívají svých znalostí při přípravě a implementaci „compliance programů“ pro klienty podnikající v nejrůznějších oborech, včetně farmaceutického, potravinářského a automobilového průmyslu.

V rámci práva Evropské unie poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek také poradenství ohledně využívání finančních zdrojů z fondů Evropské unie a přípravy dokumentace související s žádostí o poskytnutí těchto zdrojů. Kromě hmotného práva je advokátní kancelář Havel & Holásek připravena poskytnout právní poradenství také při zastupování před národními soudy v otázkách evropského práva, před Evropskou komisí, Evropským soudním dvorem i Soudem prvního stupně a využívat přitom nejen zkušeností právníků pražské kanceláře, ale i zdrojů a znalostí právních firem spolupracujících s advokátní kanceláří Havel & Holásek v nejvýznamnějších státech Evropské unie, včetně partnerských právních firem majících kancelář v Bruselu.

Telekomunikace, internet a informační technologie

Specializovaná skupina právníků pro oblast duševního vlastnictví poskytuje svým klientům komplexní právní poradenství v oblastech telekomunikací a informačních technologií. V návaznosti na praxi v oblasti fúzí a akvizic poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek právní poradenství při

investicích v této oblasti zejména venture capital fondům a investičním společnostem za účelem odborného právního zajištění těchto transakcí s využitím specifických znalostí v oboru telekomunikací a informačních technologií, včetně provedení právního auditu. Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek využívají odborné znalosti z praxe v oblasti fúzí a akvizic ve spojení s poradenstvím v oblasti telekomunikací a informačních technologií, včetně forenzního auditu.

Advokátní kancelář Havel & Holásek dále poskytuje právní poradenství zejména v následujících oblastech:

- regulace elektronických komunikací;
- uzavírání obchodních smluv mezi telekomunikačními operátory;
- implementace softwaru a IT outsourcing.

Specificky v oblasti internetu poskytuje kancelář právní poradenství například v souvislosti s níže uvedenými oblastmi:

- ochrana doménových jmen;
- uzavírání smluv on-line a za využití elektronického podpisu;
- odpovědnost za obsah dokumentů;
- organizování platebního styku;
- ochrana osobních údajů.

Právníci kanceláře se také podíleli na zpracování analýz týkajících se nového regulačního rámce Evropské unie pro elektronické komunikace a budoucí právní úpravy digitálního televizního vysílání v České republice.

Duševní vlastnictví a nekalá soutěž

Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje právní poradenství v oblasti duševního vlastnictví a specializuje se zejména na následující oblasti:

- poskytování a vývoj software;
- autorské právo;
- ochranné známky;
- patenty, průmyslové vzory a další práva k nehmotným statkům;
- ochrana obchodních označení a know-how.

V oblasti registrace ochranných známek a dalších průmyslových práv poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek právní poradenství jak v řízeních před Úřadem průmyslového vlastnictví, tak před evropským Úřadem pro harmonizaci ve vnitřním trhu.

Mezi specializace kanceláře patří i právo nekalé soutěže, včetně jeho využití při ochraně před nekalosoutěžním jednáním konkurentů klientů kanceláře.

Právo hospodářské soutěže

Právníci advokátní kanceláře Havel & Holásek mají rozsáhlé zkušenosti s právem hospodářské soutěže a svým klientům poskytují komplexní právní poradenství v této oblasti, zejména se zaměřením na zajištění splnění regulačních požadavků při spojování podniků soutěžitelů na trhu v České republice a při posuzování dopadů nadnárodních fúzí

a akvizic na domácí trh. V oblasti práva hospodářské soutěže advokátní kancelář Havel & Holásek dále poskytuje právní poradenství klientům v souvislosti s monopolním či dominantním postavením na trhu České republiky při různých typech chování v hospodářské soutěži a právní poradenství při uzavírání dohod mezi soutěžiteli potenciálně omezujících hospodářskou soutěž. V této souvislosti kancelář svým klientům zajišťuje profesionální právní zastoupení při jednáních s Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže či Evropskou komisí.

Veřejné zakázky a veřejná podpora

Advokátní kancelář Havel & Holásek pravidelně zastupuje klienty v zadávacích řízeních vyhlašovaných státními orgány či

orgány místní správy a v souvislosti s nabídkami předkládanými v rámci privatizace státního majetku. Advokátní kancelář Havel & Holásek poskytuje právní poradenství v řízeních podle českého práva i v řízeních zohledňujících předpisy mezinárodních organizací, např. Evropské investiční banky. Právnickí advokátní kanceláře Havel & Holásek mají zkušenosti se zastupováním klientů v oblasti problematiky veřejné podpory a se související legislativou Evropské unie. Svým klientům poskytuje advokátní kancelář Havel & Holásek také poradenství o možnostech a uplatnění veřejné podpory a právní pomoc při jednání s Evropskou unií a státními orgány v České republice. Ve spolupráci se spolupracujícími firmami v Bruselu poskytuje kancelář klientům právní pomoc v přezkumných řízeních ve věci veřejné podpory u Evropské komise. ■

Kontakty

Pokud si přejete získat více informací o advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK nebo o právních službách, které poskytuje, můžete se kdykoliv s důvěrou obrátit na níže uvedené partnery kanceláře:

JUDr. Jaroslav Havel

Obchodní právo a právo obchodních společností, fúze, akvizice, přeměny a restrukturalizace podniků a obchodních společností, private equity/venture capital, právní audity a právní due diligence, projektové financování a projekty PPP, finanční právo, bankovníctví a pojišťovnictví, právo cenných papírů a kapitálový trh, právo v oblasti energetiky
e-mail: jaroslav.havel@havelholasek.cz

Mgr. Jan Holásek, LL.M.

Nemovitosti a stavebnictví, investice na zelené louce a průmyslové nemovitosti, projektové financování a projekty PPP, správní právo, veřejné zakázky, právo životního prostředí, právo v oblasti energetiky
e-mail: jan.holasek@havelholasek.cz

Mgr. Robert Nešpůrek, LL.M.

Právo obchodních společností, fúze a akvizice, projektové financování a projekty PPP, telekomunikace, Internet a informační technologie, právo hospodářské soutěže, duševní vlastnictví a nekalá soutěž, právo Evropské unie.
e-mail: robert.nespurek@havelholasek.cz

Mgr. Marek Vojáček

Obchodní právo a právo obchodních společností, fúze, akvizice, přeměny a restrukturalizace podniků a obchodních společností, právní audity a právní due diligence, finanční právo, bankovníctví a pojišťovnictví, právo cenných papírů a kapitálový trh, konkurz a vyrovnání, zastupování v soudních sporech a rozhodčích řízeních.
e-mail: marek.vojacek@havelholasek.cz

Mgr. Ing. Josef Otčenášek

Finanční právo, bankovníctví a pojišťovnictví, právo cenných papírů a kapitálový trh, fúze, akvizice, přeměny a restrukturalizace podniků a obchodních společností, private equity/venture capital.
e-mail: josef.otcenasek@havelholasek.cz

Michael Mullen, J.D.

Obchodní právo a právo obchodních společností, fúze, akvizice, přeměny a restrukturalizace podniků a obchodních společností, private equity/venture capital, finanční právo, investice na zelené louce a průmyslové nemovitosti.
e-mail: michael.mullen@havelholasek.cz

Mgr. Ing. Daniel Zejda

Obchodní právo a právo obchodních společností, pracovní právo a právo sociálního zabezpečení, veřejné zakázky a veřejná podpora, zastupování v soudních sporech a rozhodčích řízeních, konkurz a vyrovnání, právo v oblasti energetiky
e-mail: daniel.zejda@havelholasek.cz

Mgr. Marek Lošan

Právo nemovitostí, fúzí a akvizic, právo duševního vlastnictví, daňové právo a právo obchodních společností.
e-mail: marek.losan@havelholasek.cz

HAVEL & HOLÁSEK s.r.o.
advokátní kancelář

Týn 1049/3

110 00 Praha 1

Tel.: +420 224 895 950

Fax: +420 224 895 980

e-mail: office@havelholasek.cz

webová stránka: www.havelholasek.cz

Hlavní členové právního týmu advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK

Tým právníků advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK je složen ze sedmi partnerů (včetně jednoho amerického advokáta) a více než třiceti pěti dalších právníků. Hlavními členy týmu jsou:

Partneři

JUDr. Jaroslav Havel

Jaroslav Havel ukončil studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 1996, kde následně získal rovněž doktorský titul v oboru obchodního práva. Před založením advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK pracoval Jaroslav Havel po dobu šesti let v renomovaných českých i mezinárodních advokátních kancelářích

v Praze, mj. Glatzová & Co. či Linklaters. Jaroslav Havel poskytoval právní poradenství při významných transakcích realizovaných v České republice během posledních několika let jako např. při akvizici největšího českého výrobce papíru a celulózy, při jednom z největších konkurzních řízení, při novém prodeji a ukončení pilotního BOT projektu výstavby dálnice, při projektu elektronického mýta a při vyšetřování nejrozsáhlejších bankovních podvodů v České republice. Typické projekty vedené Jaroslavem Havlem představují poskytování právního poradenství v oblasti fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací, včetně poskytování právního poradenství při financování těchto transakcí. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jaroslav Havel zaměřuje zejména na oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací podniků a obchodních společností, private equity/venture capital, právních auditů a právní due diligence, projektového financování a projektů PPP, finančního práva, bankovníctví a pojišťovnictví, práva cenných papírů a kapitálového trhu a práva v oblasti energetiky.

Publikace PLC Cross-Border, European Legal 500 a European Legal Experts 2007 doporučují Jaroslava Havla jako předního odborníka pro oblast fúzí a akvizic, obchodního práva a práva obchodních společností, restrukturalizací, a dále pro oblast bankovníctví, financí a kapitálového trhu; v těchto oblastech Jaroslav Havel v minulosti také publikoval řadu článků v českých i mezinárodních právních časopisech. Jaroslav Havel je advokátem a členem České advokátní komory, členem Slovenské advokátní komory a členem Mezinárodní asociace advokátů.

Mgr. Jan Holásek, LL.M.

Jan Holásek ukončil studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 1997. V průběhu studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze studoval Jan Holásek také na University of Wales, College at Cardiff ve Velké Británii. V roce 1999 získal Jan Holásek titul LL.M na New York University

School of Law. Před založením advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK pracoval Jan Holásek po dobu šesti let v renomovaných českých i mezinárodních advokátních kancelářích v Praze, jako např. Kocián Šolc Balaščík a Altheimer & Gray. Jan Holásek poskytoval právní poradenství při významných projektech, jakými byly např. poradenství ohledně výstavby nového terminálu na letišti Ruzyně, výstavby nákupních center, přípravy nových právních předpisů v oblasti dopravní infrastruktury, nákupu, prodeje a pronájmu bytových, kancelářských, velkoobchodních a maloobchodních prostor, regenerace průmyslových zón, regenerace měst, koupě regionálního letiště a řady investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí (tzv. greenfield a brownfield projekty) realizovaných zahraničními investory v České republice. Typické projekty vedené Janem Holáskem představují především poradenství v oblasti rozvoje a výstavby, investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí a v oblasti veřejných zakázek a výběrových řízení. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jan Holásek zaměřuje zejména na oblasti nemovitostí a stavebnictví, investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí, projektového financování a projektů PPP, správního práva, veřejných zakázek, práva životního prostředí a práva v oblasti energetiky.

Publikace PLC Cross-Border, European Legal 500, European Legal Experts 2007 a Chambers Global 2007 doporučují Jana Holásku jako odborníka pro oblast práva nemovitostí, stavebnictví a energetiky. Jan Holásek je advokátem a členem České advokátní komory, Slovenské advokátní komory a Mezinárodní asociace advokátů.

**Mgr. Robert Nešpůrek,
LL.M.**

Robert Nešpůrek ukončil studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 1997. V roce 1998 získal Robert Nešpůrek titul LL.M. v oboru evropského obchodního práva na University of Nijmegen v Nizozemí. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL &

HOLÁSEK v roce 2001 pracoval v letech 1998 – 2001 jako právník v mezinárodní právní firmě Linklaters. V rámci své finančně právní praxe poskytoval právní poradenství významným poskytovatelům finančních služeb v souvislosti s nabídkami cenných papírů, správou aktiv, obchodováním s cennými papíry a deriváty a v souvislosti s dalšími finančními produkty. Specializace Roberta Nešpůrka dále zahrnuje poradenství při fúzích a akvizicích se zaměřením zejména na oblast IT a internetu. Robert Nešpůrek se účastnil několika projektů v oblasti projektového financování a projektů PPP a poskytoval poradenství zejména v souvislosti s projekty v dopravní infrastruktuře, včetně nového projednání a ukončení pilotního BOT projektu výstavby dálnice a dále projektu elektronického myta. V oblasti komunikací a informačních technologií poskytuje právní poradenství klientům ohledně investic v tomto sektoru, regulace elektronických komunikací a právní úpravy software. Významná oblast jeho praxe spočívá v poradenství ohledně různých aspektů práva Evropské unie, včetně problematiky soutěžního práva. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Robert Nešpůrek zaměřuje zejména na oblast práva obchodních společností, fúzí a akvizic, projektového financování a projektů PPP, práva hospodářské soutěže, práva duševního vlastnictví, nekalé soutěže, práva Evropské unie a práva informačních technologií a telekomunikací.

Publikace European Legal Experts 2007 doporučuje Roberta Nešpůrka jako odborníka pro oblast bankovníctví a financí, IT, duševního vlastnictví a telekomunikací a publikace Chambers Global 2007 jako odborníka pro oblast technologií, médií a telekomunikací. Robert Nešpůrek je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Marek Vojáček

Marek Vojáček ukončil studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 1999. V průběhu studia rovněž po dobu jednoho roku studoval a pracoval v Austrálii. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2001 pracoval v letech 1998 – 2001 jako právník

v mezinárodní právní firmě Linklaters. Kromě svých zkušeností v oblasti práva obchodních společností a obecného smluvního a obchodního práva se Marek Vojáček specializuje zejména na právo cenných papírů, právní úpravu kapitálového trhu a finančních služeb, právní úpravu pojišťovnictví, akvizice a prodeje podniků a obchodních společností. V době svého působení v Linklaters se Marek Vojáček účastnil komplexních projektů v oblasti nabízení zahraničních a tuzemských cenných papírů v České republice, dále v oblasti syndikovaných úvěrů, emisí dluhopisů a obchodování s cennými papíry a komoditními deriváty. Významnou oblastí specializace Marka Vojáčka je poskytování poradenství v oblasti regulatorních a provozních otázek spojených s činností domácích i zahraničních investičních společností a fondů. V letech 2003 – 2004 Marek Vojáček společně s kolegou Danielem Zejdou po dobu dvou let úspěšně řídil poskytování právních služeb při největším konkurzním řízení v historii České republiky. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Marek Vojáček zaměřuje zejména na oblast obchodního práva a práva obchodních společností, fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací podniků a obchodních společností, právních auditů a právní due diligence, finančního práva, bankovníctví a pojišťovnictví, práva cenných papírů a kapitálového trhu, konkurzu a vyrovnání a zastupování v soudních sporech a rozhodcích řízeních.

Publikace European Legal Experts 2007 doporučují Marka Vojáčka jako odborníka na problematiku obchodního práva, práva obchodních společností, konkurzů a restrukturalizací a publikace Chambers Global 2007 jako odborníka pro oblast konkurzů a restrukturalizací

Publikace European Legal Experts 2006 doporučuje Marka Vojáčka jako předního českého právního odborníka v oblasti obchodního práva a práva obchodních společností. Marek Vojáček je advokátem a členem České advokátní komory.

Michael Mullen, J.D.

Michael Mullen ukončil studium na University of Iowa School of Law v roce 1996. V letech 1990 – 1993 a 1995 – 1996 studoval rovněž na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2003 pracoval Michael Mullen v právní firmě Altheimer & Gray v Chicagu, Istanbulu, Bukurešti a Praze a dále v pražské pobočce právní firmy White & Case. V rámci své praxe poskytoval Michael Mullen právní poradenství zejména zahraničním investorům při akvizicích obchodních společností v České republice a zabýval se také řadou případů syndikovaných úvěrů a emisí cenných papírů na mezinárodních kapitálových trzích. Michael Mullen se dále podílel na poskytování právních služeb zahraničním průmyslovým podnikům

v souvislosti s greenfield projekty v České republice a dále na právním poradenství českým společnostem při obchodních transakcích se zahraničními partnery, zejména z anglosaských zemí. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Michael Mullen zaměřuje zejména na oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, fúzí a akvizic, finančního práva, private equity/venture capital a investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK má Michael Mullen dále na starosti klientelu z anglosaských zemí a aktivní zastoupení kanceláře v Americké obchodní komoře. Kromě rodné angličtiny hovoří plyně česky.

Publikace European Legal Experts 2007 doporučuje Michaela Mullena jako odborníka pro oblast práva nemovitostí a stavebnictví a publikace Chambers Global 2007 jako odborníka na problematiku obchodního práva, práva obchodních společností a fúzí a akvizic. Michael Mullen je advokátem a členem České advokátní komory a Mezinárodní asociace advokátů a dále členem advokátních komor států New York a Illinois.

Mgr. Ing. Daniel Zejda

Daniel Zejda ukončil studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v roce 1998 a fakulty mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze v roce 2001. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2002 pracoval Daniel Zejda v mezinárodní advokátní kanceláři Burns

Schwartz a v její nástupnické české kanceláři Brzobohatý Brož & Honsa. V posledních letech se Daniel Zejda podílel např. na poskytování poradenství v oblasti veřejných zakázek ve věci výstavby nového terminálu na letišti Ruzyně, přípravy nových právních předpisů v oblasti dopravní infrastruktury a nového projednání a následného ukončení pilotního BOT projektu výstavby dálnice či přípravě projektu zavedení elektronického mýta na dálnicích v České republice. V letech 2003 – 2004 Daniel Zejda společně s kolegou Markem Vojáčkem po dobu dvou let úspěšně řídil poskytování právních služeb při největším konkurzním řízení v historii České republiky. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Daniel Zejda zaměřuje zejména na oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení, veřejných zakázek a veřejné podpory, zastupování klientů v soudních sporech a rozhodcích řízeních, konkurzu a vyrovnání a práva v oblasti energetiky.

Publikace European Legal Experts 2007 doporučuje Daniela Zejdu jako odborníka pro oblast obchodního práva a práva obchodních společností. Daniel Zejda je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Ing. Josef Otčenášek

Josef Otčenášek ukončil studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v roce 1998 a dále studium ekonomie na Vysoké škole ekonomické v Praze v roce 1996. Od roku 1998 do svého příchodu do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2006 pracoval Josef Otčenášek v advokátní kanceláři White &

Case v Praze. Josef Otčenášek se specializuje zejména na bankovníctví, finanční právo, právo kapitálového trhu a pojišťovnictví. V rámci své finančně právní praxe se Josef Otčenášek zabývá především poskytováním právního poradenství jak domácím tak mezinárodním poskytovatelům finančních služeb a dalším klientům v souvislosti s nabídkami cenných papírů, nabídkami převzetí, přijímáním cenných papírů k obchodování na veřejných trzích, akvizičním financováním, syndikovaným financováním a obchodováním s finančními deriváty. Josef Otčenášek se dále podstatnou měrou zabývá problematikou derivátů a dalších specializovaných finančních produktů a v této oblasti zastupoval celou řadu finančních institucí (včetně významných zahraničních investičních bank), korporací, státních organizací a obcí. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Josef Otčenášek zaměřuje zejména na oblasti finančního práva, bankovníctví a pojišťovnictví, práva cenných papírů a kapitálového trhu, jakož i oblast fúzí a akvizic. V publikaci Chambers Global Guide v roce 2006 byl Josef Otčenášek označen za předního odborníka v České republice v oblasti finančního a bankovního práva. Josef Otčenášek je členem Rozkladové komise České národní banky (jakožto nástupce Komise pro cenné papíry). Josef Otčenášek je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Marek Lošan

Marek Lošan ukončil studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v roce 1997. Před svým příchodem do kanceláře HAVEL & HOLÁSEK pracoval téměř deset let v předních mezinárodních právních a poradenských firmách působících na českém trhu (PricewaterhouseCoopers, Beiten Burkhardt Mittl & Wegener a posledních více než pět let pro White & Case). Marek Lošan se ve své praxi zaměřuje zejména na oblast nemovitostí, práva obchodních společností, fúzí a akvizic, práva duševního vlastnictví a daňového práva. Marek Lošan má rozsáhlé zkušenosti s právními a finančními záležitostmi v rámci zahra-

ničních transakcí včetně problematiky řízení a správy společností, financování podniků, hospodářské soutěže a dále výstavby a financování komerčních nemovitostí. Marek Lošan zastupoval mezinárodní investory v řadě významných fúzí a akvizic realizovaných v České a Slovenské republice, prováděl právní due diligence a podílel se na jejich vedení, sjednával a vypracovával dokumentaci v souvislosti s akvizicemi a prodeji obchodních společností a podniků a jejich financováním. Marek Lošan je také odpovědný za poskytování komplexního právního poradenství německy hovořícím klientům v jejich rodném jazyce. Marek Lošan je advokátem a členem České advokátní komory.

Další hlavní členové právního týmu

JUDr. Ing. Ivan Barabáš

Ivan Barabáš absolvoval Právnickou fakultu Univerzity Karlovy v Praze v roce 2002. V roce 2000 získal též bakalářský titul v oboru podnikání a právo na Fakultě mezinárodních vztahů Vysoké školy ekonomické v Praze. V průběhu svého právnického studia absolvoval dva semestry na Universiteit Utrecht v Nizozemí

a pracoval jako právní asistent v pražské pobočce advokátní kanceláře Wolf Theiss & Partners. Po ukončení studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze pracoval Ivan ve společnosti IPB Group Holding, a.s. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se zaměřuje především na obchodní právo, právo obchodních společností a konkurzní právo.

Mgr. Martin Fučík

Martin Fučík ukončil studium Právnické fakulty Karlovy univerzity v Praze v roce 2001. Již v průběhu studií po dobu jednoho roku studoval a pracoval v USA a Austrálii. V průběhu studia práv absolvoval šest semestrů na Fakultě financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze.

Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2002 pracoval po dobu dvou let jako advokátní koncipient v pražské pobočce britské advokátní kanceláře Seddons Solicitors. Martin Fučík se zaměřuje na poskytování právního poradenství zahraničním průmyslovým klientům a developerům při jejich investicích v České republice, včetně komplexního právního poradenství při zakládání společností, nabývání a nájmu nemovi-

ností a zaměstnávání zaměstnanců v České republice. Martin Fučík se účastnil některých nejvýznamnějších transakcí realizovaných za účasti advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK, např. projektu pro veřejný sektor zaměřeného na revitalizaci „brownfields“ v České republice nebo projektu vybudování prvního „outlet“ nákupního centra v České republice. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Martin Fučík zaměřuje zejména na oblasti práva nemovitostí, obchodního práva a práva obchodních společností a pracovního práva. Martin Fučík je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Jan Hladký, LL.M.

Jan Hladký ukončil studium Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně v roce 2001, kde od roku 2002 pokračuje v doktorském studiu. V roce 2004 získal Jan Hladký titul LL.M. z oblasti práva Evropské unie na Univerzitě v Gentu. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK pracuje Jan Hladký od roku 2001.

Jan Hladký dlouhodobě poskytuje konzultace členům Parlamentu ČR, včetně otázek souladu navrhovaných právních norem s právem Evropské unie. Jan Hladký se účastnil některých nejvýznamnějších transakcí realizovaných za účasti advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK, jako je akvizice největšího českého výrobce a distributora textilu, zamýšlené akvizice největšího alternativního telekomunikačního operátora, dosavadního největšího konkurzu v České republice, pilotního BOT projektu výstavby dálnice či koupě portfolia nesplácených úvěrů ze státní finanční instituce. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jan Hladký zaměřuje zejména na oblasti fúzí a akvizic, konkurzu a vyrovnání, evropského práva, zastupování v soudních sporech a rozhodčích řízeních a oblast veřejných zakázek a veřejné podpory. V těchto oborech pravidelně publikuje odborné články. Jan Hladký je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Josef Hlavička

Josef Hlavička ukončil studium Právnické fakulty na Západočeské univerzitě v Plzni v roce 1999. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2001 působil Josef Hlavička dva a půl roku v pražské pobočce mezinárodní advokátní kanceláře Burns Schwartz a následně v její nástupnické české advokátní kanceláři Brzobohatý Brož & Honsa.

Josef Hlavička se účastnil některých nejvýznamnějších transakcí realizovaných za účasti advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK jako je výstavba prvního "outlet" nákupního centra v České republice, výstavba nového terminálu na letišti Praha – Ruzyně, pilotní BOT projekt výstavby dálnice a jedna z největších greenfield investic v České republice roku 2005. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Josef Hlavička zaměřuje zejména na oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, práva nemovitostí a stavebního práva, investic na zelené louce a průmyslových nemovitostí, správního práva, veřejných zakázek a restrukturalizací podniků a obchodních společností. Nejvýznamnější oblastí specializace Josefa Hlavičky je však právní poradenství při výstavbě rozsáhlých nemovitostních celků, např. nákupních a zábavních center, továren, dálnic a letištních terminálů, a to včetně použití mezinárodních standardů FIDIC. Josef Hlavička publikoval řadu článků jak v českých, tak i v mezinárodních právních časopisech zabývajících se problematikou práva obchodních společností a práva nemovitostí. Josef Hlavička je advokátem a členem České advokátní komory.

JUDr. Petr Kadlec

Petr Kadlec nastoupil do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK po ukončení studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 2003, kde v roce 2004 vykonal rovněž rigorózní zkoušku z předmětu Evropské právo. V roce 1998 získal rovněž bakalářský titul v oboru politologie a mezinárodní vztahy na

Fakultě sociálních věd téže univerzity. V roce 1999 pracoval jako právní asistent v pražské pobočce mezinárodní advokátní kanceláře Hogan & Hartson v Praze. V rámci studia práv strávil jeden semestr na Humboldtově univerzitě v Berlíně v roce 2000. V letech 1995 až 1998 pobýval celkem jeden rok na univerzitách v Bayreuthu, Kodani a na Georgetown University. Petr Kadlec byl součástí týmů právníků pracujících na některých z největších transakcí v České republice v posledních letech, jako dosud největší konkurs v České republice, příprava systému elektronického mýtného či nákup letounů Airbus Českou republikou. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se zaměřuje na právo obchodních společností a obchodní právo, soutěžní právo, včetně regulace veřejné podpory a veřejných zakázek, evropské právo, právo IT a duševního vlastnictví, právo elektronických komunikací, právo ochrany osobních údajů a právo životního prostředí. Petr Kadlec hovoří kromě rodné češtiny plynule anglicky a německy. Petr Kadlec je jako advokát členem České advokátní komory.

Mgr. Jaroslav Hroza

Jaroslav Hroza je absolventem Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně, jíž ukončil v roce 2001. Před svým příchodem do kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2007 pracoval jako senior právník oddělení úvěrové a zajišťovací dokumentace ve společnosti Česká spořitelna, a.s. a také v jedné z předních českých advokátních kanceláří. Jako nezávislý advokát také poskytoval právní služby pro společnosti holdingu, jehož hlavní činností je prodej použitých automobilů a který působí v několika zemích střední a východní Evropy. Jaroslav Hroza se věnuje zejména oblasti bankovníctví a financí, nekalé soutěži, právu duševního vlastnictví a IT, právu obchodních společností a soudnímu řízení a arbitrážím. Účastnil se významných transakcí, při kterých byly poskytnuty syndikované úvěry, nebo zavedeno nové softwarové vybavení ve významné české finanční instituci. Dále zastupoval klienty v důležitých soudních sporech a arbitrážích ohledně práva používání obchodní firmy, označení služeb a ochrany dobré pověsti obchodní společnosti. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jaroslav Hroza zabývá zejména oblastmi bankovníctví a financí, fúzí a akvizic, právu duševního vlastnictví a IT a obchodnímu právu. Je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Jan Koval

Jan Koval ukončil studium Právnické fakulty Masarykovy univerzity v Brně v roce 2002. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2004 pracoval po dobu dvou let jako právní asistent a advokátní koncipient v pražské pobočce mezinárodní advokátní kanceláře Dewey Ballantine a Clifford Chance Pünder. Jan Koval se účastnil některých nejvýznamnějších transakcí realizovaných za účasti advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK, jako jsou jedny z největších greenfield investic v České republice v letech 2004 a 2005. Jan Koval rovněž poskytoval právní poradenství v souvislosti s řadou akvizic realizovaných v České republice zejména zahraničními investory. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jan Koval zaměřuje zejména na oblasti obchodního práva a práva obchodních společností, fúzí a akvizic, práva nemovitostí, pracovního práva a práva sociálního zabezpečení. Jan Koval je členem týmu advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK specializujícího se na poskytování právních služeb německy hovořící klientele. Jan Koval je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. David Neveselý

David Neveselý je absolventem Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze, kterou ukončil roce 2001. Před svým příchodem do kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2007 pracoval jako senior associate advokátní kanceláře NOVÁK & SABOLOVÁ, s. r. o., kde se zaměřoval zejména na oblast korporátního a finančního

práva, práva cenných papírů, jakož i práva kolektivního investování. David Neveselý dále působil jako právník Střediska cenných papírů. Věnuje se zejména oblasti M&A, práva obchodních společností, cenných papírů, daňově motivovaných transakcí a kolektivního investování. Účastnil se významných transakcí při restrukturalizaci holdingových struktur řady českých společností, podílel se na řadě akvizic včetně poradenství při jejich financování. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se David Neveselý zabývá zejména oblastmi M&A, korporátního práva, kolektivního investování a podílí se na daňovém strukturování transakcí. Je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Pavel Říha

Pavel Říha ukončil studium na Právnické fakultě Karlovy univerzity v Praze v roce 2001. V roce 1999 také získal na Vysoké škole ekonomické v Praze, fakultě Mezinárodních vztahů, titul bakaláře. V průběhu studia na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze studoval také na univerzitě v Řezně v Německu.

Před příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK pracoval Pavel Říha jako manažer dceřiné společnosti ČSOB. V této funkci spravoval a následně ve veřejné dražbě prodal portfolio nedobytných pohledávek o objemu téměř 11 mld. Kč. V roce 2003 působil jako právník v pražské právní firmě Peterka & Partners, ve které poskytoval právní poradenství v oboru obchodního práva pro francouzské společnosti. Od roku 2004 pracoval v jedné z největších pražských německých advokátních kanceláří, Gleiss Lutz. Pavel Říha se během své praxe zaměřoval především na poradenství v oblasti práva obchodních společností, bankovního a finančního práva a práva projektů mezinárodního úvěrového financování. Poskytoval poradenství kupujícím a prodávajícím v rámci rozsáhlých fúzí a akvizic, i v rámci významných syndikovaných úvěrů a projektového financování. Také poskytoval právní poradenství významným českým obchodním společnostem v oblastech obecného obchodního práva

a pracovního práva. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK je Pavel Říha odpovědný za vedení a rozvoj ostravské pobočky a poskytuje služby našim německy mluvícím klientům. Hovoří plynule německy a anglicky a je členem České advokátní komory.

Mgr. Jan Topinka

Jan Topinka ukončil studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy v roce 1999. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2004 pracoval na Komisi pro cenné papíry jako právník legislativního a právního odboru, poté odboru sankčních řízení a dále od roku 2002 působil jako ředitel odboru

metodicko-analytického. Na Komisi pro cenné papíry se Jan Topinka zabýval především oblastí obchodování s cennými papíry, kolektivního investování, včetně evropského práva kapitálového trhu, a od roku 2002 koordinoval projekt přípravy Komise pro cenné papíry na vstup České republiky do Evropské unie, účastnil se jednání v rámci tvorby právních předpisů Evropské unie a podílel se na tvorbě řady koncepčních a metodických dokumentů v oblasti regulace finančního trhu. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Jan Topinka zaměřuje zejména na oblasti finančního práva, bankovníctví a pojišťovnictví, práva kapitálových trhů, kolektivního investování a práva obchodních společností. Jan Topinka je členem České advokátní komory, Etické komise a Pracovní sekce custody Asociace pro kapitálový trh (AKAT).

Mgr. Daniel Uličný

Daniel Uličný ukončil studium na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze v roce 2001. Před svým příchodem do advokátní kanceláře Havel & Holásek působil po dobu pěti let v renomovaných advokátních kancelářích v Praze, např. Freshfields Bruckhaus Derringer či Peterka & Partners a dále v Komerční bance jako senior právník.

V této době poskytoval Daniel Uličný právní poradenství zejména v souvislosti s řadou obchodních sporů vedených před obecnými a rozhodčími soudy jak českými, tak zahraničními investory. Daniel Uličný dále poskytoval právní poradenství zejména zahraničním investorům v oblasti obchodování na finančním trhu a vymáhání pohledávek. V rámci advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK se Daniel Uličný zaměřuje zejména na zastupování v soudních sporech a rozhodčích řízeních, obchodní právo a právo obchodních společností, finanční

právo, bankovníctví a pojišťovnictví, právo cenných papírů a kapitálových trhů a právo duševního vlastnictví. Kromě rodné češtiny hovoří Daniel Uličný plynně anglicky a francouzsky, na komunikační úrovni také německy, rusky a italsky. Daniel Uličný je advokátem a členem České advokátní komory.

Mgr. Adéla Vránová, LL.M.

Adéla Vránová ukončila studium Právnické fakulty Univerzity Karlovy v Praze v roce 2001. V roce 2005 získala Adéla Vránová titul LL.M. na Humboldtově univerzitě v Berlíně. Před svým příchodem do advokátní kanceláře HAVEL & HOLÁSEK v roce 2005 pracovala Adéla Vránová již v průběhu studia od roku 1998 v pražské pobočce jedné z největších rakouských advokátních kanceláří – Wolf Theiss. Zde se zabývala zejména právem nemovitostí, projektovým financováním, právem obchodních společností a právem cenných papírů. V roce 2002 působila půl roku ve vídeňské centrále Wolf Theiss a v roce 2003

absolvovala dvouměsíční jazykový pobyt na škole Regent Australia English Language Centre v australském Queenslandu. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Adéla Vránová zaměřuje zejména na oblasti práva obchodních společností, fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací, práva nemovitostí, práva hospodářské soutěže a veřejných zakázek a veřejné podpory. Adéla Vránová je v advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK dále zodpovědná za poskytování právních služeb německy hovořící klientele. Adéla Vránová je advokátkou a členkou České advokátní komory. ■

absolvovala dvouměsíční jazykový pobyt na škole Regent Australia English Language Centre v australském Queenslandu. V advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK se Adéla Vránová zaměřuje zejména na oblasti práva obchodních společností, fúzí, akvizic, přeměn a restrukturalizací, práva nemovitostí, práva hospodářské soutěže a veřejných zakázek a veřejné podpory. Adéla Vránová je v advokátní kanceláři HAVEL & HOLÁSEK dále zodpovědná za poskytování právních služeb německy hovořící klientele. Adéla Vránová je advokátkou a členkou České advokátní komory. ■

HAVEL & HOLÁSEK s.r.o.
advokátní kancelář
Týn 1049/3
110 00 Praha 1
Tel.: +420 224 895 950
Fax: +420 224 895 980
e-mail: office@havelholasek.cz
webová stránka: www.havelholasek.cz

Chcete začít rychle podnikat?

FIRMY NA KLÍČ K OKAMŽITÉMU PRODEJI

Naše stálá nabídka obsahuje více než 100 společností (s.r.o. i a.s.), které

- jsou zapsané do obchodního rejstříku
- mají plně splacený základní kapitál
- nikdy nevyvíjely obchodní činnost
- jsou připraveny k prodeji do 24 hodin

SÍDLO PRO VAŠI SPOLEČNOST

V našich 13 business centrech na prestižních adresách 8 měst ČR a Slovenska nabízíme

- možnost umístění sídla společnosti
- krátkodobý pronájem zasedacích prostor
- příjem a přeprava pošty
- zajištění kontaktu s veřejností a orgány státní správy

Garance serióznosti a kvality již od roku 1999.

tel.: (420) 226 091 231, e-mail: office@spolecnostionline.cz	PRAHA	tel.: (420) 226 091 226, e-mail: office@officehouse.cz
tel.: (420) 543 426 337, e-mail: brno@spolecnostionline.cz	BRNO	tel.: (420) 543 426 338, e-mail: brno@officehouse.cz
tel.: (420) 596 220 111, e-mail: ostrava@spolecnostionline.cz	OSTRAVA	tel.: (420) 596 220 111, e-mail: ostrava@officehouse.cz
tel.: (421) (2) 5920 0259, e-mail: office@spolecnostionline.sk	BRATISLAVA	tel.: (421) (2) 5920 0259, e-mail: office@officehouse.sk

www.spolecnostionline.cz

www.officehouse.cz

Knižní novinky

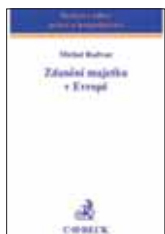
Knihy můžete nakoupit v elektronickém knihkupectví na adrese www.epravo.alescenek.cz

Judikatura Evropského soudního dvora

Outláš, V., Hamerník, P., Bambas, J.
Brož., 344 s., 320 Kč

Publikace přináší přes 400 judikátů Soudního dvora Evropských společenství, Soudu prvního stupně a Evropského soudu pro lidská práva. Snahou autorů bylo zachytit alespoň v základních bodech podstatu nejdůležitějších rozhodnutí těchto evropských soudů, protože velká většina judikátů bohužel nebyla zatím oficiálně přeložena do českého jazyka, a není tak přístupna širší české veřejnosti. Kniha je určena nejen studentům právnických fakult, ale i odborníkům z právní praxe. ■

Zdanění majetku v Evropě

Radvan, M.
Brož., 385 s., 590 Kč

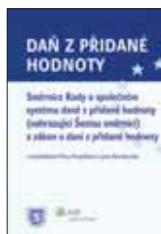
Předmětem zájmu této práce jsou majetkové daně. Nejde samozřejmě pouze o odpověď na otázku, co pod výrazem majetkové daně rozumíme. Publikace, si klade za cíl přiblížit čtenáři problematiku majetkových daní z pohledu právního. ■

Cestovní náhrady podle nového zákoníku práce

Salačová, M.
Brož., 92 s., 125 Kč

Publikace přináší komplexní informace k nové úpravě cestovních náhrad zahrnuté od 1. 1. 2007 v zákoně č. 262/2006 Sb., zákoníku práce. Kniha zpracovaná renomovanou autorkou vysvětluje danou problematiku s ohledem na její daňové i další aspekty. Komentář je doplněn konkrétními příklady stanovení cestovních náhrad a otázkami a odpověďmi z praxe. Tato publikace je určena zejména pro mzdové účetní, soukromé podnikatele, ekonomické pracovníky, manažery, právníky, atd. ■

DPH – Směrnice Rady o společném systému daně z přidané hodnoty (nahrazující Šestou směrnici) a zákon o dani z přidané hodnoty

Vysvětlivky: P. Pospíšilová, J. Rambousek
Brož., 448 s., 385 Kč

Zákon č. 235/2004 Sb., o DPH, řeší oblast, která musí být v rámci Evropské unie plně harmonizována. Při svém vzniku vycházel z Šesté směrnice. Tato směrnice však byla v prosinci 2006 nahrazena novou

směrnicí 2006/112/ES, s účinností od 1. ledna 2007. Předkládaná publikace obsahuje souhrn všech předpisů upravujících harmonizovanou oblast DPH. Naleznete v ní jak oficiální překlad příslušných směrnic, tak převodní tabulku mezi Šestou směrnicí a novou směrnicí. Tabulka byla v této publikaci navíc doplněna o vztah k českému zákonu tak, aby bylo možno rychle zjistit, která část nové směrnice se vztahuje k jednotlivým paragrafům českého zákona a naopak. ■

Přehled judikatury ve věcech mimořádných opravných prostředků v občanskoprávním řízení

Sestavil R. Waltr

Brož., 276 s., 350 Kč

Přehled je výběrem významné judikatury ve věcech mimořádných opravných prostředků z oblasti občanskoprávního řízení, vycházející především z rozhodovací činnosti Nejvyššího soudu. Většina této judikatury byla již v různých zdrojích uveřejněna, ale rozsáhlý výběr rozsudků sestavený především s přihlédnutím k potřebám praxe může být užitečnou pomůckou zejména pro soudce, advokáty i širší právnickou veřejnost. ■

Nový stavební zákon s komentářem

Malý, S.

Brož., 748 s., 795 Kč

Komentář je určen pracovníkům stavebních úřadů všech stupňů, zejména pak prvoinstančních a odvolacích orgánů. Dále je určen pracovníkům projektových, investorských a zhotovitelských útvarů a dalších subjektů, které se zabývají především povolovacími procesy ve výstavbě, proto není jeho součástí komentář k problematice územního plánování v „užším“ slova smyslu. ■

Meritum Clo

Matoušek, P., Sabelová, L.

Brož., 496 s., 620 Kč

Publikace postihuje právní úpravu celnictví EU a ČR včetně prezentace dokladů v Příloze. Národní právní předpisy byly upraveny v souladu s komunitárním právem a rozšířeny o velké množství právních předpisů EU, jejichž platnost se vztahuje na všechny členské státy. Tento přehled ocení zejména odborná veřejnost, neboť orientace v celní problematice je pro subjekty zabývající se dovozem a vývozem zboží či jinými zahraničně obchodními operacemi poměrně obtížná. Cílem publikace je poskytnout návod a informace k některým problémům, které se mohou vyskytnout v rámci řízení před celními orgány, a napovědět, kde najít případná řešení konkrétního problému. ■

Meritum Rozhodčí řízení

Klein, B., Doleček, M.

Brož., 276 s., 395 Kč

V publikaci je popsán právní rámec úpravy rozhodčího řízení ve všech souvislostech. Výklad problematiky tohoto typu řešení vnitrostátních i mezinárodních sporů, ač na odborné úrovni, je podán ve velmi srozumitelné formě. V Příloze knihy najdete vzory právních dokumentů včetně doložek závazkových smluv. Výklad je aktuální a reaguje i na běžné problémy praxe. ■

Poskytování cestovních náhrad, 2. vydání

Salačová, M.

Brož., 160 s., 187 Kč

Publikace přináší podrobný výklad nové právní úpravy poskytování náhrad cestovních výdajů při tuzemských a zahraničních pracovních cestách platné od 1. 1. 2007, včetně zpracovaných dotazů. Tato nová právní úprava zahrnuje mnoho rozdílů, změn a zpřesnění, jsou zavedeny nové instituty i praktické režimy. Publikace je vypracována tak, aby mohla působit jako dobrý pomocník a rádce všem, kteří se budou o předmětnou problematiku zajímat. ■

Abeceda účetnictví pro podnikatele 2007

Kolektiv autorů

Kroužková vazba, 438 s., 419 Kč

Nové vydání již tradiční publikace obsahuje jak důležité a praktické teoretické informace z oblasti (podvojného) účetnictví podnikatelských subjektů, tak i řadu konkrétních příkladů k jednotlivým účtovým třídám. Je dobrým pomocníkem pro začínající účetní, ale využívají ji i zkušenější účetní pracovníci, protože obsahuje oblasti, které se v praxi denně nevyskytují. ■

Smluvní licence v autorském právu

Tůma, P.

Brož., 192 s., 480 Kč

Monografie přináší ucelený pohled na problematiku smluvních licencí v autorském právu. V první části je podán výklad českého licenčního práva v oblasti autorskoprávní, druhá část se věnuje smluvní licenci v audiovizuální produkci, a to nejen dle českého autorského práva, nýbrž i dle některých autorskoprávních úprav zahraničních (zejména Velké Británie a Irsko, USA, Francie a Německo). Práce dále obsahuje přehled současného stavu mezinárodní a komunitární autorskoprávní úpravy v oblasti tvorby audiovizuálních děl a rovněž se zabývá otázkou vlastnictví autorského práva k audiovizuálním dílům z pohledu mezinárodního práva soukromého. ■

Smlouva o dílo, 2. vydání

Pražák, Z.

Brož., 224 s., 320 Kč

Kniha podrobně rozebírá současnou právní úpravu uzavírání smluv o dílo podle obchodního zákoníku. Vysvětluje aspekty procesu jejího uzavírání z pozice objednatele i zhotovitele. Obsahuje odkazy na množství judikátů Nejvyššího soudu ČR a zevšeobecněně vyplývající z odůvodnění judikátů. Dále popisuje možnosti stran smlouvy při vlastním provádění díla, jejich jednotlivá práva, možnosti kontroly objednatelem, odpovědnost zhotovitele, způsoby přebírání díla a v neposlední řadě též varianty realizace odstoupení od smlouvy o dílo a následky takového odstoupení. Kniha je určena zejména smluvním stranám smlouvy o dílo a jejich právním zástupcům. ■

Zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti (exekuční řád) – komentář

Kolektiv autorů

Váz., 672 s., 1490 Kč

Rozsáhlý komentář exekučního řádu shrnující dosavadní poznatky související s aplikací zákona v praxi. Obsahuje podrobný komentář zákona i jeho prováděcích předpisů a přitom se nevyhýbá ani výkladově nejasným či sporným ustanovením. Jednotlivá ustanovení zákona jsou navíc doplněna o podrobný výběr soudních rozhodnutí, z nichž mnohá nejsou veřejně přístupná, a proto se jejich publikace neomezuje jen na citaci právní věty. Publikace je určena nejširší právnické veřejnosti. Stane se jistě každodenní pomůckou všech soudců, soudních exekutorů, advokátů i dalších právníků. Potřebné informace v ní naleznou i účastníci řízení a studenti právnických fakult. ■

Akciové společnosti, 6. vydání

Dědič, J., Štenglová, I., Čech, P., Kříž, R.

Brož., 944 s., 1190 Kč

Nové vydání této publikace reaguje na všechny změny právní úpravy, k nimž došlo po novelizaci obchodního zákoníku zákonem č. 88/2003 Sb. Byly upraveny zejména pasáže týkající se obchodního rejstříku a pasáže související s novou právní úpravou podnikání na kapitálovém trhu, s novou právní úpravou dluhopisů a úpravou evropské společnosti. Nově byla do publikace začleněna úprava práva výkupu účastnických cenných papírů a úpravy změny právní formy evropské společnosti na akciovou společnost. Do textu šestého vydání byla začleněna rovněž nová judikatura ve věcech akciových společností. Publikace je určena široké právnické veřejnosti i vrcholovým zaměstnancům a členům orgánů akciových společností, využijí ji rovněž studenti právnických a ekonomických fakult. ■

Autorský zákon – komentář, 3. vydání

Chaloupková, H., Holý, P.

Brož., 566 s., 950 Kč

Třetí vydání komentáře autorského zákona reaguje na rozsáhlou novelu přijatou v dubnu 2006. Komentář obsahuje praktické informace k jednotlivým ustanovením zákona č. 121/2000 Sb. a přináší poznatky z jeho téměř pětileté aplikace. Komentář umožňuje dobře se zorientovat v úpravě týkající se majetkových a osobnostních práv autorských, úpravě smluvních typů, právních prostředcích ochrany autorských práv či práv výkonných umělců, práva výrobců zvukových, zvukově obrazových záznamů, práv rozhlasového a televizního vysílatele atd. Značná pozornost je věnována výjimkám a omezením práva autorského, a sice volnému užití a zákonným licencím, které umožňují, v rozsahu stanoveném zákonem, užití autorských děl bez souhlasu autora, či nositelů autorských práv. Publikace je doplněna o řadu souvisejících předpisů. ■

Pochybení a sankce při poskytování lékařské péče

Vondráček, L., Dvořáková, V.

Brož., 76 s., 99 Kč

Autor upozorňuje poutavým a čtivým způsobem na problémy, které se mohou stát každému lékaři, nebude-li dodržovat právní zásady svého povolání. Knihu využijí jak začínající lékaři (i studenti medicíny), tak zkušení odborníci ze všech oborů pracujících jak na lůžkových, tak ambulantních zdravotnických zařízeních. Publikace podává v obecné části lékařům potřebné informace týkající se práva, v části speciální pak ukazuje na konkrétních případech skutečného nebo domnělého pochybení, čeho se vyvarovat a jak při kolizi postupovat. ■

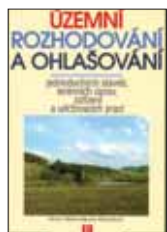

Poškozený a adhezní řízení v České republice

Růžička, M., Púry, F., Zezulová, J.

Brož., 760 s., 1150 Kč

Publikace představuje ucelené zpracování vybraných otázek vztahujících se k problematice postavení poškozeného v českém trestním procesu – tj. v rámci předsoudního stadia trestního procesu a stadia projednání trestní věci v řízení před soudem. Zaměřuje se nejen na ústavněprávní aspekty postavení poškozeného, na vývoj právní úpravy, ale i na jednotlivé teoretické otázky, které se daného tématu týkají. Obsahuje také přehled judikatury soudů a výkladová stanoviska Nejvyššího státního zastupitelství. Publikace nalezne své uplatnění především u právníků, kteří se problematice trestního práva systematicky věnují, u studentů právnických fakult, ale i u té právnické veřejnosti, která se zmíněnou právní disciplínou zabývá hlouběji. ■

Územní rozhodování a ohlašování jednoduchých staveb

Blažková, M., Macháčková, J.

Brož., 240 s., 328 Kč

Praktická a velmi aktuální příručka provádí čtenáře úskalím paragrafů a pomůže mu snadněji se orientovat v postupech, které nový stavební zákon přináší v oblasti územního a stavebního řízení. Součástí knihy jsou vzory rozhodnutí stavebních úřadů a formuláře obsažené v prováděcích vyhláškách. Publikace je určena především stavebníkům, projektantům a pracovníkům stavebních úřadů, přiblížení nového stavebního zákona v praxi však nabízí všem čtenářům z řad široké veřejnosti. ■

Boj za právo I + II

Černý, J.

Brož., 1200 s., 340 Kč

Nové vydání edice dokumentů z období 1848-1860 (první vydání 1893), které připravil spisovatel a sekretář Muzea království Českého, obsahuje více než 300 politických textů. Bezprostředně seznamují čtenáře s proměnami probíhajícími jak v habsburském státě, tak s formováním novodobé české společnosti a její politiky v roce 1848 a v obdobích následujících. Jednotlivé dokumenty autor uvádí stručným historickým výkladem. ■

Občanský soudní řád s vysvětlivkami a judikaturou, 3. vydání

Winterová, A. a kol.

Váz., 1088 s., 1200 Kč

Třetí vydání oblíbené publikace obsahuje úplné znění občanského soudního řádu podle stavu k 1. lednu 2007. Za každým ustanovením následují vysvětlivky, ve kterých autoři podávají podrobný výklad daného paragrafu a upozorňují na související ustanovení o.s.ř., případně dalších předpisů, a na závěr je uveden výběr z judikatury, která se k danému ustanovení vztahuje. Pro úplnost jsou v závěrečné části knihy uvedeny související předpisy, a to advokátní tarif, zákon o soudních poplatcích a vyhláška o paušálních sazbách výše odměny za zastupování při rozhodování o náhradě nákladů v občanském soudním řízení. Publikaci ocení zejména soudci, advokáti a notáři, je však určena každému, kdo přijde s občanským soudním řízením do styku. ■

Zdokonalování veřejné správy a samosprávy České republiky

Blížkovský, B.

Brož., 218 s., 250 Kč

Sborník z celostátní odborné konference konané 26. a 27. října 2006 v Brně ■

Smluvní obchodní právo, kontrakty, 3. vydání

Marek, K.

Brož., 420 s., 450 Kč

Autor je pracovníkem katedry obchodního práva Právnické fakulty MU Brno. V rámci vymezené specializace uvnitř katedry se zabývá Zvláštními ustanoveními obchodních závazkových vztahů ze III. části obchodního zákoníku, tj. smluvními typy, které jsou v této části zákona upraveny. K těmto otázkám také nejčastěji publikuje. Předkládané dílo nevybočuje z tohoto rámce a vychází z děl předchozích. Obsahuje i obecnější pojednání o zadávání veřejných zakázek, neboť zadávání bude v mnoha případech předcházet uzavření smlouvy. ■

Meritum Byty a právo

Chalupa, L., Dvořáková-Závodská J., Chandrycká, V.

Brož., 588 s., 695 Kč

Tato publikace zahrnuje širokou oblast bytového práva, jež se prakticky dotýká každého z nás. Jedná se o praktickou příručku základních institutů bytového práva, vycházející především z judikatury Nejvyššího soudu ČR, jakož i poznatků jejích autorů z právní praxe. Knižka je členěna dle využitelnosti jednotlivých institutů bytového práva od definice bytu, jednotlivé právní důvody užívání bytu až po vzory nejběžnějších vzorů listin. ■

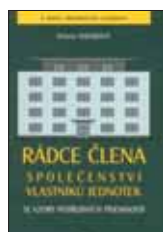

Přehled judikatury ve věcech daňového řízení

Baxa, J., Kaniová, L., Schillerová, A., Žišková, M.

Brož., 496 s., 620 Kč

Předkládaný Přehled poskytuje odborné veřejnosti ucelený soubor toho nejdůležitějšího, co soudní judikatura v uplynulých letech na poli daňového práva procesního přinesla. Jde o sbírku nejvýznamnějších soudních rozhodnutí, kromě nadčasových nálezů a usnesení Ústavního soudu Přehled obsahuje ve zhuštěné podobě i zásadní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. ■

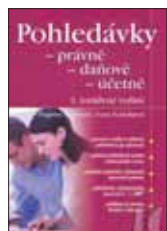
Rádce člena společenství vlastníků jednotek se vzory potřebných písemností, 3. vydání

Nováková, H.

Brož., 256 s., 277 Kč

Publikace je věnována všem, kteří se chtějí stát nebo už se stali vlastníky jednotek podle zákona č. 72/1994 Sb., o vlastnictví bytů ve znění pozdějších předpisů. Zaměřuje se především na úlohu společenství vlastníků jednotek, které je při splnění záko-

nem stanovených podmínek právníkou osobou, rozsah práv a povinností vlastníků jednotek, a to nejen těch, kteří v koupených bytech bydlí, ale i těch, kteří je pronajímají. Do příloh jsou zařazeny vzory písemností, se kterými je třeba pracovat a také znění právních předpisů, které tuto oblast upravují. ■

Pohledávky – právně – daňově – účetně, 3. vydání

Bařinová, D., Vozňáková, I.

Brož., 136 s., 199 Kč

Kniha si klade za cíl seznámit podnikatele se způsoby, jak snížit riziko spojené se vznikajícími pohledávkami a s pohledávkami po splatnosti. Publikace se zabývá preventivní

částí, tj. zajištěním pohledávek před jejich vznikem, zejména s důrazem na náležitosti smlouvy. Dále jsou vyhodnocovány jednotlivé způsoby zajištění pohledávek po splatnosti jak mimosoudní, tak i soudní cestou. Nově je řešena i problematika zajišťování pohledávek v případě, že dlužník je v úpadku. Výklad je doplněn názornými příklady a v přílohách jsou uvedeny nejdůležitější vzory a podání. ■

Přestupkové právo, 14. vydání

Červený, Z., Šlauf, V.

Brož., 496 s., 580 Kč

Čtrnácté aktualizované vydání publikace obsahuje úplný text zákona o přestupcích podle stavu k 1. lednu 2007 s uceleným komentářem každého paragrafu. Do titulu zákona byly promítnuty změny, které

přinesla novela zákonem č. 80/2006 Sb., další změny byly vyznačeny v ostatních předpisech. Další část publikace je věnována úplnému znění správního řádu, který se podpůrně použije při přestupkovém řízení, a výňatkům ze souvisejících a navazujících předpisů (OSŘ, SŘS). Mnohé přestupky byly vyňaty z přestupkového zákona a podrobně upraveny ve zvláštním zákoně. Závěr publikace tedy patří výňatkům ze všech zákonů, které upravují přestupky a sankce za ně. Kniha je určena jak pracovníkům veřejné správy, kteří se přestupkovým právem zabývají, tak pachatelům přestupků a jejich právním zástupcům. ■

Stavební právo, 2. vydání

Kliková, A., Havlan, P., Valachová, K., Hamplová, E.

Brož., 232 s., 320 Kč

Praktická příručka komplexně popisuje problematiku stavebního práva v nové právní úpravě z pohledu veřejnoprávního. Charakterizuje základní instituty a základní

pojmy územního plánování a popisuje jednotlivé typy správních řízení v režimu stavebního zákona (tj. řízení územní, stavební, kolaudační a sankční) i řízení vyvlastňovací podle vyvlastňovacího zákona. Publikace je určena zejména podni-

katelům ve stavebnictví, podnikovým právníkům a zaměstnancům stavebních úřadů, jako učební pomůcku ji využijí i studenti právnických fakult. ■

Daně v Evropské unii, 2. vydání

Široký, J.

Brož., 256 s., 358 Kč

Publikace mapuje daňový vývoj v Evropské unii. Ve druhém vydání byla aktualizována a doplněna o nově přistoupení státy. Shromažďuje základní legislativní předpisy týkající se harmonizačních snah a daňové

spolupráce mezi členskými státy Společenství. Porovnává daňové systémy různých zemí včetně velikosti daňového zatížení jejich obyvatel či konstrukce jednotlivých typů daňových odvodů. ■

Zákoník práce s komentářem k 1. 1. 2007

Kolektiv autorů

Váz., 1024 s., 599 Kč

Tým známých autorů, pracujících po dlouhá léta v oblasti pracovněprávní legislativy, předkládá čtenářům nový zákoník práce s komentářem a 36 nejdůležitějších souvisejících předpisů, podle potřeby rovněž okomentovaných. ■

Zákon o veřejných zakázkách s komentářem a příklady k 1. 1. 2007

Krutáková, L., Kruták, T.

Brož., 480 s., 329 Kč

Komentář k zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, na řadě praktických příkladů vysvětluje, jak správně chápat a aplikovat

jednotlivá ustanovení nového zákona. Zahrnuje prováděcí právní předpisy k zákonu a relevantní ustanovení souvisejícího změnového zákona. Komentář s příklady, vybranými rozhodnutími Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže a rozsáhlou aktuální judikaturou Soudního dvora ES je určen především pro zadavatele, dodavatele a jejich poradce, kterým výrazně usnadní orientaci v problematice zadávání veřejných zakázek. ■

Správa daní a poplatků s komentářem od 1. 1. 2007

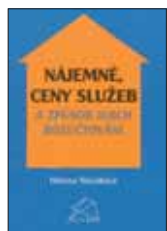
Kobík, J.

Váz., 800 s., 549 Kč

5. aktualizované vydání Úplného znění zákona o správě daní a poplatků s podrobným komentářem k jednotlivým ustanovením.

Komentář je doplněn judikaturou i autorovými poznámkami, v nichž upozorňuje na nejasnosti při výkladu jednotlivých ustanovení a na rizika z nich vyplývající, na nejčastější chyby daňových subjektů a na to, jak se jich vyvarovat. Do

textu jsou zapracovány nejpoužívanější vzory podání správcům daně a text je doplněn o novou judikaturu. Kniha nově obsahuje výklad novelizovaných ustanovení zákona, včetně výkladu nového sankčního systému a nejnovější judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu v oblasti správy daní. ■

Nájemné, ceny služeb a způsoby jejich rozúčtování

Nováková, H.

Brož., 152 s., 182 Kč

Zákon č. 107/2006 Sb., o jednostranném zvyšování nájemného z bytu a o změně zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů, ze 14. března

2006, upravuje postup zvyšování nájemného z bytů s účinností od 31. března 2006 do 31. prosince 2010. Pro potřeby praxe je úplné znění citovaného zákona zařazeno jako příloha této publikace. Publikace se věnuje i cenám služeb a způsobu jejich rozúčtování, protože zálohy na ně jsou zpravidla hrazeny současně s nájemným. ■

Zákoník práce s komentářem, 2. vydání

Jouza, L.

Váz., 896 s., 995 Kč

Přijetí nového zákoníku práce účinného od 1. 1. 2007 znamená zásadní změny v pracovněprávních vztazích a tím i v personální a mzdově-právní činnosti všech zaměstnavatelů. Komentář k němu je metodickou pomůckou při jeho

uplatňování v praxi. Do komentáře je rovněž zařazen výklad změněných zákonů, zejména v oblasti náhrady škody, nároků úředníků územních samosprávních celků, daní z příjmu ve spojení se zvýšenými nároky zaměstnanců. Systematika komentáře je členěna podle jednotlivých ustanovení zákoníku práce. Metodický charakter je zdůrazněn praktickými příklady. ■

Sbírka správních a soudních rozhodnutí ve věcech průmyslového vlastnictví

Horáček, R., Macek, J.

Brož., 292 s., 550 Kč

Tato publikace si klade za cíl rozšířit výklad práv k duševnímu vlastnictví, poskytovaný právníky učebnicemi a komentáři, o pří-

klady konkrétních rozhodnutí správních i soudních (soukromoprávních) ve věcech práv průmyslového vlastnictví. Obecné pojmy právních předpisů jsou zde názorně demonstrovány v jednotlivých případech, jež se staly předmětem posuzování příslušných orgánů. Každý judikát obsahuje stručnou právní větu a zkrácené znění judikátu či výňatek z rozhodnutí. Publikace je určena soudcům, advokátům, patentovým zástupcům, ale i širší právnícké a laické veřejnosti zajímaví se o tuto právní problematiku. ■

České účetní standardy

Peštuka, J.

Brož., 296 s., 315 Kč

České účetní standardy pro účetní jednotky, které účtují podle vyhlášky č.500/2002 Sb. a vyhlášky č.504/2002 Sb. – komentář. Zahrnuje doporučený účtový rozvrh. ■

Státní hranice Československa a České republiky

Sovinský, J.

Brož., 310 s., 219 Kč

Tato práce se týká státního území a státních hranic našeho státu, který je pokračovatelem státnosti zemí Koruny české i státnosti československé. Náš stát prošel staletým vývojem, v němž se různě měnilo jeho státní území a tak i jeho státní hranice. Podstatnou částí tohoto vývoje je i státnost československá, která přinesla našemu státu nejen moderní a demokratický ústavní řád, ale potvrdila i předcházející kontinuitu státních hranic zemí Koruny české. Právě proto je v této práci, kromě rozboru státního území České republiky, věnována podstatná část rozboru státního území Československa. ■

Daňové přiznání k dani z nemovitostí 2007

Holmes, A., Klestil, J., Vandasová, L.

Brož., 96 s., 155 Kč

Návod k vyplnění nového daňového přiznání. Jediná publikace renomovaných autorů obsahující informace k vyplňování nového formuláře daňového přiznání k dani z nemovitostí, který je platný od roku 2007. Kniha obsahuje pokyny k vyplnění nového formuláře, informace ke změnám provedeným v zákoně o dani z nemovitostí a příklady s názornou ukázkou výpočtu daně a návodem na vyplnění daňového přiznání. ■

Zákon o ochraně hospodářské soutěže – komentář

Munková, J., Kindl, J.

Váz., 448 s., 880 Kč

Vstupem České republiky do Evropské unie v roce 2004 se komunitární soutěžní právo stalo právem přímo platným i na jejím území. Autoři proto přinášejí nejen fundovaný komentář zákona o ochraně hospodářské soutěže, ale souběžně podávají výklad i o příslušné úpravě evropského soutěžního práva. Právě s ohledem na evropské právo se pokoušejí hledat srozumitelná východiska při mnohdy obtížném výkladu některých ustanovení zákona. Publikace obsahuje i podrobný komentář nařízení Komise (ES) č. 2790/1999, které je jednou z nejvýznamnějších blokových výjimek z kartelového zákazu a které se podle zákona uplatňuje i na ryze vnitrostátní dohody mezi soutěžiteli. ■

Říše principů. Obecné a odvětvové principy současného českého práva

Wintr, J.

Brož., 280 s., 260 Kč

Právní principy, relativně abstraktní normativní věty zhuštěně vyjadřující obsah práva, představují jedno z nejdiskutovanějších témat v současné teorii práva. Kniha se snaží ukázat, v jakých různých podobách a funkcích figurovaly právní principy ve vývoji právního myšlení. Především se ale pokouší vystihnout podstatný obsah současného českého právního řádu, všech jeho právních odvětví, pomocí charakteristických právních principů a vazeb mezi nimi, a poodhalit tak ideový a hodnotový základ našeho právního systému. Publikace získala v roce 2006 prestižní Bolzanovu cenu. ■

Právní principy, relativně abstraktní normativní věty zhuštěně vyjadřující obsah práva, představují jedno z nejdiskutovanějších témat v současné teorii práva. Kniha se snaží ukázat, v jakých různých podobách a funkcích figurovaly právní principy ve vývoji právního myšlení. Především se ale pokouší vystihnout podstatný obsah současného českého právního řádu, všech jeho právních odvětví, pomocí charakteristických právních principů a vazeb mezi nimi, a poodhalit tak ideový a hodnotový základ našeho právního systému. Publikace získala v roce 2006 prestižní Bolzanovu cenu. ■

Sbírka souvztažností k účtům směrné účtové osnovy pro rok 2007

Jindrák, J.

Brož., 312 s., 269 Kč

Tato publikace je určena pro auditory, účetní pracovníky, pracovníky kontrolních útvarů, poradenské organizace, organizace zabývající se zpracováním software pro účetnictví, jakož i pracovníky dalších odborných útvarů (finančních, daňových, plánovacích apod.). Řízení a hodnocení vývoje hospodaření organizací se neobejde bez využívání účetních ekonomických informací. Vedení snahou napomoci snadnějšímu a kvalitnějšímu získávání těchto informací vydáváme opět po roce nové, upravené a doplněné vydání publikace. ■

Zahraníční knižní novinky

Praxishandbuch Insolvenzrecht

Smid, Stefan

Gebunden, 704 Seiten, 23x15,5 cm

ISBN 978-3-89949-326-9

3.295 Kč

Das geltende deutsche Insolvenzrecht wird in zunehmendem Maße durch die Judikatur des BGH und das europäische Recht grenzüberschreitender Insolvenzverfahren bestimmt. Eine Reihe von Änderungen der InsO und wichtiger insolvenzrechtlicher Nebengesetze und Verordnungen verändern das Gesamtbild des Insolvenzverfahrens.

Das vorliegende Werk greift diese Entwicklungen auf. Es stellt die neueren Ausprägungen des Insolvenzrechts in den systematischen Zusammenhang seiner Grundlagen. Dabei wird anhand von Fällen aus der Rechtsprechung an die Wechselwirkung zwischen insolvenzrechtlicher Haftungsordnung, bürgerlichem Recht und Zivilprozessrecht erinnert.

Besondere thematische Schwerpunkte:

- Insolvenzverfahrensfähigkeit, Beteiligtenstellung im Insolvenzverfahren und Eröffnungsgründe
- Aufgaben des Eröffnungsverfahrens
- Wirkungen des Insolvenzverfahrens, besonders auf gegenseitige Verträge
- Stellung des Insolvenzverwalters
- Voraussetzungen und Rechtsfolgen der Insolvenzanfechtung
- Reorganisation des Schuldners im Insolvenzplanverfahren
- Eigenverwaltung des Schuldners als Sanierungsinstrument
- Grenzüberschreitende Verfahren. ■

Europäisches Bilanzrecht und nationales Gesellschaftsrecht

Asche, Michael

Gebunden, 345 Seiten, 23x15,5 cm

ISBN 978-3-89949-390-0

3.295 Kč

Die EG-Bilanzrichtlinien und die IAS/IFRS sind für Kapitalgesellschaften konzipiert. Gleichwohl hat der Gemeinschaftsgesetzgeber anerkannt, dass ihre Erstreckung auf die Kapitalgesellschaft & Co. geboten ist. Technisch geschah dies, indem er die Rechnungslegungsregeln der Kapitalgesellschaften auf die Kapitalgesellschaften & Co. übertragen hat. Das wirft zwei Fragen auf: die nach der Rechtfertigung der Einbeziehung der Kapitalgesellschaft & Co. in das Europäische Bilanzrecht (Ob der Einbeziehung) und die nach der Notwendigkeit, die für Kapitalgesellschaften konzipierten Rechnungslegungsregeln wegen der besonderen strukturellen Merkmale der Kapitalgesellschaften & Co. für diese zu modifizieren (Wie der Einbeziehung).

In einem größeren Zusammenhang werden die Einbindung der EG-Bilanzrichtlinien und der IAS/IFRS in das Sekundärrecht, ihre Entwicklungen sowie ihre Ziele und Auslegung aufgezeigt. Der Schwerpunkt liegt auf ihrem Verhältnis zu anderen gesellschaftsrechtlichen Richtlinien und Verordnungen. ■

Computer Crimes and Digital Investigations

Ian Walden

600 pages, 246x171 mm

ISBN-13: 978-0-19-929098-7

Oxford University Press

9.870 Kč

Computer and network-based crime is a rapidly growing phenomenon and problem for individuals, organisations and society as a whole, whether in the form of viruses or the distribution of child pornography. Following September 11th 2001, the horrific terrorism attacks on the London transport system in July 2005, and the threat of further attack through chemical and biological weapons, there is a broad governmental recognition of the vulnerability of society to attacks against critical infrastructure, which includes computer and communications systems. As a consequence, governments have placed computer crime laws high on the political agenda. This text provides a comprehensive legal analysis of the substantive and procedural rules relating to computer crime, and offers a clear explanation of the relevant technical aspects of computer crime, from types of attacks launched through to forensic techniques. The text places computer crime firmly in its international context, through comparative discussion of laws in other jurisdictions, international harmonisation initiatives, and mechanisms for co-operation between law enforcement bodies in different jurisdictions. ■

Faull and Nikpay: The EC Law of Competition (Second Edition)

Jonathan Faull & Ali Nikpay

ISBN-13: 978-0-19-926929-7 Publication date: 29 March

2007 2016 pages, 246x171 mm

Oxford University Press

8.390 Kč

The new edition of this leading work builds upon the success of the first edition by adding new chapters on modernization, cartels, state aids, and motor vehicle distribution agreements, as well as expanding the analysis of mergers. The existing strengths are also reinforced, and the book will be fully up to date with all of the key substantive, procedural and interpretative changes introduced up to autumn 2006, as well as the latest case law. The author team is entirely drawn from current or former members of the EC Commission's Directorate General for Competition, ensuring a uniquely in-depth working knowledge of the legislative regime and its application in practice.

- The new edition of a leading practitioner work on EC competition/antitrust law
- A unique insider's view of the subject, it is written entirely by current and former members of DG Competition
- A practical reference tool that puts particular emphasis upon how law and policy apply in practice
- Forward-looking analysis provides guidance on areas that are still undecided or evolving
- Even more dependable and rigorous than the previous edition: the coverage is expanded and enhanced
- New chapters on modernization, cartels, state aids, and vehicle distribution agreements, and expanded analysis of mergers
- Full analysis of the key substantive, procedural and interpretative changes being introduced during 2004, as well as the latest case-law ■

The Construction of Contracts Interpretation, Implication and Rectification

Gepard McMeel

648 pages, 246x171 mm

ISBN-13: 978-0-19-927793-3

Oxford University Press

6.825 Kč

This exciting new practitioner-orientated text provides a clear and comprehensive account of the legal principles and doctrines which come into play whenever the parties disagree about the meaning and effect of the contractual words. Most commercial transactions, from the supply of goods of services to the sale of a business, are reduced to writing. In most cases this entails that the deal is recorded in clear and certain terms for the parties to perform. Nevertheless written contracts are abundant with disputes about the meaning and effect of particular words and phrases. Although the common law principles and techniques of construction are of long ancestry, they have recently come to greater prominence as judges have self-consciously sought to modernise the approach to the interpretation of contractual instruments. This work provides a new and refreshed account of the principles involved, focusing on the practitioner's needs, tackling modernisation head on and equipping readers with the necessary means to avoid pitfalls in contractual provisions. The coverage extends to related rules and doctrines, including rectification and implication of terms, and consideration of the status of the controversial 'parol evidence rule.' The book also considers the nature of effect of particular species of contractual provision, including warranties and indemnities, exemption clauses, 'force majeure' clauses and 'entire agreement' clauses ■

Grundkurs Handels- und Gesellschaftsrecht

Peter Kindler

2. Auflage 2007, 402 Seiten

ISBN 978-3-406-55826-9

1.120 Kč

In einem Band vermittelt dieser Grundkurs jetzt bereits in 2. Auflage das examensrelevante Pflichtfachwissen im Handels- und Gesellschaftsrecht. Die Darstellung des Handelsrechts umfaßt dabei die Bereiche Kaufmannseigenschaft, Handelsregister (Schwerpunkt Registerpublizität), Handelsfirma und Handelsunternehmen, Prokura und Handlungsvollmacht, Allgemeine Vorschriften über Handelsgeschäfte und Handelskauf.

Im Gesellschaftsrecht werden die offene Handelsgesellschaft und die Kommanditgesellschaft behandelt, ferner Errichtung und Vertretungsverhältnisse bei der Aktiengesellschaft und bei der Gesellschaft mit beschränkter Haftung, bei der GmbH auch die Rechtsverhältnisse der Gesellschaft und der Gesellschafter. Das bewährte Konzept vermittelt das erforderliche Wissen mit Hilfe zahlreicher Beispiele, Übungsfälle und Übersichten. Am Ende eines jeden Abschnitts erfolgt jeweils eine Lern- und Verständniskontrolle ■

Handelsgesetzbuch: HGB Kommentar

Von Prof. Dr. Ingo Koller, Prof. Dr. Wulf-Henning Roth und
Dipl.-Kfm. Dr. Winfried Morck, Wirtschaftsprüfer und
Steuerberater

6. Auflage 2007, 1212 Seiten

ISBN 978-3-406-55818-4

1.850 Kč

Fundiert und prägnant, unter Berücksichtigung aller für den Praktiker wichtigen Aspekte, informiert dieser handliche Kommentar über die handelsrechtlichen Vorschriften. Er orientiert sich dabei vorwiegend an der Rechtsprechung, die umfassend ausgewertet ist, nimmt aber auch Stellung zu abweichenden Meinungen in der Literatur.

Die Neuauflage berücksichtigt u.a. die Änderungen durch das

- Vorstandsvergütungs-Offenlegungsgesetz
- Erste Gesetz über die Bereinigung von Bundesrecht im Zuständigkeitsbereich des Bundesministeriums der Justiz
- Gesetz zur Änderung des Ölschadengesetzes
- Gesetz zur Einführung der Europäischen Genossenschaft und zur Änderung des Genossenschaftsrechts
- Gesetz über elektronische Handelsregister und Genossenschaftsregister sowie das Unternehmensregister vom 10.11.2006
- Gesetz zur Umsetzung der neu gefassten Bankenrichtlinie und der neu gefassten Kapitaladäquanzrichtlinie vom 17.11.2006.

Im Übrigen hat der Kommentar durchgängig den Stand Anfang 2007. ■

Global Competition Law and Economics

Einer Elhauge and Damien Geradin

PUBLISHER Hart Publishing PUBLISHED March 2007

EXTENT 1182 pages COVER Paperback ISBN 1-84113-465-1

/ 9781841134659

1.570 Kč

Modern antitrust law is global antitrust law. Markets are becoming increasingly global, or at least multinational. Mergers between large corporations must typically get approval in both the United States and in the EU, and other nations too. Cartels in one nation affect supply in others, and countries are increasingly entering into treaties with each other about the content or enforcement of competition laws. Thus, businesspeople, lawyers, and lawmakers can no longer content themselves with understanding only the antitrust and competition law of their home country. Modern antitrust law also differs from traditional antitrust law in that it now reflects the dominance of the economic model of analysing antitrust and competition policy. Against this background, this new casebook represents the first comprehensive effort to examine US and EC competition law cases and decisions within a common analytical framework strongly based on economic theory. It is an innovative casebook addressed to all students, not only from the US and Europe, but also from all jurisdictions having competition laws, providing an in-depth

analysis of the two major global antitrust regimes in the world, and a summary of the parallel antitrust laws elsewhere in the world. As such it will also serve as a useful reference for practitioners, competition officials, and policy-makers interested in competition law. ■

Gesellschaftsrecht

Von Prof. Dr. Herbert Wiedemann, Richter am Oberlandesgericht a.D., und Prof. Dr. Kaspar Frey

7. Auflage 2007, 533 Seiten

ISBN 978-3-406-54867-3

880 Kč

Der Band behandelt in Form von Fragen und Antworten sowie anhand von kleinen Fällen das examensrelevante Wissen des Gesellschaftsrechts. Dazu werden die gesellschaftsrechtlichen Grundtypen Verein und BGB-Gesellschaft vorgestellt. Die Probleme des Personen- und Kapitalgesellschaftsrechts werden eingehend erörtert. Die 7. Auflage berücksichtigt im Personengesellschaftsrecht die fortdauernde Diskussion um das Haftungsregime der BGB-Gesellschaft und die damit verbundene analoge Anwendung von §§ 31 BGB, 128 ff. HGB. Aufgenommen ist die Rechtsprechung zur Haftung wegen eines existenzvernichtenden Eingriffs. Eingearbeitet sind darüber hinaus insbesondere die Änderungen des Rechts der GmbH und der Aktiengesellschaft. Schrifttums- und Rechtsprechungsnachweise sind auf dem neuesten Stand. Für Studierende und Referendare. ■

Europarecht

Von Prof. Dr. Matthias Herdegen

9. Auflage 2007, 455 Seiten

ISBN 978-3-406-56071-2

880 Kč

Jährlich neu erscheint dieser aktuelle Grundriß. Er vermittelt einen umfassenden Einstieg in die vielgestaltigen Regelungsmaterien, die unter dem begrifflichen Dach des Europarechts zusammengefaßt werden. Im Zentrum steht dabei das Recht der Europäischen Gemeinschaften, ergänzt um die Form der Zusammenarbeit in der EU. Einbezogen werden auch das Recht des Europarates mit der Europäischen Menschenrechtskonvention, die WEU und der OSZE-Prozeß.

Die 9. Auflage 2007 berücksichtigt neue Entscheidungen des Europäischen Gerichtshofs für Menschenrechte und des EuGH. Dargestellt ist auch der Beitritt Bulgariens und Rumäniens zur EU. ■

Europarecht

Von Prof. Dr. Waltraud Hakenberg

4. Auflage 2007, 214 Seiten

ISBN 978-3-8006-3383-8

965 Kč

Das Werk macht Studierende schnell mit dem Europarecht vertraut. Der Inhalt:

- Überblick über die Entwicklung der EU

- Stellung der Europäischen Gemeinschaften in der EU und das institutionelle System
- Rechtsordnung der Gemeinschaft
- Besondere Marktfreiheiten
- die einzelnen Politiken
- Rechtsangleichung in ausgewählten Bereichen.

Zahlreiche Schaubilder, Zusammenfassungen, Fragenkataloge und Fallbeispiele erleichtern das Lernen. Die Neuauflage berücksichtigt die »Ost-Erweiterung« um 12 neue Mitgliedstaaten, zuletzt am 1.1.2007 um Rumänien und Bulgarien. Auch der noch nicht von allen ratifizierte Vertrag über die Europäische Verfassung wird kommentiert. ■

Internationales Wirtschaftsrecht

Von Prof. Dr. Matthias Herdegen

6. Auflage 2007, 291 Seiten

ISBN 978-3-406-55664-7

1.080 Kč

Das internationale Wirtschaftsrecht ist Teil des Völkerrechts. Um seine rechtlichen Mechanismen zutreffend einordnen zu können, stellt das Werk von Herdegen zunächst die Rechtsquellen des internationalen Wirtschaftsrechts sowie die für sie geltenden allgemeinen Prinzipien dar. Im Bereich des Warenhandels und der Dienstleistungen werden dann das GATT, das neue WTO-System, aber auch andere internationale Abkommen und ihre Funktionsweisen beschrieben. Weitere Gegenstände der Darstellung sind das internationale Unternehmensrecht sowie das internationale Enteignungs- und Investitionsrecht. Schließlich werden die Währungssysteme und die internationalen Finanzleistungen beleuchtet. Das Studienbuch ist eine Einführung, die das Verständnis für die Ordnung der internationalen Wirtschaftsbeziehungen im Geflecht von Völkerrecht, Europäischem Gemeinschaftsrecht und internationalem Wirtschaftsrecht erleichtern soll. Die 6. Auflage wurde durchgängig aktualisiert, erweitert und auf den Stand von Anfang 2007 gebracht. Ausgebaut wurde insbesondere der Abschnitt über die WTO. Berücksichtigt wurden darüber hinaus neue Entscheidungen des US-Supreme Court. Für Studenten der Rechts- und Wirtschaftswissenschaften, Referendare, im internationalen Wirtschaftsrecht tätige Rechtsanwälte und Unternehmensjuristen sowie internationale Organisationen. ■

EC Competition Law

A Critical Assessment

806 pages, hardback

ISBN1-84113-675-1 / 9781841136752

3.880 Kč

General Editors: Giuliano Amato and Claus-Dieter Ehlermann

This book, co-written by a team of European competition law specialists, offers critical perspectives on the whole range of issues in EC competition law. The book has two distinctive features: the first is that unlike similar works which present the law from either an enforcement agency or practitioner per-

spective in a fairly conventional manner, this work offers fresh, critical reflections on the state of the law. The second is that the authors are young academics, practitioners and administrators who have worked in the relevant fields and who are relatively new „voices“ in the competition law literature. Drawn from diverse jurisdictions and professional backgrounds the authors bring a distinctively „European“ feel (for instance not drawing exclusively on English language literature), and manage to introduce debates that have been taking place in the non-English language world, thereby assisting a more comprehensive dialogue in this field. The diversity in their professional backgrounds means that each chapter adopts a different perspective, with some chapters focusing on practical solutions to problems, and others exploring more general theoretical questions. The textbook-like structure places the issues in their appropriate contexts and ensures that readers see how the discussion in each chapter links with the body of law as a whole. The book is aimed at academic lawyers and practitioners, complementing existing textbooks and allowing the reader to extend his or her understanding of the subject and provide a quick source of reference to the main doctrinal debates on the subject, and offer fresh perspectives on the topics covered. The impact of EC competition law beyond Europe also means that this book will appeal to lawyers in the US, Australia, Canada and beyond. Associate Editor Assimakis Komninos is a Senior Associate in the Brussels office of White & Case and also practices as a lawyer at the Athens Bar. He is also a visiting lecturer at IREA, Université d'Aix-Marseille III. ■

Private Enforcement of EC Competition Law

J. Basedow

364 pages, hardback

ISBN 9041126139 / 13:9789041126139

5.050 Kč

The European Commission's recent green paper on damages actions for breach of EC antitrust rules stirred a debate across Europe on the need for legal reform that would encourage private plaintiffs to claim compensation for losses suffered as a result of anticompetitive conduct. Prominent in the wake of that initiative was the international conference convened by the Max Planck Institute for Comparative and International Private Law in Hamburg in April 2006, the papers and proceedings of which are presented in this important book. Among the topics and issues raised and discussed here are the following: the 2001 Courage judgment of the European Court of Justice, in which the court decided that everyone who suffers losses from a violation of arts. 81 or 82 EC is entitled to compensation relevance of the case law that contributes to general principles of European tort law comparative analysis from the more comprehensive experience of national laws in the United States, Germany, France, and Italy calculation of damages passing-on of losses sustained in an upstream market to customers in a downstream market procedural devices which may help to overcome the lack of implementation duties of disclosure and

the burden of proof collective actions that may help to overcome the rational abstention of individuals pitfalls of leniency programmes implemented by national competition authorities and, issues of jurisdiction and choice of law. The lively debates that followed the presentations at the conference are also recorded here. Although more discussion will be needed before a viable legal framework in this area begins to emerge, these ground-breaking contributions by lawyers of various disciplines, jurists, economists, academics, and European policymakers take a giant step forward. For lawyers, academics, and officials engaged with this important area of international law, this book clearly improves our understanding of the economic need and legal particularities which could generate an effective European system of private antitrust litigation. ■

Parallel Trade in Europe

Intellectual Property, Competition and Regulatory Law

Christopher Stothers

526 pages, hardback

ISBN1-84113-437-6 / 9781841134376

4.940 Kč

Are parallel importers the key to free trade, breaking down long-established national barriers for the benefit of all? Or do they instead just operate in a dubious 'grey market' for their own profit, free-loading on the investment of innovators and brand owners to the ultimate detriment of everyone? Parallel trade is in turn lionised and demonised, both in legal commentary and in the mainstream press. As one might expect, the truth lies somewhere between these extremes. Once goods have been manu-

factured they are put onto the market in one country by the manufacturer. Parallel trade occurs when the goods are subsequently transferred to a second country by another party (the parallel trader, who may be the end consumer). The distinguishing feature of parallel trade is that the manufacturer did not intend those particular goods to end up in the second country. The goods are normally described in that country as 'parallel imports' or 'grey market goods'. The latter term is generally used to suggest that the trade, while not exactly 'black market', is not entirely lawful either. Understanding how European Community law operates to permit or restrict parallel trade involves exploring a complex matrix of rules from the fields of free movement, intellectual property, competition and regulatory law, including both private and public enforcement regimes. Where goods are parallel imported from outside the Community these rules change and new considerations come into play, such as obligations arising from the European Economic Area, the World Trade Organization and bilateral free trade agreements. The experience of Europe, which has grappled with the issues on a regional basis for more than four decades, provides a fertile source for examination of parallel trade in other jurisdictions. Christopher Stothers' comprehensive treatment successfully analyses this difficult topic, considering both Community and national decisions. ■

**Knihy můžete nakoupit v elektronickém knihkupectví
na adrese www.epravo.alescenek.cz**

Pojištění vozidla

Před půl rokem prodala naše společnost vozidlo. Pojišťovna teď na nás vymáhá zaplacení dlužného pojistného a při jednání na nás požadovala i předložení příslušné kupní smlouvy. Je postup pojišťovny správný?

Pro povinné smluvní pojištění odpovědnosti z provozu vozidla a jeho zánik platí zvláštní zákonná úprava (zákon č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla, v platném znění). Pojištění odpovědnosti z provozu vozidla zaniká, mimo jiné, dnem, kdy pojistník oznámil pojistiteli (pojišťovně) změnu vlastníka vozidla. Pokud tedy převod vozidla na jinou osobu vaše společnost příslušné pojišťovně neoznámila, pak pojištění odpovědnosti z provozu vozidla nadále trvá bez ohledu na jeho převod na třetí osobu a pojišťovna je oprávněna požadovat po vaší společnosti zaplacení dlužného pojistného až do doby

zániku pojištění, nestanoví-li pojistná smlouva nebo všeobecné pojistné podmínky pojišťovny jinak. Při neoznámení změny vlastníka vozidla nemá na trvání pojištění odpovědnosti vliv ani situace, kdy by nový vlastník okamžitě pojistil dané vozidlo, byť i třeba u stejné pojišťovny. Pokud jste tak již neučinili při Vámi zmiňovaném jednání, doporučuji tedy oznámit změnu vlastníka vozidla pojišťovně bez zbytečného odkladu. Přestože forma takového oznámení není výše uvedeným zákonem stanovená, podle zákona o pojistné smlouvě (kterým se pojištění odpovědnosti podpůrně řídí) by mělo mít písemnou formu. I když je to v praxi docela obvyklé, pojišťovna není oprávněna po vás požadovat předložení smlouvy o převodu vozidla, ani jiné dokumenty, ledaže by v pojistné smlouvě nebo všeobecných pojistných podmínkách pojišťovny bylo ujednáno jinak. Pojištění odpovědnosti zanikne dnem oznámení pojišťovně. Po zániku pojištění odpovědnosti je vaše společnost coby pojistník povinna odevzdat pojišťovně doklad o pojištění a zelenou kartu, byla-li vydána. ■

IVA VALOVÁ

ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ HOLEC, ZUSKA & PARTNEŘI

Víte, že s Vámi může zvuk zahýbat. Zkuste to s BeoLab 9.

Reproduktory BeoLab 9 byly původně navrženy jako nástroj pro profesionály v hudebním oboru. Jejich tvar je koncipován tak, aby zajistil absolutně minimální zkreslení a maximální hloubku a detail. Pokud už je to nějakou dobu, co Vám poslech Vaší oblíbené hudby nebo filmu způsobil husí kůže, domníváme se, že si opravdu užijete naše nové reproduktory BeoLab 9.

Vyzkoušejte BeoLab 9 a uveďte svůj svět do pohybu.

Nový Mercedes-Benz Třídy C

Bezpečnost, komfort, agilita: S těmito výbornými vlastnostmi přichází na start nová Třída C. Nově vyvinutá limuzína se vyznačuje mnohostrannou koncepcí, která splňuje očekávání různých cílových skupin zákazníků. AVANTGARDE, ELEGANCE a CLASSIC jsou tři zcela individuální modely nové Třídy C, které podle provedení zvýrazňují buďto komfort nebo agilitu. Všechny modelové varianty nejsou jen představiteli komfortní jízdy typické pro Mercedes, ale mohou se chlubit také špičkovými výkony v oblasti techniky.

**Model AVANTGARDE – nositel tradičních
vnějších prvků sportovních modelů
stuttgartské automobilky.**

Nová limuzína je se svými 4581 milimetry o 55 milimetrů delší než předchozí model. Její šířka se zvětšila o 42 milimetrů na 1770 milimetrů a rozvor náprav pak o 45 na 2760 milimetrů. Tyto míry jsou předpokladem pro velkorysou nabídku prostoru a tím i pro nárůst komfortu. Například šířka v oblasti ramen posádky na předních sedadlech je o 40 milimetrů větší než dosud.

Design nové Třídy C spočívá na moderním ztvárnění nových modelů Mercedesu, které střídáním výrazných linií s velkými klidnými plochami vyjadřuje technickou suverenitu vozů s trojčipou hvězdou na přídi. Zřetelný šípový tvar přední partie Třídy C navíc vyjadřuje také typické vlastnosti jakými jsou agilita a výkonový potenciál. Vůbec poprvé slouží u limuzíny Mercedesu maska chladiče jako poznávací znamení pro zřetelné zařazení modelových variant. Tři výrazné horizontální lamely a velká, do středu situovaná hvězda Mercedesu tak utvářejí obraz modelu AVANTGARDE, který je nositelem tradičních vnějších prvků sportovních modelů stuttgartské automobilky. V souladu se sportovně laděnou výbavou podporuje tento vnější element designu mladý, agilní náboj nové Třídy C. Ještě silněji tento charakter prohlubuje Sportpaket AMG, který kromě jiného přináší markantní tvarové zásahy ovlivňující proudění vzduchu jak v oblasti zakončení čelní a zadní partie karoserie tak u dveřních prahů.

U modelu ELEGANCE vycházeli designéři Mercedesu z prostorově tvarovaných, ve vysokém lesku provedených lamel masky chladiče, které vyjadřují jiné, pro značku typické vlastnosti jako jsou komfort a luxus. V prove-

dení CLASSIC se nová Třída C záměrně prezentuje tradičními tvary a prvky, najdeme však u ní stejné technické inovace jako u obou předchozích modelových variant.

Touto novou koncepcí mohou zákazníci Mercedesu ještě zřetelněji než dosud zvýraznit prostřednictvím Třídy C svůj osobní vkus a životní styl. Všechny modely charakterizuje jízdní komfort typický pro Mercedes-Benz a mimořádný zážitek z jízdy spočívající na stále inovaci použité techniky. Ve svém segmentu přináší Třída C zcela nový pohled jak na komfort při jízdě na dlouhé vzdálenosti tak na ovladatelnost vozu v dynamickém pojetí.

Tlumiče odpružení se automaticky přizpůsobují jízdní situaci

AGILITY CONTROL – pod tímto pojmem představuje Mercedes-Benz všechny nové nebo vývojovými pracovníky ještě zdokonalené technické zásahy, které dále zlepšují komfort a agilitu. Do sériové výbavy patří AGILITY CONTROL – podvozek, který podle aktuální jízdní situace nastavuje sílu vytvářenou tlumiči odpružení. Při normální jízdě charakterizované jen mírnými podněty pro tlumiče se jejich tlumící síla automaticky potlačuje, což má pozitivní vliv na komfort jízdy, aniž by tím došlo ke snížení její bezpečnosti. Dynamická jízda naopak vyvolává maximální tlumící sílu, která vůz účinně stabilizuje. AGILITY CONTROL – řízení nové Třídy C pracuje s převodem 14,5, který je vzhledem k předchozímu modelu snížený o šest procent. AGILITY CONTROL – řazení svými krátkými dráhami a přesným vedením odpovídá sportovnímu charakteru Třídy C.

Všechny modely
třídy C
charakterizuje
jízdní komfort
typický pro
Mercedes-Benz

Kromě těchto sériově zavedených inovací byl techniky Mercedesu vyvinut ADVANCED AGILITY – Paket, který bude na přání k dispozici od podzimu 2007. Ten dává řidiči možnost volby mezi dvěma řadičími programy: Sport a Komfort. K nim patří plynulá elektronická regulace tlumičů odpružení každého kola zvlášť, dále nově vyvinuté parametrické řízení s posilovacím účinkem v závislosti na rychlosti a s variabilním silovým momentem vracejícím řízení do střední polohy pro získání pocitu stabilnější jízdy při vyšších rychlostech (tzv. variabilní centrování). ADVANCED AGILITY – Paket umožňuje také změnu charakteristiky plynového pedálu. Podle použitého schématu řazení automatické převodovky tak je zajištěna spontánní reakce motoru.

ADAPTIVE BRAKE je nový vývojový krok v oblasti podvozku. Ten vychází z techniky Třídy S a disponuje doplňkovými asistenčními funkcemi pro dosažení ještě vyšší úrovně bezpečnosti a většího komfortu. Za příklad může posloužit pomoc při rozjezdu do kopce, zvyšování tlaku v potrubí brzdového systému v kritických situacích a zbavování brzdových kotoučů vody při brzdění na mokré vozovce.

Výkon čtyřválcových motorů s přeplňováním kompresorem zvýšený až o 13 procent

Pozoruhodným nárůstem výkonu až o 13 procent a točivého momentu kolem 18 procent se na zvýraznění aktivního jízdního charakteru nové Třídy C podílejí také použité hnací jednotky. Čtyř- a šestiválcové motory jsou charakteristické nejen spontánním rozložením hnací síly, ale dalším zklidněním jejich chodu přispívají k mimořádnému jízdnímu komfortu.

Zvláštní důraz byl kladen na další vývoj čtyřválcových motorů. U jejich benzínových variant stoupl výkon základního modelu C 180 KOMPRESSOR z dosavadních 105 kW/143 k na 115 kW/156 k, maximální točivý moment se zvýšil o 4,5 procenta z 220 na 230 Nm. Model C 200 KOMPRESSOR přichází na trh s motorem, jehož výkon narostl o 15 kW/20 k. Vyšplhal se tak na celkových 135 kW/184 k a od otáček 2800 1/min poskytuje maximum točivého momentu dané hodnotou 250 Nm. Tyto modifikované motory tak výrazně přispěly ke zlepšení jízdních výkonů a spotřeby modelů poháněných čtyřválcovými agregáty. Zrychlení z nuly na rychlost 100 km/h zvládá model C 200 KOM-

PRESSOR o 0,5 s rychleji než jeho předchůdce. Stejně pozoruhodné jsou výsledky zjištěné spotřeby paliva: model C 180 KOMPRESSOR ušetří při ujetí 100 km vzdálenosti vzhledem k udávané spotřebě dosavadního vozu 0,3 l benzínu, u modelu C 200 KOMPRESSOR klesla jeho spotřeba v kombinovaném režimu o 0,5 l/100 km.

Spotřeba paliva čtyřválců CDI je nižší o 0,3 l/100 km

Také u naftových motorů se jejich další vývoj soustředil na čtyřválcové provedení. Stuttgartští inženýři vylepšili jak jejich mechaniku, tak turbopřepřívání a přímý vstřik technologií Common-Rail, což si vyžádalo více než 90 modifikovaných dílů. Tyto zásahy přinesly u nového Mercedesu C 200 CDI zvýšení výkonu o 12 procent oproti jeho dosavadnímu provedení: 100 kW/136 k místo 90 kW/122 k. Model C 220 CDI nyní disponuje výkonem 125 kW/170 k (dosud: 110 kW/150 k) a dosahuje točivého momentu 400 Nm což je navýšení o zhruba 18 procent. Spotřeba paliva přitom klesla až o 0,3 l/100 km: C 200 CDI a C 220 CDI jezdí v evropském jízdním cyklu (NEFZ) za pouhých 6,1 l/100 km.

Moderní motory V6 zůstávají v programu Třídy C v nezměněné podobě. Na výběr jsou tři benzínové verze s výkony 150 kW/204 k, 170 kW/231 k a 200 kW/272 k. Šestiválec nového modelu C 320 CDI nabízí výkon 165 kW/224 k. S výjimkou Mercedesu C 350 mají všechny modely nové Třídy C sériově šestistupňovou převodovku s řazením AGILITY CONTROL. Vrcholný model C 350 je sériově vybaven světově ojedinělou sedmistupňovou automatickou převodovkou 7G-TRONIC. Tu je možné objednat i do jiných modelů Třídy C poháněných šestiválcovými motory.

Další inovace Mercedesu přináší vyšší míru bezpečnosti

V rámci vývoje nové Třídy C bylo provedeno celkem přes 100 crash – testů. Mezi nimi byly také zvláště náročné firem-

ní nárazové zkoušky, jejichž požadavky často přesahují rámec daný obecně platnými předpisy. Jejich úspěšné zvládnutí je předpokladem k získání nejvyšší klasifikace bezpečného automobilu: třicípé hvězdy Mercedesu.

Inteligentně konstruovaná karoserie, která je ze 70 procent zhotovena z vysokopevnostních a ultra-vysokopevnostních druhů ocelí, tvoří základ ochrany cestujících. Konstrukteři nové Třídy C oproti předchůdci ještě rozšířili deformační zóny a dále optimalizovali rozložení sil vyplývající z nárazu. V čelní struktuře jsou nyní vytvořeny čtyři od sebe izolované nárazové roviny, jejichž prostřednictvím jsou destruktivní síly převáděny na velké ploše kolem tuhé kabiny.

V interiéru došlo k doplnění bezpečnostní techniky o nejmodernější ochranné systémy. Do sériové výbavy vozu patří sedm airbagů: dva adaptivní airbagy pro řidiče a spolujezdce, kolenní airbag řidiče, dva boční airbagy v opěradlech předních sedadel a dva velkoplošné okenní airbagy, které se při nárazu z boku rozvinou mezi střešními sloupky A až C. Kromě toho řidiče, spolujezdce a cestující na zadních vnějších sedadlech chrání při nárazu předepínače bezpečnostních pásů a omezovače síly v pásu. Sériové opěrky hlavy využívají systém NECK PRO, který při nárazu zezadu během několika milisekund vysune čalouněnou část opěrky tak, aby včas zachytila pohyb hlavy řidiče a spolujezdce. Riziko poranění krční páteře je tak výrazně nižší.

Došlo k doplnění bezpečnostní techniky o nejmodernější ochranné systémy.

- ▲ Inteligentně konstruovaná karoserie je ze 70% zhotovena z vysokopevnostních a ultra-vysokopevnostních druhů ocelí.
- ◀ Zřetelný šípový tvar přední partie Třídy C vyjadřuje typické vlastnosti jakými jsou agilita a výkonový potenciál.

Aby se zmenšila pravděpodobnost nárazu zezadu, vyvinul Mercedes-Benz blikající brzdová světla. Také ta patří do sériového vybavení nové Třídy C. Je-li řidič přinucen při rychlosti přesahující 50 km/h intenzivně brzdít, začnou brzdová světla rychle blikat a o hrozbě nebezpečí tak varují řidiče jedoucí „v závěsu“.

PRE-SAFER je další zvláštností nové limuzíny Mercedesu. Tento preventivní systém ochrany cestujících (výbava na přání) je propojen s bezpečnostními funkcemi jako ESP a brzdový asistent a pomáhá zvládnout kritické manévry již v počátku. Hrozí-li Třídě C, že vlivem silného nedotočení popř. přetočení může dojít k havárii nebo řidič při náhlém nebezpečí intenzivně brzdí, aktivuje PRE-SAFER preventivní opatření, která cestující a automobil na hrozící střet připraví. Fáze pasivní bezpečnosti tak nezačíná teprve při nárazu samotném, ale již při jeho hrozbě.

Poprvé se v této automobilové třídě objevuje Intelligent Light System, který také pochází z vývoje Mercedesu. Vysoce účinné světlomety typu bi-xenon umožňují pět různých druhů osvětlení, odladěných na typické jízdní a povětrnostní situace: světlo silniční, světlo dálniční, rozšířené světlo do

mlhy, aktivní světlo do zatáčky a světlo pro odbočování. Mercedes-Benz tak nemalou měrou přispívá k bezpečnější jízdě za snížené viditelnosti.

Interiér se prezentuje jako „design z jednoho kusu“

Při vytváření kokpitu se designéři Mercedesu orientovali na sportovní předlohy a přišli s přehlednými kulatými přístroji v obdobné formě, jakou lze vidět v roadsterech nebo vozech typu kupé. Kruhové stupnice provedené ve stříbrné barvě, černé ciferníky, bílé písmo a oranžově zářící ukazatele přinášejí jak značný efekt, tak přehlednost celého kombinovaného přístroje.

Obdobně uspořádaná a zcela jasně členěná se prezentuje dvoubarevná přístrojová deska a střední konzole, které v nové Třídě C vytvářejí příjemně tvarovanou jednotku, které vyhovuje označení „jako z jednoho kusu“. To platí i o integraci barevného informačního displeje v horní části středového přístrojového panelu. Ten je v příznivém zorném úhlu řidiče, je ho však možné sklopit a zakrýt, aniž by se další přístroje s ním spojené (např. autoradio, navigační systém)

Třída C
je bestsellerem
v modelovém
programu
Mercedesu.

Interiér se prezentuje jako „design z jednoho kusu“.

Multimediální systém má v nové Třídě C ještě více funkcí než dosud. Novinkou je evropský navigační systém, jehož údaje jsou uloženy na pevném disku. Navigační zobrazení se ve vysokém rozlišení objevuje na barevném displeji.

vypnuly. Uzavře-li výkyvný kryt schránku sklopeného displeje, pracují informační přístroje i nadále.

Nová ovládací koncepce pro lepší přehled a komfort

Středový barevný displej je součástí nové ovládací a informační koncepce, kterou Třída C převzala z vrcholných modelů Mercedesu. Jejím hlavním přínosem je rychlá dostupnost nejčastěji používaných funkcí. Řidič tak nemusí nic promýšlet, může zůstat u svých zvyklostí a rychle si umí poradit. Všechny ovládací a informační prvky důležité pro jízdu se nacházejí v bezprostřední blízkosti řidiče.

Také propojení sériově dodávaného multifunkčního volantu s kombinovaným přístrojem vytváří důležitý předpoklad pro rychlý přístup k řadě informací a funkcí, které má řidič přímo před očima. Další funkce se zobrazují na displeji středového panelu. Rádio, navigační systém nebo telefon mohou řidič a spolujezdec řídit ovladačem (Controller) na středním tunelu nebo hlavní menu vyvolat přímo stisknutím příslušného tlačítka.

COMAND APS nabízí hlasové ovládání, hudební server a DVD – navigaci

S přístroji Audio 20, Audio 50 APS a COMAND APS jsou infotainment posádky vozů Třídy C na přání k výběru tři nově vyvinuté přístroje. Všechny mají kromě jiného klávesnici k volbě telefonních čísel a radiových frekvencí a dále pak i rozhraní Bluetooth. U přístroje Audio 50 APS lze z navigace získat pokyny pro dosažení cíle cesty pomocí šipek zobrazených na barevném displeji (4,9 palců) středního přístrojového panelu, částečně i s grafickým přiblížením křižovatek.

Objednat je možné měnič DVD na šest disků a hlasové ovládání LINGUATRONIC.

Multimediální systém COMAND APS má v nové Třídě C ještě více funkcí než dosud. Novinkou je evropský navigační systém, jehož údaje jsou uloženy na pevném disku (30 gigabyte). Navigační zobrazení se ve vysokém rozlišení objevuje na barevném displeji (7 palců) přístrojového panelu, který se po stisknutí tlačítka sklopí a zakryje víkem v barevném provedení čelní desky. COMAND APS zahrnuje ještě hudební server s nahrávacím objemem 4 gigabytů, DVD přehrávač pro video a audio a také hlasové ovládání LINGUATRONIC, které Mercedes-Benz ještě dále vylepšil: řidič už nemusí jména státu, města a ulice hláskovat, ale vysloví je jako celek. Obdobně komfortní je například i hlasové ovládání radiových stanic.

Třída C je bestsellerem v modelovém programu Mercedesu

Limuzína nové Třídy C střídá předechozí model, kterých se od jara roku 2000 prodalo 1,4 miliónu kusů. Vezmeme-li dosavadní Třídu C jako celek – to znamená limuzínu, kombi a sportovní kupé, bylo zákazníkům na celém světě dodáno přes dva milióny vozidel. Třída C je tak bestsellerem v programu osobních automobilů stuttgartské značky. ■

Nové projekty HOCHTIEF DEVELOPMENT

V letošním roce slaví významný německý developer HOCHTIEF Development 10leté působení v České republice. Po úspěšných administrativních projektech Hadovka Office Park v Praze 6 a Technopark v Praze 5 dokončí v příštím roce hned tři nové projekty. Kromě dvou vysoce moderních administrativních budov *Kavčí Hory Office Park* a *Trianon* na Budějovickém náměstí v Praze 4 to bude poprvé v historii firmy také logistický areál *Cargoport*.

Kavčí Hory Office Park

Podle projektu Ing. akad. arch. Michala Gabriela probíhá v současné době na pozemku nedaleko křižovatky ulic Pujmanové a Na Hřebenech II výstavba netradičního kancelářského komplexu o hrubé nadzemní ploše cca 43 000 m² a s celkem cca 700 parkovacími místy na podzemních podlažích. Budova Kavčí Hory Office Park je koncipována jako hřebenový systém, kde spojovací trakt propojuje čtyři na něj kolmá křídla s šesti resp. jedenácti podlažími. Kavčí Hory Office Park nabídne svým uživatelům mimořádný komfort a příjemné prostředí ve výjimečné lokalitě s atraktivním výhledem na historickou Prahu. S dokončením stavby administrativní budovy se počítá v červenci roku 2008.

Trianon

V červnu tohoto roku začaly stavební práce na dalším projektu společnosti HOCHTIEF Development – Trianonu na Budějovickém náměstí. Architektury této prestižní budovy je známá architektonická kancelář Pata & Frýdecký Architekti. Hlavní část Trianonu s pronajímatelkou plochou o rozloze cca 19 500 m² představuje osmipodlažní podélný blok, na který navazují čtyři na něj kolmá šestipodlažní křídla. Objektu dominuje nárožní prosklená věž ve tvaru válce, na jejímž průčelí budou umístěny hodiny. Součástí objektu budou i třípodlažní podzemní garáže, v nichž bude k dispozici 298 parkovacích míst. Další parkovací místa pak budou přímo před budovou. Plánované obchody a restaurace v přízemí budou sloužit nejenom uživatelům budovy, ale i občanům žijícím v okolí Budějovického náměstí a dalším návštěvníkům lokality. V rámci projektu chystanou proměnu okolních pozemků v moderní park jistě ocení občané žijící v bezprostřední blízkosti. Park bude budovou oddělen od rušného Budějovického náměstí a stane se tak příjemným mís-

tem pro odpočinek a relaxaci. S dokončením stavby administrativní budovy Trianon se počítá v prosinci roku 2008.

Kavčí Hory Office Park i Trianon nabídnou z hlediska rozvržení interiérů maximálně flexibilní půdorys, který umožní uspořádání kanceláří dle individuálních požadavků nájemce. Obě budovy jsou koncipovány tak, aby svým uživatelům při současném důrazu na maximálně ekonomický provoz budovy poskytl nejmodernější technické vybavení. Poloha obou projektů, napojení na síť městské hromadné dopravy a blízký nájezd na dálnici D1 a tím i na vnitřní pražský silniční okruh zaručuje vynikající dopravní obslužnost administrativních objektů.

Cargoport

Společnost HOCHTIEF Development se poprvé za dobu svého působení v České republice začíná věnovat i logistice. Areál s názvem CARGOPORT se začne stavět v Dobrovízi v okrese Praha-západ. Daná lokalita se nachází 20 km západně od

centra Prahy na sjezdu Jeneč/Dobrovíz na nově budované rychlostní komunikaci R6. Výhodou daného projektu je bezprostřední blízkost mezinárodního letiště Praha – Ruzyně. Projekt disponuje celkovou plochou pozemku 38 hektarů, z níž bude zastavěno cca 137 000 m². Součástí areálu bude i nová železniční vlečka napojená na železniční trať. Dalším připravovaným krokem po nabytí právní moci územního rozhodnutí je získání stavebního povolení na první fázi, tj. na čtyři halové objekty. Předpokládané dokončení první fáze areálu se plánuje v průběhu roku 2008. ■

Central Park Praha

přináší do Prahy
zcela nový koncept bydlení

NEJVĚLKORYSEJŠÍ TUZEMSKÝ REZIDENČNÍ PROJEKT SOUČASNOSTI VZNIKÁ NA ROZHRANÍ ŽIŽKOVA A VINOHRAD, NA KOPCI V SOUSEDSTVÍ PARKU PARUKÁŘKA S VÝHLEDEM NA PRAŽSKÝ HRAD V 16 HEKTARECH PARKOVÉ ZELENĚ.

Nabídka pro náročné zahrnuje jak rezidence ve věžích, tak terasové vila domy, představující nejvyšší standard moderního bydlení. A mimo to zcela ojedinělé komplexní služby v kvalitě špičkového hotelu, sportovní klub a soukromý park! Idea pohodlného bydlení v těsném dosahu centra spojená s výhodami rodinného domu, obklopeného zelení, byla vždy snem městských obyvatel. Právě takovým vychází vstříc společnost CPP Development. Ta se spojila s úspěšným ateliérem A69 Architects, aby společně vytvořili zcela unikátní rezidenční projekt, jehož hybridní charakter kombinuje krajino-tvorbu s architekturou, prvky bytu a rodinného domu, soukromí rezidence s pohodlím hotelu. Zájemci o luxusní bydlení si mohou vybírat z mnoha variant bydlení: od terasových vila domů přes patrové rezidence s terasou (tzv. duplexy) až po rezidence ve věžích, od studií až po „orlí hnízda“ pod střechami (tzv. penthousy). Vyšší patra nabídnou jedinečný panoramatický výhled na Staré Město a na dominantu Pražského hradu. Obyvatelé budou mít k dispozici

vlastní bezpečný areál s privátním parkem, sítí obchodů a služeb i špičkovým sportovním klubem.

Kosmopolitní klientele vycházejí vstříc komplexní služby, které dosud v České republice nemají obdoby. Jedná se například o kompletní obsluhu při parkování, mytí vozu, venčení domácích mazlíčků, doručování jídla, donášku jídla z restaurace nebo léků z lékárny, překladatelské služby a tlumočení, pomoc při jednání s úřady, stěhovací službu, zajištění čerstvých květin, videotéku, technickou pomoc pro počítače a internet, cateringovou službu, programy pro děti, drobné opravy v bytě i jeho úklid a údržbu. V novém rezidenčním komplexu Central Park Praha lze zkrátka nalézt vše, co od luxusního bydlení očekáváte!

Pokud se chcete dozvědět víc, navštivte *ukázkovou rezidenci Central Park Praha na Václavském náměstí 19*. Vzorová rezidence, velký model areálu, vzorkovna materiálů, funkční kuchyně prestižní značky Bult-haup, vybavení od předních českých designérů – to vše v příjemné atmosféře kavárny a klubu. ■

UNIKÁTNÍ REZIDENČNÍ PROJEKT STATENICKÝ MLÝN

Developerská společnost Ballymore Properties, proslulá výstavbou řady významných londýnských rezidenčních nemovitostí, přináší své rozsáhlé zkušenosti do České republiky. Statenický mlýn, svůj první pražský rezidenční projekt,

necelých sedmi kilometrů a mezinárodní školy (International School a Riverside School) jsou k dispozici v dosahu pouhých osmi kilometrů.

Statenický mlýn je komplex městského charakteru navržený ve vesnickém prostředí na okraji Prahy s cílem poskytovat svým obyvatelům naprosto vše, co potřebují k životu. Obsahuje celkově 37 bytů, 21 řadových domů a 32 rodinných domů. Součástí všech nemovitostí jsou plně zařízené kuchyně s pracovní deskou z technického kamene, skleněnými ochrannými obkladovými deskami a dřevěnými skřínkami. V hlavních ložnicích bytů jsou vestavěné šatní skříně. Všechny nemovitosti jsou vybaveny svítidly a dřevěnými podlahami. K dispozici je také široký sortiment příslušenství a vybavení.

Statenický mlýn umožňuje svým obyvatelům vést aktivní a luxusní způsob života. Poskytuje příležitost navštěvovat soukromé fitness centrum spolu s řadou dalších maloobchodních zařízení nacházejících se na náměstí, např. květinářství, čistírnu, cukrárnu, kavárnu, kosmetický salón, mateřskou školu a restauraci

u jezírka. Náměstí s věžními hodinami obklopené alejí stromů a jezírko poslouží jako centrum celé zástavby. Zde se budou moci zdejší obyvatelé scházet a odpočívat. Výstavba by měla být hotova do konce roku 2007.

Zájemci o bydlení si mohou na místě prohlédnout tři plně zařízené ukázkové vily nebo navštívit webové stránky www.statenickymlyn.cz ■

staví společnost v obci Statenice severozápadně od Prahy, vzdálené pouhých 20 minut z centra města.

Statenický mlýn leží v obci Statenice, v malebném údolí Únětického potoka. Tato oblast, proslulá svou přírodní krásou, nabízí nepřeberné množství aktivit pod širým nebem, od cyklistiky a turistiky přes golf k rybolovu a jezdectví. V této lokalitě se dokonale snoubí to nejlepší z městského a venkovského života, pouhých dvacet minut jízdy autem z centra Prahy. Mezinárodní letiště se nachází ve vzdálenosti

Trendy estetické medicíny

Tipy na polední pauzu

IDEÁLNÍ OŠETŘENÍ V ESTETICKÉ MEDICÍNĚ JSOU TAKOVÁ, KTERÁ PŘINÁŠEJÍ NEJEN CO NEJPŘIROZENĚJŠÍ EFEKT, ALE SOUČASNĚ NÁS NEVYŘAZUJÍ Z BĚŽNÉHO ŽIVOTNÍHO TEMPŮ. PROTO JSOU CELOSVĚTOVĚ NA VZESTUPU VŠECHNY METODIKY, KTERÉ OZNAČUJEME „NA POLEDNÍ PAUZU“, ŘÍKÁ PRIMÁŘKA ÚSTAVU LÉKAŘSKÉ KOSMETIKY MUDR. MIRKA PELECHOVÁ.

Jaké jsou nejzajímavější novinky v estetické medicíně poslední doby?

V současné době je to pravděpodobně nejnovější lékařská liposukční technologie. Jedná se o zcela neinvazivní a bezbolestný zákrok na odstranění lokalizovaného tuku. Vysoce intenzivní a fokusované ultrazvukové vlny zacílené na problematické partie vedou k rozdělení tukové tkáně a narušení jejich buněčné stěny současně i k vyprázdnění obsahu (tuku – především triglyceridů) z jednotlivých tukových buněk.

Bezprostředně po první fázi výkonu je aplikována druhá, která také za pomoci ultrazvukové lymfodrenáže zlepšuje odtok z ošetřené lokality a tak napomůže transportování i rozbouřeného tuku. Ten je následně zpracován přirozenými metabolickými cestami našeho těla.

Celý výkon trvá cca 60 minut a je vhodné ho opakovat po 7 – 10 dnech. Požadovaného výsledku, to je ztráty 3 – 5 obvodových cm, dosahujeme sérií 4 – 6 ošetření ve vybrané lokalitě. Celé ošetření je bezbolestné, pouze vnímáme pocit tepla v ošetřené zóně.

Pro koho je a naopak pro koho není vhodný tento výkon?

Vhodný je pro každého, kdo se chce zbavit lokalizovaného tuku. Nejčastěji ošetřovanými lokalitami jsou břicho, stehna,

boky. Největší úbytky tukové tkáně jsou u lidí s BMI (body mass index – určuje poměr váhy a druhé mocniny výšky) 25 – 35. Výhodou je, že tato forma liposukce je vhodná i po čtyřicítce. V tomto věku se zvolna zhoršuje elasticita kůže a proto už lékaři zpravidla nedoporučují klasickou liposukci, neboť právě díky klesající elasticitě kůže může zóna ošetřená klasickou liposukcí zůstat po zahojení nerovná s patrným dolíčkováním. Při ultrazvukovém ošetření se tohle nestane – k úbytku tuku totiž dochází pozvolna v horizontu 6 až 8 týdnů a tomuto tempu elasticita kůže „jakoby“ vychází vstříc.

„Vždy před prvním ošetřením je nutná odborná lékařská konzultace.“

Touto metodou nelze ošetřovat klienty, u kterých by větší zátěž jater (ta zpracovávají uvolněný tuk) byla spojená s nějakým zdravotním problémem, ženy v těhotenství ani v době kojení a pacienty s kovovými implantáty v ošetřované lokalitě. V každém případě je klient k výkonu vždy indikován lékařem, protože vždy před prvním ošetřením je nutná odborná lékařská konzultace, na níž lékař nejen zevrubně zjišťuje anamnézu, ale též vysvětlí případné otázky a nejasnosti klienta.

Která další rychlá kouzla z oboru estetiky jsou Vaše oblíbená?

Která další rychlá kouzla z oboru estetiky jsou Vaše oblíbená?

V mých očích je ideální omezení nadměrné mimické aktivity na bázi botulotoxinu typu A, eventuálně kombinované

Čím mladší a pružnější kůže, tím menší úsilí a náklady jsou potřebné k tomu, abychom se dostali do ideálního stavu.

s implantáty. Mám-li nějaký mimický zlovyk a chci-li jej korigovat, udělám to vratnou cestou. Pokud se příliš mračím a vytvářím si tak mimické vrásky, které se neustále prohlubují, do příslušné oblasti na čele nebo kolem očí aplikuji botulotoxin typu A, čímž dochází k inaktivaci svalů. Přibližně na čtyři pět měsíců si mohu vyzkoušet, jestli mi tato varianta vyhovuje a pokud mi bude nemilá, příroda mě sama do půl roku celého příběhu zbaví. Většinou ale klienti zjistí, že zlovyk přílišného mračení je něco, co jim přidává na věku a přisnosti, a proto nejen dámy, ale i pánové rádi docházejí k opakované aplikaci. Dobře zvolený materiál a aplikovaný jen do příslušné oblasti omezí mimický zlovyk a vůbec to neznamená, že by člověk měl nehybný obličej, naopak výsledek je zcela přirozený. U mladých lidí stačí tento výkon k odstranění dynamických vrásek. Od věku přibližně pětatřiceti let se také uplatní implantáty. Ty nahradí vlastní úbytek tkáně a kompenzují hloubku vrásek. Typicky se aplikují do nosoretní rýhy, čímž se obličej úžasně omladí. Samozřejmě je lze užít i k vyplnění přísné vrásky mezi obočím, dále ke kompenzaci kuřáckých vrásek v okolí horního rtu nebo i k modelaci tvaru rtů.

Volba implantátu by měla být vždy velmi uvážlivá a měla by vyjít z celkové anamnézy pacienta a z jeho představy kolik energie, peněz a času chce do celého příběhu investovat. Pro

sebe i pro klienty většinou upřednostňuji materiály, které jsou tělu vlastní a jsou vyrobeny na bázi přírodních látek, s nimiž tělo nebojuje. V současné době je to především kyselina hyaluronová a materiál na bázi hydroxyapatitu.

Je tohle všechno bezpečné?

V případě vstřebatelných materiálů jednoznačně, protože do kůže aplikujete látky, které náš organismus v pokožce normálně má. Jsou neživočišného původu a podle mého názoru úplně bezpečné. Podle mých zkušeností všechna akreditovaná pracoviště v České republice upřednostňují materiály z Evropské unie, které procházejí přísnou kontrolou a mají certifikáty o zdravotní nezávadnosti. Neznám pracoviště, které by riskovalo dobrou pověst tím, že by použilo neznámý nebo klinicky neověřený materiál.

Máte ještě nějaký speciální výkon, který je jakýmsi „hitem na jaro a léto“?

Je to jednoznačně řešení hyperhidrozy. To je omezení nadměrného pocení, které někdy vede až k pocitům jakési sociální izolace takto postižených lidí. Mám řadu pánů sportovců (zejména golfistů), u kterých ošetření axil (oblast podpaždí) umožní, že se během turnaje cítí dobře a nemusí v krátkých intervalech měnit trička.

Volba implantátu by měla být vždy velmi uvážlivá a měla by vyjít z celkové anamnézy pacienta a z jeho představy kolik energie, peněz a času chce do celého příběhu investovat.

Zde řešení přináší intradermální aplikace botulotoxinu typu A. Sám výkon není nijak zvlášť bolestivý a provádí se i v lokální anestezii lidocainem v masti. Vlastní aplikace je injekční formou intradermálních (nitrokožních) injekcí. Těsně po aplikaci je vhodné omezit pohybové aktivity. Efekt nastoupí během 5 – 12 dnů. Pocení zmizí jako mávnutím kouzelného proutku. Efekt vydrží přibližně půl roku, proto je to velmi žádané ošetření v období teplých měsíců. Jedná se snad o jediný výkon v oblasti estetiky, kde jednoznačně dominuje klientela mužského pohlaví.

Kdy je nejlepší s tímhle vším začít?

Čím mladší a pružnější kůži dostávám do rukou, tím menší úsilí a náklady jsou potřebné k tomu, abychom se dostali

do ideálního stavu. Ale začít lze v každém věku. Vhodné je probrat s dermatologem cíle, k nimž chceme dospět a vytvořit jakýsi individuální plán estetických ošetření na míru.

Jsou lékaři v oboru estetické medicíny v Čechách stejně dobří jako jejich zahraniční kolegové?

Mám i zahraniční klientelu a proto vím, že pracoviště v České republice jsou na naprosto srovnatelné úrovni jako v zahraničí, naopak sám fakt, že za námi opakovaně cestují klienti ze zahraničí, je pro nás nejlepším vysvědčením. ■

VÍCE INFORMACÍ NALEZNETE NA WWW.ULK.CZ

Before

After

Before

After

Before

After

Before

After

Palác Flóra: „jedinečný zážitek z nákupů“.

Palác Flóra slaví čtvrté narozeniny

Nákupní galerie Palác Flóra na pražských Vinohradech byla dokončena a otevřena pro veřejnost na jaře roku 2003. Nový obchodní formát, který je velice úspěšný v centrech všech významných světových metropolí, si velice brzy oblíbili i zákazníci v Praze. Moderní nabídka služeb i značkového zboží tak zatraktivnila i celou městskou část.

Palác Flóra nabízí veřejnosti služby na ploše 21 tisíc čtverečních metrů. Zákazníci zde najdou 130 značkových obchodů nejen domácích, ale také světových značek. Multiplex Cinema City denně promítá v 8 kinosálech. Navíc je zde také jediné 3D kino IMAX v České republice, které poskytuje zcela výjimečný divácký zážitek. Samozřejmostí jsou podzemní garáže. Pro chvíli odpočinku a doplnění energie je v komplexu několik restaurací a to nejen s českou kuchyní. K poklidnému posezení u kávy je v Paláci Flóra několik kaváren. Pro maminky s dětmi či celé rodiny nesmí chybět dětský koutek s odborným dohledem a pestrým programem pro děti. To vše podtrhuje příjemnou a jedinečnou atmosféru této nákupní galerie.

▲ Lucie Koňářková – Salamé při nákupu v Paláci Flóra
Dana Morávková: odpočívá během nakupování ►

Symbolem Paláce Flóra je motiv květiny: logo tvoří tulipán, což je spojeno s typickými vlastnostmi tulipánu, jež má mnoho odrůd a podob květenství. Stejně jako sortiment Paláce Flóra.

Pro ještě větší pohodlí a lepší orientaci při nakupování Palác Flóra připravil pro své zákazníky speciální brožurku na léto nazvanou „*Rádce pro letní nákupy*“. Tyto brožurky obsahují aktuální nabídky výrobků i služeb a také fotografie jednotlivých obchodů. Pro snadnější rozhodování jsou v brožurce zobrazeny také letní tipy na vhodné dárky pro všechny členy rodiny.

Pro zákazníky, jejichž nákup přesáhne částku 3000 Kč, připravil Palác Flóra navíc malou pozornost: na recepci centra si mohou vybrat z celé řady kosmetických dáreků, nebo výběr ze dvou možností vstupu na golfové hřiště v Motole. ■

Internet Golf Tour 2007 presented by Nespresso

Již do třetího ročníku vstoupila golfová série Internet Cup 2007 turnajem odehraným na hřišti v Cihelnách dne 24. května, kde se odehrají i zbývající tři turnaje této Tour.

Pro letošní rok přizval tradiční organizátor EPRAVO.CZ na pozici spolupořadatele internetový portál ATLAS.CZ a titulárním partnerem celé letošní Tour se stala společnost Nespresso. V horkém počasí se hráči chladili skvělou zmrzlinou Mövenpick a své výsledky poté v klubovně konzultovali u vynikající kávy Nespresso.

Ti nejspěšnější si odnesli opět zajímavé ceny. Kávovar Nespresso za Nearest To Pin putoval do rukou Jiřího Ponikelského (CI-net), nejděší drive na jamce číslo 1 měla z dam Michaela Forejtová (Lion in Marketing) a pánskou část zde pak zastoupil Milan Hejl (Ami Communications).

vypadalo takto: 1. místo Igor Šmerda, 2. místo Miroslav Grunt a na 3. místě se umístil Tomáš Jankůj.

Další z turnajů této série se odehraje již 22. června a o jeho průběhu a výsledcích se můžete dočíst v příštím vydání tohoto magazínu, které vychází opět v září.

Všem golfistům přejeme mnoho letních golfových zážitků a ostatním krásnou dovolenou. Na viděnou na greenu. ■

JAKUB KARAS

Některým se na hřišti tak zalíbilo, že způsobili menší zpoždění vyhlášení výsledků a zároveň pokořili časovou hranici stanovenou pro hru o celé dvě hodiny.

Mezi ty nejlepší v jednotlivých kategoriích se dále zařadili tyto hráči: kategorie HCP 0 – 18: 1. místo Renata Košťálová, 2. místo Petr Konečný, 3. místo Tomáš Kousek, kategorie HCP 18,1 – 36: 1. místo Jan Svěrák, na pomyslném stupni vítězů to

INTERNET GOLF TOUR 2007 PRESENTED BY NESPRESSO

Astoria Golf Club
Cihelny, Karlovy Vary
22. června 2007
14. září 2007

Pro nehrající je připraven doprovodný program.
Více informací naleznete na www.epravo.golf-tour.cz

titulární partner

pořadatelé

epravo.cz

hlavní grafický partner

hlavní partneři

GolfProfi

Hertz
Lease

MÖVENPICK®
OF SWITZERLAND

Mercedes-Benz

ROWAN
LEGAL

GOLF CENTRUM
CHODOV

Metaz
| member of Conti

Palác Flóra
Unique Shopping Experience

ČESKÁ
SPORITELNA

THL Group
...more for business and logistics!

ilikethis!
PŘÍNOSNÁ ŘEŠENÍ
PRO VÁS ŽIVOT NA INTERNETU

L'Ocelot
THE GOLFERS' CLUB

SČA
| member of Conti

Cestovní kancelář
FISCHER

lifestyle

Pohádkové Maledivy

s tiskovým mluvčím Cestovní kanceláře FISCHER Danem Plovajkem

POKUD JSTE SI PŘEDSTAVOVALI, JAKÉ TO JE, LEŽET POD PALMAMI NA BÍLÉ KORÁLOVÉ PLÁŽI OBKLOPENI TYRKYSOVÝM MOŘEM A MĚLKOU LAGUNOU S ŠUMÍCÍM PŘÍBOJEM V DÁLCE, VYZKOUŠEJTE POHÁDKOVÉ MALEDIVY. RÁNO SE MŮŽETE NA JEDNOM KONCI OSTROVA PODÍVAT NA VÝCHOD SLUNCE A VEČER PAK NA DRUHÉM KONCI NA ZÁPAD. VŠECHNY ROMANTICKÉ DUŠE ZDE NAJDOU KLID A TROPICKÝ RÁJ. A SAMOZŘEJMĚ TAKÉ LUXUSNÍ HOTELY S DECENTNÍ OBSLUHOU A PERFEKTNÍMI SLUŽBAMI.

Souostroví Maledivy je roztroušeno kolem rovníku v Indickém oceánu a splňuje sny o tropickém ráji na zemi.

Začněme základními informacemi o Maledivách.

Celé souostroví Maledivy je roztroušeno kolem rovníku v Indickém oceánu a splňuje tak sny o tropickém ráji na zemi. Maledivské souostroví se skládá z 1 190 ostrovů. Nejbližší sousedé jsou Indie a Srí Lanka. Žádný z ostrovů nevyčnívá nad hladinu více než 2 metry.

Jak tedy jednotlivé ostrůvky vypadají?

Maledivy jsou vlastně jednotlivé atoly. Každý je tvořen skupinou ostrůvků a korálovým útesem ve tvaru prstence. Uprostřed atolu je laguna s korálovým útesem, ve kterém žijí tisíce zajímavých podmořských živočichů.

A co je na samotných atolech?

Ostrovy jsou lemovány nádhernými bílými písčnými plážemi, které zpevňují palmové háje.

Jsou tam i hotely, kde se dá bydlet?

Samozřejmě. Ale je zde jedno specifikum. Na každém ostrůvku Malediv naleznete pouze jeden hotelový komplex. Pláže tak nejsou přelidněné a každý si zde může v naprostém klidu a pohodě plně vychutnat opravdový ráj na bílých písčných plážích, ve stínu palm a husté tropické vegetace. Navíc jsou hotely postaveny pouze na neobydlených ostrovech, aby hosté nebyli při své dovolené rušeni místními obyvateli.

Kromě krásné přírody nabízejí Maledivy turistům řadu možností dalšího vyžití.

A pokud se chci za místními obyvateli podívat?

Pak si stačí udělat výlet na některý „domorodý“ ostrov.

O jaké typy hotelů se jedná?

Maledivy jsou ideálním místem pro náročné klienty, kteří chtějí strávit nezapomenutelnou dovolenou na jednom z nejkrásnějších míst na světě. Tomu odpovídá i typ hotelů, které jsou na souostroví postaveny. Jsou to v naprosté většině hotely vyšší kategorie, které klientům nabízejí komplexní špičkové služby. Většina hotelů je navíc postavena v bungalovovém typu, kdy jsou jednotlivé pokoje citlivě včleněny do tropických zahrad nebo postaveny na pilířích přímo v laguně.

To je mi povědomé. Už jsem viděl krásné obrázky hotelů, které vlastně stojí nad vodou.

Ano, přesně v takových bungalovech naši klienti bydlí. Jen si

představte, že ráno vstanete, vyjdete na terasu a před sebou máte průzračně čisté moře, ve kterém se můžete ještě před snídaní vykoupat.

To pak musí být těžké, vybrat si ten nejlepší hotel...

To může být někdy těžké rozhodování, vybrat si mezi těmi všemi krásnými hotely ten nejlepší (smích). Všechny hotely si můžete prohlédnout v našem katalogu Exotika nebo na našich internetových stránkách www.fischer.cz. S výběrem hotelu, ale i vším ostatním vám rádi a ochotně poradí naši prodejní asistenti ve všech pobočkách Cestovní kanceláře FISCHER v celé České republice nebo na bezplatné lince péče o zákazníky na čísle 800 12 10 10.

Jak je to se stravováním?

Máte na mysli místní kuchyni? Je výborná, postavená zejména na čerstvých rybách, zelenině a ovoci. Většina hotelů ale nabízí také standardní mezinárodní kuchyni.

Já jsem měl spíš na mysli formu stravování v hotelích.

Ve všech hotelích je nabídka stravování formou all inclusive. Tedy během pobytu už nemusíte za nic platit. Běžně zahrnuje snídaně, obědy a večere formou bufetu a během dne další občerstvení. A pak také alkoholické i nealkoholické nápoje bez jakéhokoli omezení.

To je mimořádně lákavá představa. Na Maledivách se lidé asi hlavně koupou v moři.

Ano, krásně čisté moře a bílé písčité pláže na jedné straně a naprosté soukromí a pohoda na straně druhé jsou jedním z největších lákadel, proč si klienti vybírají dovolenou právě na Maledivách. Ale kromě toho je zde řada možností dalšího využití. Ať už všechny možné vodní sporty, potápění, sporty v hotelových komplexech, nebo třeba rybaření.

Mluvil jste o tom, že Maledivy se skládají z řady ostrovů. Lze strávit dovolenou hned na několika ostrovech?

I to samozřejmě lze. Záleží na tom, na jak dlouhou dovolenou se rozhodnete odletět. Pokud je delší než týden, určitě je možné zkombinovat pobyt na více ostrovech. Naše cestovní kancelář zajistí vše potřebné.

Maledivy jsou na druhém konci světa, jak se tam vůbec létá? Existuje přímé spojení z Prahy?

Na Maledivy vás pohodlně a komfortně dopravíme samozřejmě letecky. Bohužel přímé letecké spojení z Prahy není.

Čisté moře, bílé písčité pláže, naprosté soukromí a pohoda – to jsou lákadla, pro která si klienti vybírají dovolenou právě na Maledivách.

Spolupracujeme z renomovanými leteckými společnostmi, jako jsou např. Lufthansa, Emirates nebo Qatar Airways. Odlety jsou buď z Frankfurtu, nebo z Vídně. Standardně klientům v případě jejich zájmu zajišťujeme i návazné letecké spojení mezi Prahou a těmito městy.

Pokud si pro svůj let vyberu leteckou společnost Emirates, můžu na pár dnů zůstat i v Dubaji?

Ano, to je také samozřejmě možné a tuto možnost klientům nabízíme. Při letu na Maledivy nebo zpět mohou ještě strávit několik dnů v Dubaji.

Kdy je ideální doba pro dovolenou na Maledivách?

Kdykoli, a to myslím vážně. Maledivy jsou jedno z mála míst, kde jsou ideální podmínky pro dovolenou skutečně během celého roku. Průměrná teplota vzduchu ve stínu se během roku pohybuje mezi 29 a 31 °C a teplota moře mezi 27 a 29 °C. Dá se tedy říct, že jsou zde během celého roku neměnné klimatické podmínky.

Naprosto jste mě přesvědčil. Jak hluboko musím do své peněženky sáhnout?

Doufám, že budete velmi mile překvapen. Cestovní kancelář FISCHER nabízí týdenní letecký zájezd na Maledivy s ubytováním ve 4* hotelu a stravováním all inclusive už za 40 000 korun.

Opravdu, to mě až zaskočilo!

Ano, je to tak. Řada klientů si myslí, že dovolená na Maledivách je pro ně cenově nedostupná, a pak jsou překvapeni skutečnou cenou. Jednotlivé nabídky vám v případě zájmu představí ve všech našich pobočkách. ■

NEWS

– from the world of law

Stand-by Service Pursuant to New Labor Code

One of the labor law institutes that have significantly been changed following the adoption of the new Labor Code (i.e. Act No. 262/2006 Coll.) is stand-by service. Therefore, this article aims at reviewing the current legislation regulating the stand-by service with effect from January 1, 2007.

The stand-by service is regulated by the provisions of Section 95 of the Labor Code. However, to find its definition we need to look elsewhere, specifically in the provisions of Section 78 (1 h) of the Labor Code. As stipulated by this provision, the stand-by service is to be understood as the time

during which the employee is prepared to work in accordance with his/her employment contract, which must in the case of emergency performed in excess of the employee's shift schedule. The stand-by service may only be held at a place agreed upon with the employer, which must be different from the employer's workplace.

It follows already from the above definition that the new Labor Code has introduced an important change. The stand-by service may today only be rendered at a place different from the regular workplace, e.g. at the employee's home. The new legislation no longer allows serving a stand-by (or on-call) service at the workplace.

In this respect, it is worth pointing out the difference between the term "employer's workplace" and the place of work, which forms a significant part of every employment contract. These two terms cannot automatically be considered synonyms, especially if the place of work has been

defined more broadly, e.g. as a single municipality (e.g., Prague may be defined as the place of work). If the employment contract truly specifies a place of work in the above manner, it is evident that the employee does not necessarily need to be outside the place of work when serving a stand-by service.

The employer may only request that its employee serve a stand-by service if such an arrangement has been agreed with the employee. Thus, in contrast to e.g. overtime work, the employer cannot unilaterally order its employee to serve a stand-by service.

The employee is entitled to a remuneration for the stand-by service time. Specifically, this remuneration equals 10% of the employee's average salary. If a trade union is established with the employer, the collective agreement may stipulate a different rate of remuneration.

However, the employee is only entitled to the said remuneration if he/she does not perform any work for the employer during the stand-by service. For any work rendered during the stand-by service time, the employee is entitled to his/her wage (or salary) instead of the remuneration.

If the scope of work performed during the stand-by service exceeds the agreed weekly working time, it must of course be considered as overtime work. On the other hand, the stand-by service is not to be included in the working time if no work is performed during the stand-by service.

If overtime work is involved, the employee will apart from the regular wage (or salary) be entitled to an overtime surcharge. However, the employer may agree with the employee that instead of the surcharge the employee will be granted a paid leave of absence in the extent of the overtime work.

Just for the sake of completeness, I would like to state that an employee entitled to wage is entitled to an overtime surcharge of at least 25% of his/her average pay. If the employee receives salary instead of wage, then for one hour of overtime work the employee is entitled to a portion of his/her standard salary, personal and special bonus corresponding to 1 hour of work, excluding overtime work, in the calendar month when the overtime work is performed, and to a surcharge of 25% of his/her average hourly pay; if the overtime work is performed on the days of continuous rest in the week, the surcharge equals 50% of the average hourly pay. ■

Concurrent Application of Liquidated Damages and Penalty Interest

Both liquidated damages and penalty interest represent material sanctions imposed on one and the same ground - the debtor's default in honoring its financial obligation (i.e. to pay a specific financial sum, e.g. purchase price). Thus, in particular the laymen in law might get the impression that liquidated damages and penalty interest are one and the same thing, just called differently. But as every lawyer knows, the contrary is the case.

In contrast to liquidated damages as one of the means securing the fulfillment of an obligation, on the application of which both contracting parties must explicitly agree in their contract, penalty interest represents a sanction foreseen by law (called a debt accessory) if the debtor falls in default with honoring a financial obligation.

While the creditor automatically becomes entitled to penalty interest by law if the debtor fails to settle a relevant sum by its due date, the entitlement to liquidated damages only arises if the creditor and the debtor have in advance agreed so. The creditor will not be entitled to any liquidated damages without such a prior agreement with the debtor.

There are also other differences between the institutes of liquidated damages and penalty interest apart from the man-

ner of origination. While the law leaves it exclusively up to the contracting parties to determine the amount of liquidated damages, whereby they have to agree on either a specific amount or a method of its determination, the penalty interest rate is stipulated by special legislation. The contracting parties may only derogate from this special legislation (which is Government Regulation No. 142/1994 Coll.) in the case of commercial obligations and only under certain conditions.

Moreover, unless the contracting parties agree otherwise, liquidated damages exclude the creditor's entitlement to compensation of damage incurred due to the same breach of obligation, which does not apply in the case of penalty interest.

It is evident from the above information that penalty interest and liquidated damages represent two different legal institutes (liquidated damages serve as a means of security, while penalty interest is a consequence of default foreseen by law).

However, it is common in business practice that, on the ground of the debtor's single default in honoring a financial obligation, the creditor becomes entitled to both liquidated damages and penalty interest on the outstanding amount. Moreover, since the amount of liquidated damages as well as that of penalty interest may be set as percentage of the outstanding amount (e.g. 0.5% per diem of the outstanding amount), it is not always clear whether both these material sanctions can be claimed from the debtor concurrently.

It is true that neither the Civil Code nor the Commercial Code deal with the potential concurrent application of liquidated damages and penalty interest. None of these codes thus offers a lead how to proceed when both these material

sanctions are actually claimed concurrently. Nonetheless, in its case law the Supreme Court has eventually concluded that if the contracting parties agree that in the case of default with honoring a financial obligation (e.g. to pay a purchase price) liquidated damages will be applied, the contracting party that has breached and fallen in default with honoring its financial obligation secured in this manner must pay the other contracting party both the agreed liquidated damages and penalty interest.

In other words, the law does not exclude the application of

a twofold sanction for a breach of one and the same obligation - liquidated damages and penalty interest. Therefore, every debtor that falls in default with paying a financial amount, the settlement of which is secured with liquidated damages, should well be aware of this fact. The Commercial Code is to a certain extent aware of this and, should it come to a lawsuit regarding the payment of liquidated damages, it gives the court an option to reduce the amount of liquidated damages in view of the double sanctioning of the same breach. ■

Withdrawal From Agreement on Accountability for Protection of Assets Entrusted to Employee for Subsequent Rendering of Accounts

If an employer executes with its employee an agreement on accountability for the protection of assets entrusted to the employee for subsequent rendering of accounts (hereinafter the "Accountability Agreement"), with such assets to be understood as cash, valuables, goods, inventories or other assets subject to sales or circulation, which the employee may personally manage during the entire period of time, for which they have been entrusted to the employee, then the employee is liable in full for a potential deficit of these assets. The Accountability Agreement may not be executed before the employee has reached the age of 18 years.

It is not necessary to take stock of the assets in order for the Accountability Agreement to take effect although the employer should do so in its own interest.

The Accountability Agreement is binding upon both parties throughout the employment term. However, the Labor Code allows the employee to withdraw from the Accountability Agreement during his/her employment, thus rendering it extinguished. To establish when and under what conditions the employee may do so, we have to look at the provisions of Section 253 (1) of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.).

First, the employee may withdraw from the Accountability Agreement if he/she performs a different job for the employer. The employee may as well withdraw therefrom if he/she is being transferred by the employer to a different job, regardless of the fact whether the employer does so to fulfill an obligation stipulated by law (Section 41 (1) of the Labor Code) or at its own discretion (Section 41 (2, 4, 5) of the Labor Code) or upon the employee's request (Section 45 of the Labor Code).

The employee may withdraw from the Agreement in other cases too, not only when the type of job performed changes. It is also a ground for withdrawal when the employee is assigned to a different workplace upon the employee's request pursuant to Section 45 of the Labor Code or transferred pursuant to Section 43 of the Labor Code.

The employee may also withdraw from the Accountability Agreement in a situation when the employer fails to remedy flaws in the employee's working conditions, which prevent the employee from duly managing the entrusted assets, within 15 calendar days of receiving the employee's written notification thereof.

In the case of joint accountability, the employee may also withdraw from the Accountability Agreement if a different employee has been assigned to the workplace or a different manager or deputy manager appointed.

The employee must notify the employer of his/her withdrawal in writing. However, the Labor Code does not stipulate that the lack of a written form renders the withdrawal null and void and, therefore, the withdrawal will also take force when made only orally. The question remains, however, how demonstrable such a withdrawal will be should it come to a dispute. For this reason, a written notice of withdrawal is highly advisable. Although the law does not explicitly define it, it is equally sensible, for the sake of reviewability of whether the withdrawal was justified, to specify in the notice the ground based on which the employee withdraws therefrom. The Accountability Agreement expires on the date when the notice of withdrawal has been delivered to the employer. ■

Dismissal

IS IT POSSIBLE TO DISMISS AN EMPLOYEE IF HE/SHE HAS REPEATEDLY EXHIBITED UNSATISFACTORY WORK PERFORMANCE?

We can find a list of specific grounds for dismissal, based on which an employer may give its employee a notice of dismissal, in Section 52 of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.). It is a complete list of grounds for dismissal, which means that the employer may only dismiss its employee on one of the grounds explicitly mentioned in this act. Therefore, the grounds for dismissal cannot be (not even upon agreement with the employee) in any manner changed, excluded from application or supplemented with new ones.

The answer to the question asked is positive. As specified in Section 52 (f) of the Labor Code (this provision is almost identical with that of Section 46 (1 e) of the Labor Code of 1965), the employer may give its employee a notice of dismissal on the grounds of unsatisfactory work performance. However, such unsatisfactory work performance must not be attributable to the employer (e.g., due to the employer's failure to arrange for the employee an appropriate working environment), and be of such a nature that the employee does not meet the employer's requirements for due performance

of the agreed job. However, I should point out that unsatisfactory work performance must be differentiated from "a breach of an obligation stipulated by legislation pertaining to the work performed", i.e. from the ground for dismissal specified under Clause g) of the same section of the act.

Before an employee can be given a notice of dismissal on the grounds of unsatisfactory work performance, the following conditions defined by law must be fulfilled.

First, the employer must invite the employee in writing to remedy his/her unsatisfactory work performance. The employer must at the same time set a reasonable period of time, during which the employee should remedy the unsatisfactory work performance concerned. The Labor Code does not regulate in any more detail how long the reasonable period of time should actually be. Therefore, when setting forth the deadline, the employer must consider the circumstances of the specific case.

The written invitation must be definite and intelligible and it must *inter alia* state what exactly the employer considers as the employee's unsatisfactory work performance. It need not be stressed that the written invitation must be delivered to the employee, otherwise it has no effect.

Another requirement is that the employee should receive the written invitation to remedy his/her unsatisfactory work performance during the past 12 months before receiving a notice of dismissal.

If the employee conforms to the invitation and remedies in the reasonable period of time the unsatisfactory work performance criticized by the employer, the ground for dismissal is logically no longer there and the employer thus cannot use it.

However, the question remains how to proceed if the employee does remedy his/her unsatisfactory work performance during the reasonable period of time, yet for example two months later again begins to show unsatisfactory work performance. If the unsatisfactory work performance is of the same nature as that, which the employer has during the past 12 months in writing invited him/her to remedy, I feel it would be just for the employer to have the option of giving

the employee a notice of dismissal directly without having to serve another prior invitation to remedy the situation.

In conclusion, I would just shortly like to point out that the notice of dismissal must be made in writing and delivered to the employee, otherwise it is null and void. The facts and circumstances of the ground for dismissal must be sufficiently described in the notice so that the ground cannot be mistaken for a different ground for dismissal. The ground for dismissal cannot subsequently be altered. Furthermore, I would like to refer to the provisions of Section 53 of the Labor Code, which specify to which types of employees and under which circumstances the employer cannot give a notice of dismissal. ■

Acting in Unity

We can find a definition of the concept of acting in unity in Section 66b of Act No. 513/1991 Coll., the Commercial Code. Pursuant to the first paragraph of the section under review, acting in unity is to be understood as the actions of two or more persons (i) performed in mutual understanding (ii) with the objective of acquiring or assigning or exercising voting rights in a certain entity or to manage them (iii) with the purpose of exercising joint influence on the control or operation of this entity's business and/or on the election of its statutory body or a majority of the body's members and/or a majority of members of this entity's supervisory body or otherwise influencing the conduct of a certain entity.

Particular actions of several persons may only be considered as acting in unity if such actions show all the above-mentioned signs and their purpose must be to exercise a joint influence of the persons acting in unity in the given business. According to the legal theory, mutual understanding of the acting persons is defined as "an actual intentional conduct aimed at achieving a common goal".

Acting in unity in the sense of the provisions of Section 66b of the Commercial Code does not require the acting persons to be bound by an agreement, whether an agreement on the exercising of voting rights or any other similar agreement. On the other hand, however, an actual acting in this manner, e.g., concordant voting at the company's General Meeting without any prior agreement, cannot be regarded as acting in unity.

In Paragraphs 2 and 3 of the section under review, the legislator laid down a number of refutable presumption on acting in unity:

Unless the contrary is proven, it is deemed that the persons acting in unity are in particular:

- a) A legal entity and its statutory body or its member, persons under their direct control or management (based

on the legal entity's relevant internal organization guideline), supervisory body member, liquidator, official receiver, settlement or forced administrator and/or any group of such persons;

- b) A controlling person and persons under its control (for the concepts of the controlling and controlled person, refer to Section 66a (2) of the Commercial Code);
- c) Persons controlled by the same controlling entity;
- d) Persons forming a group (for a definition of the term group please refer to Section 66a (7) of the Commercial Code);
- e) A limited liability company and its partners or just its partners;
- f) A general partnership and its partners or just its partners;
- g) A limited partnership and its general partners or just its general partners;
- h) Close persons (for a definition of the term close person please refer to Section 116 of Act No. 40/1964, the Civil Code), or
- e) An investment company and its unit trust or pension fund or just the trusts or funds under its management.

From Paragraph 4 of the section under review it follows that the persons acting in unity must fulfill the obligations arising therefrom jointly and severally.

The reason why the Commercial Code regulates acting in unity is that in some cases such actions lead to consequences foreseen by law. For example, we can mention the wording of Section 66a (4, 5), according to which persons acting in unity, which together dispose of a majority of voting rights in a certain entity or which dispose of at least 40% of voting rights in a certain entity, are considered controlling persons. Acting in unity has yet another important consequence, namely that if all partners of a limited liability company act in unity (refer to Clause e) above), they are not subject to the ban to exercise voting rights, which would otherwise apply to all or some of them pursuant to Section 127 (5) of the Commercial Code. ■

Work Performance Contract

For maximum how many hours can a work performance contract be made pursuant to the new Labor Code? Are there any other limitations in respect of executing work performance contracts repeatedly with the same employee?

The work performance contract, together with the work activity contract, falls in the category of contracts on work performed on a non-employment basis.

As it follows from Section 75 of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.), the scope of work, for which a work performance contract is to be made, must not exceed 150 hours in a given calendar year. In comparison with the Labor Code that was in force until the end of 2006, the number of hours for which a work performance contract can be made has been raised by 50.

Furthermore, it is worth mentioning that the scope of work (i.e. the said number of 150 hours a year) also includes the duration of work performed by an employee for his/her employer in a given calendar year based on a different work performance contract.

It follows from the above facts that if an employer has in a given calendar year already made a work performance contract with its employee, e.g. for 100 hours, the employer may execute the same type of contract with the employee again in the given calendar year, yet maximum for the remaining 50 hours. This is nothing new though - the former Labor Code included the same restrictive measure. ■

Is it possible to set off debt, the status of limitation the debtor has invoked before court?

Debt offset is one of ways how obligations (debts) are extinguished. It means a cashless settlement of mutual payables between the creditor and the debtor. A debt can be set off either unilaterally (i.e. against the other party's will) or upon agreement of both parties.

While nearly any kind of debt can be set off by means of agreement (excluding alimony debts toward minors), the law only allows a unilateral offset of certain types of debt.

The offset of mutual debts is primarily regulated by the Civil Code. The Civil Code only includes some special provisions, which are to be applied preferentially to setting off debts arising from commercial relationships.

It is not quite clear from the question whether it pertains to debts arising from commercial or civil relationships and, thus, which act is to be applied to the offset.

The Civil Code (specifically Section 581 of Act No. 40/1964 Coll., the Civil Code) stipulates the following rule in

this respect - apart from the fact that it is not possible to set off debts subject to limitation, it is neither possible to set off debts that cannot be claimed at court.

Thus, if the debtor has during the judicial proceeding in a justified manner invoked the status of limitation, the debt concerned becomes a limited debt that cannot be claimed at court. Therefore, it would not be possible to set off such a debt without a corresponding agreement with the debtor.

If the debt has arisen from commercial relationships, then to find an answer to the question asked we have to look at the provisions of Section 358 et seq. of the Commercial Code (Act No. 513/1991 Coll.).

It follows from Section 358 of the Commercial Code that only such debts may be set off that can be claimed at court. Thus, with this rule the Commercial Code excludes a unilateral offset of a debt, the limitation of which has relevantly been invoked by the debtor.

However, the legislator admits the following exception to the rule - the offset can be made if the debt is subject to limitation, yet the status of limitation only occurred after the debts, which should have been offset, became eligible for offset.

This means that if the debt became limited (and the status of limitation was invoked) only after the mutually covering debts became due, then such a limited debt can still effectively be set off, even on a unilateral basis. ■

Employee's Death and Its Effects on Employee's and Employer's Pecuniary Rights

It is only logical that employment ends upon the employee's death. This conclusion is also evident from the provisions of Section 48 (4) of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.). However, this does not mean that all the rights and obligations arising from the employment for both parties expire at the same moment.

Section 328 of the Labor Code regulates how the pecuniary rights of the deceased employee and his/her employer are to be settled.

First of all, I should point out that, as it follows from the provisions of the section under review, the employee's pecuniary rights do not expire upon his/her death. This is an important difference to the employer's pecuniary rights, which, as stated below, do expire upon the employee's death except for specific cases stipulated by the law.

Let us now return to the deceased employee's pecuniary

rights. In practice, these will include his/her entitlement to a wage or salary (e.g. the right to receive a wage or salary that only became due after the employee's death). Apart from this right, there may also be the entitlement to a compensation of damage pursuant to Section 265 et seq. of the Labor Code (if the damage is to be compensated financially) or the entitlement to a compensation of wage for unused leave.

If the entitlement to wage or salary arises from an employment contract or from contracts on work performed on a non-employment basis, the Labor Code stipulates that up to three times his/her average monthly pay the entitlement passes after the employee's death to his/her spouse, children and parents, in this order, provided that the employee lived with them in a common household at the time of death.

With the given rule, the Labor Code goes beyond the provisions on inheritance law as stipulated in the Civil Code. These entitlements only become subject to inheritance only when there is none of the above persons. Otherwise, only such entitlements to wage or salary are inherited that exceed three times the employee's average monthly pay.

Thus, if the employee's average monthly pay was CZK 20,000 and the employer owes the employee CZK 70,000 in outstanding wages or salaries, only the amount of CZK 10,000 becomes subject to inheritance. The remaining CZK 60,000, i.e. three times the employee's average monthly pay, or the entitlement thereto transfers in the above manner to the deceased employee's spouse, children and parents, in

Jedinečný zážitek z nákupu

Udělejte si radost v některém ze 120 atraktivních obchodů a přijďte se pobavit do jediného 3D kina IMAX a 8 kinosálů Cinema City. V Paláci Flóra si vyberete i ze široké nabídky znamenitých restaurací, útulných kaváren a bohatých služeb. Do Paláce Flóra se snadno dostanete z centra metrem A (stanice Flóra) nebo tramvajemi 5, 10, 11 a 16.

Palác Flóra, Vinohradská 151, Praha 3, www.palacflora.cz

Palác Flóra

Jak prognózovat, když nevím?

Nejbohatší lidé planety staví svá portfolia na akciích, dluhopisech, alternativních investicích, nemovitostech, depozitech. Jejich portfolia ukazují sílu diverzifikace a nesmyslnost zamítání konkrétní třídy aktiv jen proto, že něco jiného zrovna vydělává více, píše PETR ŠIMČÁK, CFA z Pioneer Investments

Na začátku roku jsem četl řadu investičních prognóz na rok 2007. Nejčastější údaj ohledně zhodnocení akciového trhu se pro letošek pohybuje v pásmu 7-15%, ti odvážnější tvrdí 8-10%.

Tento odhad není bohužel ničím jiným, než příznámím prosté skutečnosti, že jeho autor prostě neví, co udělají trhy (proč by to také měl vědět?) a nechce se blamovat odváženějším názorem. Jen pro zajímavost, pravděpodobnost trefy do černého, že akciový trh při volatilitě 14% vydělá něco mezi 8-10%, je jen 5,8%. To není moc dobrá šance.

Pásmo 7-15% už zvyšuje pravděpodobnost úspěchu na 23%, stále nic moc. Ten, kdo chce mít jistotu úspěchu své prognózy alespoň na 95%, by musel svět ohromit pásmem cca -15 až +35%, což je pro investora jistě prognóza k nezaplacení.

Ten, kdo chce ve své prognóze projevit názor a nést kůži na trh, by měl být buď optimista a odhadovat více než 15% růst, nebo pesimista a pohybovat se blízko nuly či v negativních číslech. Akciové trhy jsou prostě volatilní a dělat krátkodobé

prognózy na základě dlouhodobých průměrů nemá prostě smysl.

Ano, jsem optimista na akciový trh i pro příští rok. Ale nějak nejsem schopen investorům doporučit portfolia na těchto prognózách. Tak trochu mě mrazí v zádech, že většina trhů je oceněna pro perfektní scénář a nikdo dnes není připraven např. na zvyšování sazeb v USA.

Volatilita je blízko historických minim, rizika všichni vidí, ale optimismus převládá. Konkrétní portfolio klienta pro rok 2007 nedoporučuji, protože podle mě nemá smysl plánovat majetek na kalendářní roky, ale inspiraci, která je mi blízká, jsem našel ve World Wealth Report od Capgemini a Merrill Lynch.

Nejbohatší lidé planety mají následující strukturu aktiv:

31% Akcie
21% Dluhopisy
22% Alternativní investice (hedge fondy, private equity, venture capital, strukturované produkty, komodity, umění) 15% Nemovitosti (přímé investice i tzv. REITs) 11% Hotovost a depozita

Mně osobně je tato struktura velmi sympatická. Ukazuje sílu diverzifikace a na nesmyslnost chorobné preference či zamítání konkrétní třídy aktiv jen proto, že něco jiného vydělává zrovna více.

Otázka místo závěru: Víte, kolik procent nejbohatších lidí na světě získalo svůj majetek díky výkonnosti svých investic? Je to jen 10%. Největší podíl (37%) je vybudování a následný prodej vlastní firmy.

Myslím, že to dost jasně naznačuje, jak se chovat k portfoliím těchto klientů, jejichž prioritou je ochrana kapitálu a nikoliv spekulace o tom, co udělá ten který trh v letošním či jakémkoliv jiném roce.

Petr Šimčák

E-mail:
petr.simcak@pioneerinvestments.com
Tel.: 296 354 111

Článek zveřejnil portál Investujeme.cz

Pioneer Investments – trvalý a inovativní přístup od roku 1928

Pioneer Investments je celosvětová investiční skupina, která spravovala na konci května 2007 aktiva v hodnotě 237,8 miliard EUR (zdroj: PGAM), tedy necelých 7 000 miliard korun.

- Má již 79 let zkušeností s investováním, na jejichž základě poskytuje klientům a partnerům vhodné investiční strategie.
- Poskytuje široké spektrum investičních řešení, včetně podílových fondů, alternativních investic a strukturovaných produktů.
- Mezi klienty patří instituce, podniky, zprostředkovatelé a soukromí investoři z celého světa.
- Spravuje třetí nejstarší otevřený podílový fond v USA – Pioneer Fund, založený v roce 1928, v němž se odráží historie skupiny Pioneer Investments v oblasti trvalé správy peněz.
- Jedním z největších dluhopisových fondů v Evropě je Pioneer Funds – Euro Bond, který v květnu 2007 spravoval majetek ve výši 9, 664 miliard EUR, tedy necelých 280 miliard korun.
- S ratingem „M2“ (agentura Fitch Ratings) se skupina řadí mezi nejlepší globální správce aktiv.
- Dostala ocenění „Global Pension Award 2006“ jako nejlepší poskytovatel hedge fondů pro penzijní fondy.
- Je součástí skupiny UniCredit Group, která patří mezi nejvýznamnější bankovní domy v Evropě (hodnoceno agenturami Moody's: A1 a S&P: A+)

Více informací naleznete na www.pioneerinvestments.cz nebo můžete kontaktovat Klientské centrum na bezplatných linkách 800 313 663 a 800 118 884

Pioneer Investments v ČR
Karolinská 650/1, 186 00 Praha 8
800 313 633, 800 118 844
infocr@pioneerinvestments.com
www.pioneerinvestments.cz

Pioneer Investments je obchodní označení Pioneer Global Asset Management S.p.A. a skupiny jejich dceřiných společností.

this order, provided that they shared a common household with the employee at the time of his/her death.

The employee's other pecuniary rights, such as the entitlement to financial compensation of damage as mentioned above, become subject to inheritance.

If we look at the given issue from the other side, i.e. from the employer's viewpoint, we will find out that in most cases its pecuniary entitlements toward the employee expire upon the employee's death. As it follows from Paragraph 2 of the section under review, only the following employer's pecu-

niary rights survive the employee's death:

- Rights on which a legally effective judgment has been given,
- Rights that the employee acknowledged in writing before his/her death as to both amount and grounds, and finally
- Rights to compensation of damage intentionally caused by the employee.

The obligations corresponding to these employer's rights become part of the inheritance after the employee's death and, therefore, the employee has to claim them from the deceased employee's heirs. ■

Exceeding Powers Arising From Procurations and Legal Consequences Thereof

Procurations are a special type of power of attorney, the scope of which is directly defined by law, specifically by the provisions of Section 14 of the Commercial Code (Act No. 513 /1991 Coll.). As it follows from these provisions, a holder of procurations (or procurator) is authorized to effect all legal acts connected with the operation of the enterprise. However, without being explicitly empowered to do so in the procurations, the holder of procurations may not alienate and encumber real property. The problem is that the Commercial Code presently does not in any manner regulate the consequences when a holder of procurations exceeds his/her powers specified in the procurations.

Therefore, it might be disputed whether the acts effected by a holder of procurations in excess of his/her powers are also binding upon the entrepreneur, on whose behalf the holder of procurations acts. For example, let us consider that the holder of procurations establishes a lien to real property owned by the entrepreneur without his procurations specifying in detail that the holder of procurations is empowered to encumber real property in this manner. Would such an agreement on establishing a right of lien be valid?

In its decisions, even the Supreme Court of the Czech Republic has attempted to find an answer to this question, e.g. in its verdict of January 29, 2004, File Ref. 21 Cdo 2207/2003 (the verdict is accessible to the public at www.nsoud.cz).

In the said judgment, the Supreme Court followed the principle that the procurations are a special type of power of attorney. By referring to the provisions of Section 1 (2 Clause 2), the Supreme Court deduced that the consequences of a holder of procurations exceeding his powers must be judged using the general provisions regulating proxy in the Civil Code (Act No. 40/1964 Coll.).

In view of the above stream of thought, for an answer to the question asked we have to look in the Civil Code, not in the

Commercial Code, specifically in such provisions of the Civil Code that regulate the exceeding of powers of a proxy or attorney as arising from a power of attorney. To be more specific, we have to use the provisions of Section 33 (1) of the Civil Code.

As stipulated in Section 33 (1) of the Civil Code, if, while acting in his capacity, a proxy (or holder of procurations in our case) exceeds his powers defined in the relevant power of attorney (i.e. in the procurations as a special type of power of attorney), the principal (i.e. the entrepreneur granting the procurations) is only bound if he has approved the excess of powers. However, if the principal does not notify the person, with which the proxy has effected the act concerned, of his disapproval without undue delay after learning about the exceeded powers, it is deemed that he has approved the excess of powers.

Therefore, the following solution of the question under review is evident from the above. There are two cases when the entrepreneur is bound by the acts of his holder of procurations, which have been effected in excess of the powers defined in the procurations.

First, the entrepreneur is bound by the acts effected by his holder of procurations in excess of his powers defined in the procurations if the entrepreneur has explicitly approved the excess of powers arising from the procurations.

In order to protect the good faith of the person, with whom the holder of procurations has acted on behalf of the entrepreneur, the entrepreneur is also bound by such acts if the entrepreneur has failed to notify the other party of his disapproval of the acts effected by the holder of procurations without undue delay after learning that the powers defined in the procurations powers were exceeded.

In connection with the above conclusions, we can also ask whether the contract executed by the holder of procurations exceeding his powers is valid or not. The Supreme Court commented on this issue as follows: "it cannot be successfully deduced that a contract is without further ado rendered invalid if it has been executed by a holder of procurations for the entrepreneur and the holder of procurations exceeded its powers defined in the procurations; it must be established that the entrepreneur has notified the other party of his disapproval with the acts of the holder of procurations without undue delay after learning that the procurations powers were exceeded." ■

Trade Secret and Its Legal Attributes

Pursuant to the provisions of Section 17 of the Commercial Code (Act No. 513/1991 Coll.), the concept of rights belonging to an enterprise also applies to trade secrets. A trade secret therefore constitutes an integral part of the enterprise and, moreover, forms part of the entrepreneur's total assets.

The Commercial Code defines a trade secret as a sum of all facts of commercial, production or technology-related nature connected with the enterprise, which have an actual or at least a potential material or immaterial value, which are not commonly available in the relevant business spheres, are to be kept confidential according to the entrepreneur's will and the entrepreneur protects them adequately.

Therefore, the trade secret as a concept has the following attributes:

- It must be a fact of commercial, production or technology-related nature pertaining to the enterprise. It is clear from the abundant case law of the Czech Supreme Court that "facts of commercial nature need to be understood as, for example, lists of customers, supply sources, lists of agents, balance sheets, sales plans, samples, sample collections, price calculations, sales of specific stores, circulation data of magazines; facts of production related nature include non-patented inventions, books of recipes, models, results of experiments, special production methods etc."

- It must have at least a potential (material or immaterial) value. Therefore, the disclosure of a trade secret must have at least a potentially negative impact on the profit/loss of the entrepreneur that owns the trade secret.

- It must not be commonly available in the relevant business spheres. That means the facts forming a trade secret must not be published in a publicly accessible register, but they may be available to relevant experts.

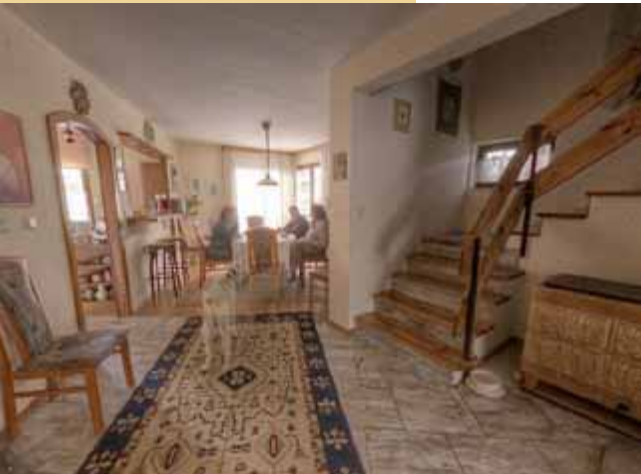
- It is to be kept confidential at the entrepreneur's discretion and the entrepreneur ensures that the facts are adequately protected. The entrepreneur must therefore take such measures (whether contractual, material or organizational), which evidently indicate that the entrepreneur endeavors to keep the trade secret confidential and the measures are aimed at protecting the trade secret from unauthorized disclosure, availability to or use by another person.

In order for a particular fact to become a trade secret, it must fulfill all the legal attributes mentioned above. As soon as this happens, the Commercial Code grants the entrepreneur protection against a breach or jeopardy to his right to keep a trade secret, in particular as part of the protection against unfair competition.

The law protects trade secrets from their very origination. As soon as a particular fact no longer shows all the attributes required for a trade secret, it cannot be considered a trade secret any longer and, as a result, it is not protected by law as a trade secret anymore.

We can make the following conclusion from the above information. The answer to the question whether a given fact (e.g. information contained in a deed) is a part of the entrepreneur's trade secret depends on whether it meets all the legal attributes of a trade secret. Although some entrepreneurs do not realize it yet, a positive answer cannot be granted only when they explicitly mark the given piece of information or data as confidential in a contract, or when they bind the other contracting party by a non-disclosure obligation so that the facts concerned are not disclosed to any third party. ■

SPLŇTE SI SVŮJ SEN O LUXUSNÍM BYDLENÍ Se stoupající životní úrovní v České republice roste také zájem o bydlení v luxusních nemovitostech. Jak však luxusní nemovitosti poznáme? Podle většiny expertů na realitní trh je charakterizuje výborná lokalita, špičkové materiály či netradiční architektonické řešení. Jedním dechem však dodávají, že i na první pohled zdevastovaný byt může mít potenciál luxusu. Pro potenciál nadstandardního bydlení je také důležitá plánovaná výstavba v okolí, zachování soukromí a intimita jednotlivých bytů.

LUXUSNÍ SAMOSTATNÁ 1/2 DVOUDOMU z r. 1992. Zděný, udržovaný třípodlažní dům s velmi dobrým dispozičním řešením. Zastavěná plocha je 134 m² a 370 m² tvoří krásnou zahradu se vzrostlými stromy. V suterénu dvougaráž, prostorné komory, technické zázemí, velká koupelna s WC, pokoj pro hosta, východ na zahradu s venkovní terasou. V 1. NP a 2. NP se nachází byt o ploše 192 m² s halou, obývacím pokojem, jídelnou, velmi kvalitní kuchyní, pěti ložnicemi, koupelnou a dvěma WC. V interiéru jsou použity pouze přírodní materiály – dřevo a mramor, krásná kachlová kamna v hale. Veškerá občanská vybavenost. Anglická mateřská školka přímo v ulici. Nedaleko domu se nachází Kunratický les, rybník Šeberák, cyklistické stezky. Velmi klidná lokalita s výbornou dostupností MHD, M-Kačerov.

EP 9378 Cena: 10 640 000 Kč

PRODEJ KRÁSNÉHO BYTU 2+kk s balkonem 7 m², 39 m², ul. Holubí, OV, 2. p./ 3, cihlový dům bez výtahu. Zděné jádro s vanou a WC dohromady, položena dlažba a koberec. Zavedena tel. a kabel. TV přípojka. K bytu patří sklep. Orientace bytu na JV. Novostavba z r. 2005. K parkování garáž. stání v ceně. K nastěhování ihned. **EP 8611 Cena: 2 400 000 Kč**

PRODEJ ATRAKTIVNÍHO BYTU v klidné a žádané lokalitě na rozhraní Kamýku a Libuše. Jedná se o nadstandardní 3+kk, 94 m² v unikátním bytovém komplexu s balkonem a terasou (celkem 56 m²), ul. K Lesu, OV, 3. p./ 3, cihl. domu bez výtahu. Byt je vkusně zařízen novým nábytkem, v koupelně zděné jádro s vanou a WC zvlášť. Položeny parkety a dlažba. Velmi světlý byt. Novostavba z r. 2006 v klidné lokalitě. Parkování v garáži.

EP 8109 Cena: 6 990 000 Kč

ATYPICKÝ KRÁSNÝ BYT 4+kk, 200 m², ve starých Hlubočepích, ul. Hlubočepská. Součástí garáž a nebytový prostor v přízemí. Jedná se o rodinný dům z roku 1930, po velice zdařilé rekonstrukci, která proběhla před pěti lety. Byt v 1. NP. Garáž s přímým vchodem do domu. V domě je kombinovaný plyn. kotel na topení i ohřev vody. Koupelna s vanou a s masážním sprch. koutem, toaleta a bidet. Nová kuch. linka se všemi spotřebiči a také krb. Ve všech pokojích jsou připraveny rozvody na bezp. systém. Dům se nachází v kouzelné lokalitě Prokopského údolí.

EP 8389 Cena od 6 500 000 Kč

epravo.cz

vyhlašují 3. ročník
prestižní celostátní soutěže

právník roku 2007

Partneři soutěže:

Notářská komora ČR, Exekutorská komora ČR, Soudcovská unie ČR,
Unie státních zástupců ČR, Unie podnikových právníků ČR
Záštitu nad soutěží tradičně přebírá ministr spravedlnosti ČR

Stálé kategorie Právníka roku 2007

- Občanské právo (hmotné, procesní)
- Obchodní právo
- Rodinné právo (včetně opatrovnické agendy)
- Pracovní právo
- Trestní právo (hmotné, procesní)
- Právo duševního vlastnictví
- Obor občanských (lidských) práv a svobod včetně ústavního práva

Stálé kategorie se zvláštními kritérii

- Právnická síň slávy (za výjimečný celoživotní přínos právu)
- Talent roku (pro mladé začínající právníky do 33 let věku)
- Právník roku volený laickou veřejností

Zvláštní kategorie Právníka roku 2007

- Finanční a bankovní právo

Cenu sv. Yva může získat v jednotlivých kategoriích příslušník kterékoli právnické profese, pokud v oblasti svého působení dosáhne v letošním roce (vyjma Právnické síně slávy – jde o ocenění za celoživotní dílo) mimořádných výsledků. Nominovat kandidáty může veškerá odborná veřejnost, veřejnost laická pak hlasuje v kategorii Právník roku volený laickou veřejností.

Nominace jsou přijímány na www.pravnikroku.cz od 1. 5. 2007 do 15. 12. 2007. Záleží jen na vás, kdo prestižní ocenění získá!

Ceny sv. Yva budou předány na slavnostním galavečeru se společenským programem 25. ledna 2008 v hotelovém komplexu BOBYCENTRUM v Brně. Bližší informace ke galavečeru budou v průběhu roku pravidelně přinášet časopisy a webové stránky organizátorů a partnerů soutěže Právník roku 2007.

Generální partner

Mercedes-Benz

Hlavní finanční partner

Významní partneři

Gestovní kancelář
FISCHER

Hlavní partneři

Pojišťovna právní ochrany, a.s.

Vaše Představy. Naše Budoucnost

*„Společně zakládáme
tradici, kterou si
právníký svět
zaslouží!“*

How Does the New Labor Code Regulate Flexible Working Hours?

To begin with, the “new” Labor Code, Act No. 262/2006 Coll., regulates flexible working hours more clearly than its predecessor (i.e. than the Labor Code of 1965, which was effective until the end of 2006).

As it follows from Section 85 (1) of the Labor Code, the employer may use the flexible scheduling of weekly working hours when scheduling either balanced or imbalanced working hours for its employee.

Nonetheless, the Labor Code sets forth certain limits as to how the weekly working hours should be fulfilled (whether defined as weekly working hours or shorter working hours). If the flexible working hours are applied in the balanced regimen, the weekly working hours must be fulfilled (“observed”) every week. However, if the employee works under an imbalanced schedule of working hours, the average weekly working hours must be fulfilled over an aggregate period of time of maximum four weeks.

Flexible working hours are typical for being split in two kinds of intervals.

Under flexible working hours the employee him/herself determines the start and, if relevant, the end time of his/her working hours every day. However, the employee cannot set

the start and end times of his/her working hours solely at his/her discretion but in accordance with intervals of time defined by the employer. This method is used to define “optional working hours”.

The two intervals of optional working hours enclose an interval when the employee should be present at his/her workplace. This period of time, to be determined solely by the employer, is referred to by the act as the “core working hours”.

The said two intervals, i.e. the core and the optional working hours, need to be combined in the following manner. The employer must set the optional working hours at the beginning and end of the core working hours so that the total duration of the employee’s shift does not exceed 12 hours.

The Labor Code furthermore stipulates under what conditions the flexible working hours cannot be applied. The flexible working schedule thus cannot be applied in particular to the employee’s business trip, when it is necessary to perform an emergent task during a shift, the beginning and end of which are firmly set, or when such a regimen cannot be applied due to operational reasons. Flexible working hours can neither be used during the existence of significant personal obstacles to work, during which time the employee is entitled to a compensation of his/her wage or salary pursuant to Section 192 of the Labor Code or to financial benefits pursuant to the legislation on illness insurance. In such cases, the employee has to follow the weekly working hours divided into shifts and scheduled in advance, which the employer is obligated to determine for this purpose.

More detailed rules applicable to flexible working hours may be stipulated in the employer’s internal guideline. ■

Non-Competition Clause

Have you heard that Executives in limited liability companies are subject to the ban on competition? What is meant by this ban in practice and what consequences arise therefrom for Executives?

In simple terms, a ban on competition (or non-competition clause) is to be understood as a method preventing certain persons specified by law to engage in such business activities, by means of which they might get into a conflict of interests with those of “their” company. In the case of the limited liability company, the non-competition clause aims at preventing Executives of limited liability companies in misusing their position in the company to the company’s detriment.

It is noteworthy that the ban on competition does not only apply to limited liability companies but also to joint-stock companies. Analogously to the limited liability company, in which the non-competition clause applies to Executives and

also to members of the Supervisory Board, if any, in the case of the joint-stock company this ban applies to members of the Board of Directors and of the Supervisory Board. Moreover, depending on the will of the members or founders of the limited liability company, as expressed in its Memorandum of Association, in the limited liability company the non-competition clause may also apply to its members.

The specific acts not allowed by the law under the ban on competition in the limited liability company are specified in Section 136 of the Commercial Code (Act No. 513/1991 Coll.). Unless the Memorandum of Association or the Articles of Association define more restrictions, the Executive may not:

- a) Undertake business activity of his own in the same or a similar line of business as his company’s or enter into business relations with his company;
- b) Act for other persons as an intermediary in contracts with the company or procure contracts for others with the company;
- c) Participate in another entity’s business activity as a partner with unlimited liability or as a person controlling other persons engaged in the same or a similar line of business;

and

d) Perform the office of a statutory or other body, or a member of such, of another legal entity whose lines of business are the same or similar to that of the company, except in the case of a business group.

Simply put, we can say that the ban on competition aims at preventing the Executive (or member of the Supervisory Board or member) in a limited liability company from acting to the company's detriment, in which he/she would to his/her own benefit misuse information and knowledge gained in his/her office. The Commercial Code thus forbids these persons to execute the company's contracts by themselves, to arrange them as agents or to participate (as partners or members of the relevant body) in the business of a competing legal entity (usually corporations).

It is evident that a breach of the non-competition clause

will have negative consequences for the person involved. These are described in Section 65 of the Commercial Code.

A limited liability company, whose Executive, member of the Supervisory Board or member has breached the non-competition clause, may penalize him/her by claiming that he/she render the benefits of the transaction, in which the non-competition clause was breached, or that the person transfer the corresponding rights to the company.

However, the company can no longer exercise this right if it does not invoke it toward the person, who has breached the ban on competition, within a period of time defined by law. The said period of time is three months, starting on the day when the company learned about the breach of the non-competition clause. In any case, the company's right in this respect will expire maximum one year from the date when it arose, whichever of the said dates occurs first. ■

Employee's Obligation to Prevent Damage

As it follows from the provisions of Section 249 of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.), the employee is obligated to act so as to prevent damage to health, property or unjustified enrichment. If there is a threat of damage, the employee shall inform his/her manager to this effect. If the employee determines that he/she does not have necessary working conditions, he/she is obligated to notify his/her manager of this fact.

If it is necessary to intervene immediately in order to prevent imminent damage to the employer, the employee is obligated to take the necessary measures. This obligation does not apply if the employee is hindered in doing so by a serious circumstance or if doing so would seriously jeopardize the employee or other employees or close persons.

The above provisions can be summarized as follows. Equally as the employer, the employee is also to some extent obligated to prevent damage. In particular, the employee is obligated to act in a manner preventing damage (not only) at the workplace. If there is a risk of damage, the employee has to inform the employer and, if relevant, intervene accordingly. These obligations to prevent damage can for the sake of better understanding be divided into the obligation to report and the obligation to intervene.

If the employee does not observe its obligations to prevent damage, he/she must expect various unfavorable consequences arising from his/her failure to act.

When an employee intentionally fails to inform his/her direct manager about imminent damage threatening to the employer or fails to intervene so as to avert the imminent damage although this would have prevented the immediate occurrence of damage, the employer may request that the

employer participate in covering the damage or loss incurred by the employer in an extent reasonable in view of the circumstances of the case unless the loss can be compensated otherwise.

When determining the amount of compensation of damage, it is necessary to consider in particular the circumstances that prevented the employee from honoring his/her obligation to avert damage and also the significance of damage to the employer. Pursuant to the provisions of Section 258 of the Labor Code, the employer may however not in such cases claim the compensation from the employer in an extent that would exceed three times the employee's average monthly pay.

It is easy to imagine that, while fulfilling his/her obligations to prevent damage to the employer (typically while averting the imminent damage), the employee causes a different type of damage or loss, e.g. to the employer's asset used to avert the imminent damage. The Labor Code is aware of this potential scenario and directly stipulates that the employee cannot be held liable for damage caused while averting damage threatening to the employer or a danger directly jeopardizing human life or health. However, the employee must proceed in a manner appropriate in view of the circumstances and must not him/herself evoke the situation.

Analogously, it may happen that, while fulfilling his/her obligations to prevent damage, the employee him/herself incurs damage. It may either be material damage or damage to health. Usually, it will be the kind of damage for which the employer will be liable to the employee.

In order for the employer's liability truly to arise, Section 266 of the Labor Code defines the following rule in respect of material damage. The employer will be liable for material damage incurred by its employee while he/she was averting damage threatening to the employer or a danger jeopardizing human life or health if the damage has not arisen due to the employee's willful conduct and the employee has proceeded

CitiProfession

Program pro notáře a advokáty

Jeden bankéř pro Vaše profesní i osobní finance

Dva účty nemusejí znamenat dvojnásobek starostí. Pokud svěříte své profesní finance Citibank a.s., pozveme Vás mezi členy exkluzivního programu CitiGold Wealth Management určeného pro nejnáročnější privátní klientelu. Oba účty spravuje jeden bankéř, pro vyřízení všech finančních záležitostí tedy stačí jediný kontakt.

Váš profesní účet

- vedení účtu zdarma
- veškeré korunové platby zdarma
- účet notářské a advokátní úschovy
- nonstop internetové a telefonní bankovníctví
- individuální přístup osobního bankéře

Váš privátní účet

- vedení účtu zdarma
- veškeré transakce v ČR bez poplatku
- atraktivní úrokové sazby na termínovaných vkladech
- komplexní podpora při sestavování investičního portfolia
- zlatá kreditní karta Citibank

|
CITIGOLD
wealth management

in a manner appropriate to the circumstances. This also applies to purposefully spent expenses used by the employee during his intervention actions. The employee has the same entitlement to compensation of damage if he/she averted a danger to human life or health if the employer would be liable for such damage.

The employer is obligated to compensate its employee a material damage incurred by the employee in full. However, if the employee can prove that the damage has also been caused by the damaged employee (e.g. due to his/her negligence), the employer's liability will proportionally be reduced.

If, while averting imminent damage to the employer or a danger directly jeopardizing human life or health, the employee suffers an work injury, it is logical that the employee is liable for the injury. Moreover, the employer cannot relieve itself of this liability with just the following exception. The exception is a situation when the employee has willfully caused the situation threatening with a damage. The actual scope of entitlement to compensation of damage to health is regulated by Section 369 or 375 of the Labor Code. ■

Statement of Aval

A bill of exchange is a documentary security, which usually contains multiple statements of exchange. One of these statements is the "statement of aval".

As it follows from Art. I Section 30 of the Bills of Exchange and Cheques Acts (Act No. 191/1950 Coll.), the payment of a bill of exchange may be guaranteed by an aval as to the whole or part of its amount. The guarantee can be provided for the payment of a bill of exchange or a promissory note (refer to Art. I Section 77 (3) of the Bills of Exchange and Cheques Act).

Anybody can act as the bill guarantor (i.e. aval), that is a person guaranteeing that the bill or note amount will be paid; it may be a third party or even a person that has signed the bill or note before.

The bill of exchange guarantee originates when a statement of aval has been appended to the bill of exchange or its attachment (allonge). The statement of aval may also be appended to a bill copy.

The statement of aval may be written on either the face or the back side of the bill or its copy. If the guarantee merely appends his/her signature to the face of the bill, the guarantee is deemed to be established unless it is the signature of the drawer or the drawer of the bill.

The guarantee is expressed with the words "as aval", "per aval" or by any other clause of the same meaning. The aval must sign it in his/her own hand. The effects of the statement of aval, i.e. the origination, change or expiration of the guarantee, cannot be subject to any condition. If any condition applies, the statement of aval as a whole is null and void.

The statement of aval must furthermore indicate for whom (i.e. for whose account) it is given. If there is no such information, it does not render the statement of aval invalid. In such a case it is deemed that the bill guarantor or aval guarantees the settlement of the drawer's obligation. On the other hand, the aval's obligation is also valid if the liability, for which the aval has given his/her guarantee, is invalid for any other reason except for a flaw in form.

Similarly as the drawer or the endorser, the bill guarantor may also use the clause of "without costs", "without protest" (or any other clause of the equivalent meaning), appended to the bill and signed, relieve its owner of the obligation, for the sake of sustaining the rights of recourse, to have a protest for non-acceptance or non-payment drawn up. The said clause is however only effective toward the aval, not toward other persons that have signed the bill.

The bill guarantor or aval is bound in the same manner as the person for whom the guarantee has been given. If the aval pays the bill of exchange for the bill debtor to the bill creditor, the classic consequence of guarantor obligation fulfillment arises - the aval acquires all rights from the bill of exchange toward the person for whom the guarantee has been given. In other words, the bill guarantor becomes a "new" creditor toward the person for whom the guarantee has been given. Apart from that, however, the aval also takes up the same position toward other persons liable to the guaranteed person, i.e. toward bill debtors of the person, for whom the guarantee has been given. ■

Transfers of Property to Sole Member in a Limited Liability Company

The Commercial Code allows for a limited liability company to be founded by one person only. It is also possible for all ownership interests in a limited liability company to be concentrated in the hands of just one member at any time after the company is established. In both cases we refer to such a company with just one member as a sole-member company.

The nature of a sole-member company gives it certain specific attributes, which we will not find in companies with two or more members. One of these specific attributes is the regulation of potential contracts between the company and its sole member if the sole member at the same time acts on behalf of the compa-

ny. This situation is actually not too uncommon in practice.

Is it at all possible for one person, while acting in the position of the company's Executive and at the same time being the company's sole member, to act in the same matter for him/herself and for the company as its statutory body?

For an answer to this question, we have to look at the provisions of Section 132 (3) of the Commercial Code (Act No. 513/1991 Coll.). It follows therefrom that contracts made between the company and the sole member of this company, provided that the member also acts on the company's behalf, must have the form of a notarial protocol or a written form, and the deed must be signed before an authority competent to legalize.

Yet how should we understand this rule and what impact does the legal requirement have in practice?

First of all, it should be pointed out that the Commercial Code allows for the sole member of a company, acting as its Executive, to act on behalf of the company and to execute contracts with the company on both his/her and the company's behalf. This basically means that sole member is unlimited in acting on the company's behalf.

If the sole member as Executive of the company decides to execute a contract between him/herself and the company (e.g. a purchase contract, donation agreement etc.), the law stipulates strict requirements for the contract form. Every such a contract namely has to be made in writing or directly in the form of notarial protocol (i.e. “before a notary public”).

Another formal requirement set forth by the provision under review is that the contract has to be signed before an authority competent to legalize. This requirement will logically only apply to contracts that do not have the form of a notarial protocol. Legalization is to be understood the official certification of the signature appended, and apart from notaries public, legalization can be performed by regional or municipal offices with extended competencies. However, it should be noted that the contract may only be signed on site, i.e. directly before the competent clerk that is to legalize the signature. It is not sufficient just to acknowledge the signature on the contract to be one’s own.

In conclusion, it is appropriate to mention briefly an issue closely connected with this procedure. By this issue I mean a measure against a conflict of interests, as regulated by

Section 196a of the Commercial Code. The wording of this provision also applies to limited liability companies.

It is surely noteworthy in this respect to refer in particular to Paragraph 3 of the said section. For purposes of this article, we must especially point out that if the company (or a person controlled by the company) acquires assets from its Executive for a counter-value equal to at least one tenth of its registered capital (i.e. in consideration, usually for a purchase price, which in the case of many limited liability companies means CZK 20,000 or more), or if the company transfers assets of this value to the Executive, the value of the assets concerned must be assessed by an appraiser appointed by court. Another related requirement defined by law stipulates that such a transfer of assets, if it is effected within 3 years of the company’s foundation, must be approved by the General Meeting. However, in view of the specific attributes of a single-member company, this provision loses its originally intended control effect since no General Meetings are held in the case of single-member companies and the competencies of the General Meeting are exercised directly by the sole member. He would then in practice approve his own actions. ■

Liberation of Employer in Case of Damage to Employee’s Health

As stipulated in Section 366 et seq. of the Labor Code (Act No. 262/2006 Coll.), the employer is liable to the employee for damage arising from an work injury if the damage occurred while the employee performed his/her job duties or in direct connection therewith. The employer is furthermore liable to the employee for any damage arising from an occupational disease if, before the disease was diagnosed, the employee worked for the employer under such conditions from which the occupational disease he suffers usually arises.

The employer is liable for the said damage to its employee’s health objectively, i.e. regardless of who is at fault. Therefore, the employer is obligated to compensate the damage to health to the employee or, as the case may be, to his/her heirs even if the employer has observed its obligations arising from the legislation in force and from other regulations governing occupational safety and health protection at work. However, the said rule does not apply to all situations. The employer cannot be held liable for damage to its employee’s health if the employer can exculpate itself either in part or in whole.

To determine when and under what conditions the employer may be exculpated from its liability for damage to its employee’s health, we have to look at the provisions of

Section 367 of the Labor Code. It follows therefrom that the employer may clear itself of its liability for damage to its employee’s health either in part or in whole.

The employer may exculpate itself fully from its liability for damage to health in two cases.

First, if the employer can prove that the damage arose solely due to the fact that the aggrieved employee breached legal or other regulations (e.g. technical standards, traffic rules or fire prevention rules) and/or instructions for occupational safety and health protection at work (as given by the employee’s managers). Nonetheless, the said ground for liberation only applies if the employee had duly been acquainted with these regulations or instructions and his/her knowledge and observance thereof had continuously been required and tested.

The employer may furthermore fully clear itself of its liability form damage to health if the damage was caused solely due to the aggrieved employee’s drunkenness or his/her misuse of other addictive substances, and the employer could not have prevented the damage.

Similarly, apart from the two situations when the employer can exculpate itself wholly from the liability for damage to health, there are also two cases when the employer can do so partially.

First, the employer may partially exculpate itself from its liability if it can prove that the damage arose due to the circumstances described in the above paragraphs (i.e. either due to wrongful breach of applicable regulations or the employer’s instructions or due to the employee’s inebriety), and these circumstances were just one of the causes of the damage.

The employer may furthermore clear itself of its liability for damage if it can prove that the employee acted in contrast to his/her usual manner of conduct in a way clearly indicating that, even if the employee did not breach legal or other regulations and/or instructions pertaining to occupational safety and health protection at work, the employer acted carelessly and, in view of his/her qualification and experience, must have been aware that he/she might inflict damage to health. In order for this exculpation ground to be applied, three conditions must be met concurrently - (i) careless conduct of the employee, (ii) contrast of this conduct with his/her usual manner of conduct, and (iii) the employee's awareness of the potential infliction of damage to health due to this conduct. It is not possible to apply the concept of careless conduct to a common lack of the employee's cautiousness and any conduct arising from the risk of work.

If the employer can exculpate itself from its liability in part, it shall determine the scope of damage attributable to the employee according to the extent in which the employee is to blame. In the latter case (when the damage was caused by the employee's careless conduct), however, the employer must always compensate the employee at least one third of the damage.

When assessing whether the employee breached the legislation in force and/or any instructions given with respect to occupational safety and health protection at work, the employer cannot invoke general provisions, according to which everybody is to act so as not to jeopardize his/her own health or the health of others.

Finally, we should not forget to mention the following exception, which excludes any potential liberation of the employer from its liability for damage to its employee's health. This exception is defined in Section 368 of the Labor Code. According to the said provisions, the employer cannot exculpate itself from its liability (neither in part nor in whole) if the employee suffered the work injury while averting imminent damage to the employer or a threat directly jeopardizing human life or health, all that provided that the situation had not been intentionally caused by the employee. This provision protects the employee that has incurred damage to health while honoring its obligations to prevent damage (i.e. its obligations to intervene against imminent damage), as defined in the provisions of Section 249 (2) of the Labor Code. ■

COLUMN PREPARED BY MR. TOMÁŠ SUM
ATTORNEY AT LAW IN PRAGUE

NADACE
DĚTSKÝ
MOZEK

Nadace Dětský mozek

od roku 1992 všestranně podporuje osoby s postižením centrální nervové soustavy.

Pomoc je poskytována formou nadačních příspěvků a grantů. Příjemci jsou buď fyzické osoby, tzn. rodiny pečující o dítě s postižením, nebo právnické osoby, tj. zařízení, která zabezpečují asistenci, respektive péči, vzdělávání atp., dětem i dospělým s postižením.

Nadace poskytuje i bezplatný poradenský servis v sociálně zdravotní oblasti.

Dárce může nadaci podpořit finančním nebo věcným darem, případně službou. Dárce si rovněž může vybrat konkrétní rodinu, nebo zařízení, kterému chce svým darem pomoci.

Bankovní spojení 101804884/0600, GE MoneyBank, a.s.

Další informace na www.detskymozek.cz

Děkujeme za Váš zájem.

**Máme více než
4 miliony zákazníků
na celém světě!**

Skupina Provident Financial

MEZINÁRODNÍ DIVIZE

V roce 1997 se britská společnost Provident Financial rozhodla vstoupit na zahraniční trhy. Vznikla mezinárodní divize společnosti a byly založeny první pobočky ve dvou středoevropských zemích – v České republice a v Polsku – které začaly nabízet krátkodobé hotovostní půjčky do domácností.

V roce 2001 společnost vstoupila také na maďarský a slovenský trh, v roce 2003 došlo ke spuštění pilotního provozu v Mexiku a v roce 2006 na rumunském trhu. Systém poskytování hotovostních půjček je založen na britském modelu. Po obchodní stránce je mezinárodní divize společnosti Provident Financial zatím mimořádně úspěšná.

PROVIDENT FINANCIAL V ČESKÉ REPUBLICCE

Provident Financial je jedním z největších poskytovatelů krátkodobých půjček do domácností v České republice. Brzy po zahájení podnikání v České republice v listopadu 1997 začala firma kopírovat úspěch z Velké Británie. V současné době má u nás Provident Financial 25 poboček a 109 kontaktních míst. Zázemí firmy tvoří zhruba 600 zaměstnanců, což ji řadí mezi největší britské společnosti v České republice z hlediska počtu zaměstnanců.

SPOLEČENSKÁ ZODPOVĚDNOST

Společenská zodpovědnost tvoří důležitou součást podnikání Provident Financial, s.r.o. V České republice naše společnost podporuje pestrou škálu dobročinných občanských akcí – nejen na regionální úrovni v místech, kde působí její obchodní zástupci, zaměstnanci a zákazníci, ale i na celostátní úrovni. Všechny tyto aktivity Provident Financial realizuje v rámci programu „Společnost, která má srdce“.

Společnost, která má srdce

Podporujeme mimo jiné Nadaci Naše dítě, občanské sdružení Zdravotní klaun či Nadaci Archa Chantal. Déle než tři roky se angažujeme ve společensky prospěšných projektech ekologického zaměření – např. v projektu Ekoškola zabývající se podporou ekologického vzdělávání na základních školách. V žebříčku „Top Firemní filantrop 2006“ se společnost Provident Financial umístila na 18. místě z 50 zařazených společností s celkovým objemem 7,2 milionu korun darovaných prostředků.

**PROVIDENT
FINANCIAL**

Máte se na koho obrátit

Přesvědčte se sami, že T-Mobile je nejlepší volba pro vaše podnikání.

Nabízíme kvalitní signál, širokou nabídku služeb, výhodné ceny a komplexní péči. Speciálně pro vás vytvoříme příznivou individuální nabídku. A navíc můžete získat slevu na řešení BlackBerry!

Kvalita signálu

Co je pro vás nejdůležitější, když vybíráte mobilního operátora pro svou firmu? Chcete, aby fungoval všude a kvalitně! Síť T-Mobile dnes pokrývá více než 99 % populace ČR a 99,8 % silnic první třídy na území ČR.

Nabídka služeb

Správný mobilní operátor pro vás musí mít služby, které šetří váš čas i peníze a pomohou vám efektivněji řídit a rozvíjet vaše podnikání. To vše vám nabízíme.

- s naším vysokorychlostním bezdrátovým internetem se připojíte kdekoli
- se službou a přístrojem BlackBerry můžete mít svou mobilní kancelář stále u sebe a pohodlně pracovat

Výhodné ceny

T-Mobile vám umí vyjít vstříc i svými cenami. Nabízíme vám výborný poměr ceny a kvality služeb. Pokaždé, když navrhujeme firmám cenové řešení, přicházíme zásadně jen s tím nejvýhodnějším. Jistě i pro vás máme spoustu dalších výhod.

Špičková péče

Naše péče o zákazníky je opravdu příkladná. Víme, že každá firma si zaslouží nadstandardní individuální přístup, proto se neustále staráme o zdokonalování našich služeb vedoucích k zákaznickové spokojenosti. Staňte se naším významným zákazníkem a dopřejte si přednostní péči.

Chcete vědět ještě více? Navštivte www.t-mobile.cz/nejlepsivolba

Zaujala vás naše nabídka?

Kontaktujte nás na čísle Zákaznického centra – Business 800 73 73 73.

T-Mobile
Nejlepší volba
pro vaše podnikání